ROBERT LUDLUM

FUM VERDE

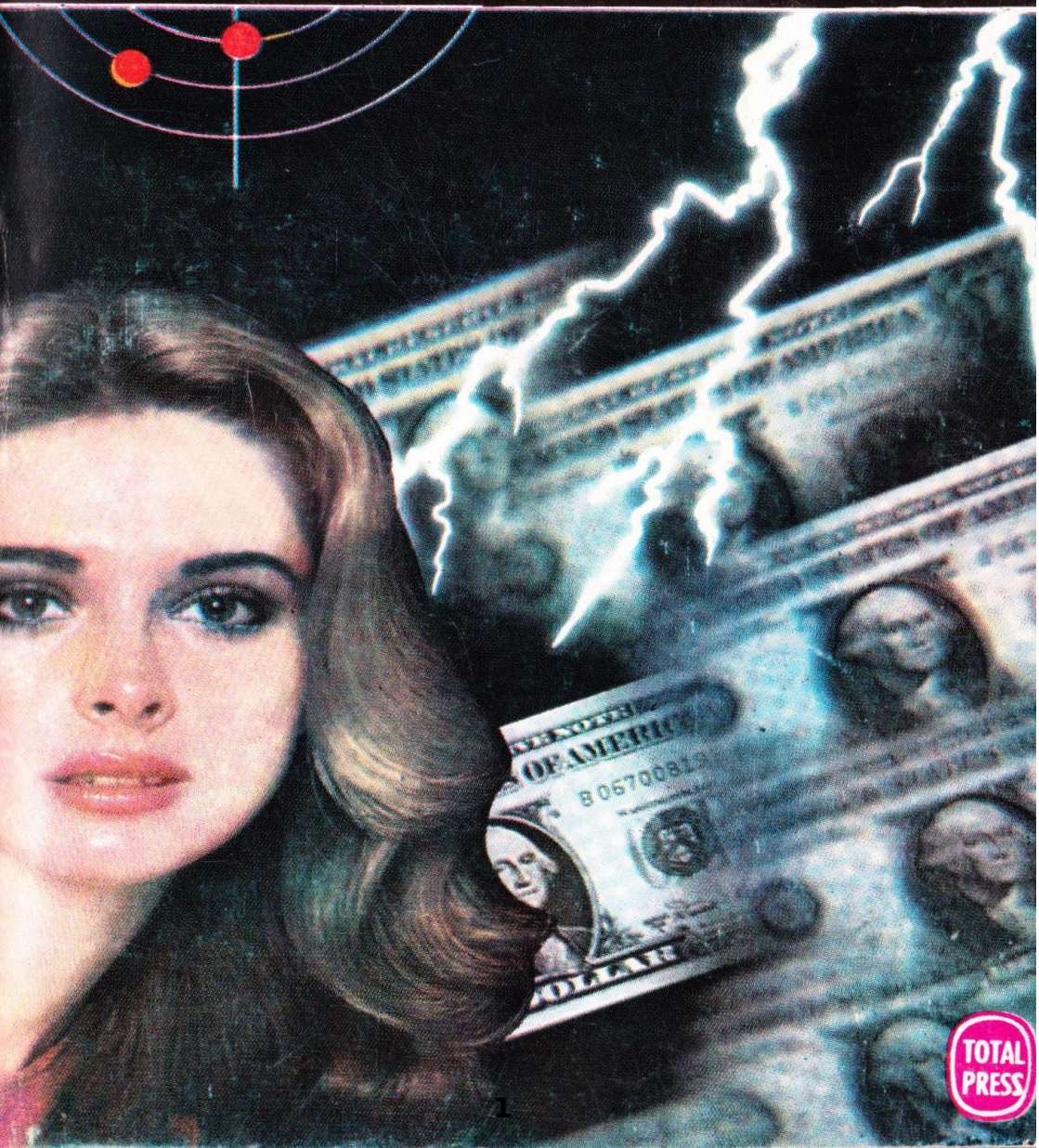

TOTAL PRESS

ROBERT LUDLUM

FUM VERDE

(RUGUL DE DOLARI)

TRADUCERE DE SORIN ILIESCU

V.1.0

www.virtual-project.eu

I.S.B.N.
973-96992-0-0

Casa de Presă şi Editură
„TOTAL PRESS”
IAŞI – 1995

Pentru autori, doar descrierea personajelor şi a vieţii lor private este ficţiune; pentru restul, citiţi ziarele.

I
MANILLA

Dincolo de ziduri, rebeliunea era în toi. Străzile din Manilla nu mai erau decât o maree umană. Zeci de mii de filipinezi urlau „Marcos – demisia!”. La periferia oraşului, ocupau cazărmi şi puncte strategice pe care trupele încă fidele dictatorului încercau, fără pic de avânt, să le recucerească. Se trăgea aproape de pretutindeni, dar fără prea mare convingere. Marcos încercase din răsputeri să trimită tancurile împotriva rebelilor, dar mulţimea le tăiase calea, iar generalul care comanda coloana de blindate preferase să se retragă decât să ajungă la un masacru ce părea inevitabil.

Aici, în palatul prezidenţial, nimic nu părea să se fi schimbat. Aceeaşi servitori în uniformă roşie se strecurau prin culoarele pustii, treceau dintr-o cameră în alta ducând fie o vază, fie câte un platou cu fructe.

— Ea unde este? întrebă Giancarlo.

— În apartamentele sale de la primul etaj, răspunse căpitanul gărzii care-l însoţea.

Urcară împreună scara de marmură care ducea la sala de sus. Era un hol imens presărat cu mici separeuri gen salonaş, luminat de impozante candelabre de cristal care se reflectau în zeci de oglinzi cu marginile tăiate oblic, oglinzi ce acopereau aproape în întregime pereţii înalţi de cinci metri. Chiar atunci când totul mergea bine, pe vremea când familia Marcos ţinea bine în mână frâiele ţării, Giancarlo nu intrase niciodată în această sală fără o anume teamă. Drept în capăt, în dreapta marelui orologiu, era uşa ce dădea în anticamera Preşedintei. Dar această înşiruire de oglinzi care îi reflectau frumosul său chip de patrician îi dădea răgazul să suprime acea nelinişte care îl cuprindea de fiecare dată când se apropia de Preşedintă.

Pe măsură ce înainta, aceste oglinzi îi permiteau să-şi corecteze ţinuta şi totodată să-şi şlefuiască masca de aristocrat trufaş, schimbându-şi în luciul lor expresia gurii sau alura capului. În faţa ultimei oglinzi, reuşea chiar, printr-o uşoară coborâre sau ridicare a pleoapelor, să dea o expresie şi mai stranie privirii albastre a ochilor săi spălăciţi.

După această serie de oglinzi, urma o uşă dublă care dădea în anticameră. De-a lungul anilor, acolo o întâlnea Giancarlo pe Preşedintă. Şi, în faţa acestei uşi, după ce ciocănea regulamentar, de patru ori, căpitanul gărzii se retrăgea.

Astăzi, protocolul era respectat. Căpitanul gărzii ciocăni de patru ori, uşa se întredeschise cu prudenţă, dar în locul obişnuitului majordom, apăru un soldat cu pistolul mitralieră, la şold.

— Contele Potzo-Berghese, preciză căpitanul soldatului.

Italianul măsură din cap până în picioare santinela care era mai scundă cu vreo cincisprezece centimetri decât el şi intră. De obicei, când intra în această încăpere, Giancarlo găsea vreo douăzeci de persoane: oameni de afaceri, bancheri, politicieni, poliţişti, membri ai serviciilor secrete, ofiţeri, oameni buni la toate şi pentru treburile murdare din poliţia politică, care discutau, în grupuri de câte trei sau patru, aşteptând să fie primiţi de către Preşedintă.

Astăzi, Camera era goală. Giancarlo îşi zise în sine: „şobolanii" au părăsit, deja corabia. Şi se gândi cu duioşie şi respect la strămoşii săi, acei prinţi machiavelici care ştiuseră întotdeauna până unde trebuia să rămâi fidel, să rezişti, să faci faţă, pentru a putea obţine un profit cât mai mare dintr-un gest care nu ar putea părea decât elegant. În timp ce ei, „şobolanii" nu se preocupau niciodată de valoarea epavei. Giancarlo ar fi putut să citeze cel puţin vreo zece familii veneţiene care făcuseră avere aducând în port navele prea devreme abandonate.

Giancarlo simţea că are la îndemână cea mai frumoasa epavă care existase vreodată: averea familiei Marcos.

Soldatul care-i deschisese uşa îşi pusese arma pe un scaun, iar acum stătea în picioare, cu braţele încrucişate, lângă intrare. Giancarlo se aşeză într-unul din numeroasele fotolii care înconjurau camera.

Va fi punctuală, ca de obicei, gândi italianul. Îmi mai rămân cinci minute ca să mă pregătesc de confruntare.

În acele clipe, Giancarlo era mândru de el, ba chiar aproape admirativ. El era cel care văzuse totul, prevăzuse, canalizase, structurase şi, de fapt, chiar ţesuse de-a lungul anilor această imensă pânză de păianjen financiară. Sfaturile îi fuseseră ascultate chiar şi atunci and sugerase ceea ce era cel mai greu de înghiţit: crearea de conturi care aveau să fie abandonate în caz de vreo nenorocire. Astăzi, nenorocirea era acolo, iar acele

„conturi-paravan”, care aveau să fie lăsate haitei de justiţiari aidoma unui os aruncat la câini, erau marea sa mândrie. Bineînţeles, ştia că nu fusese singurul consilier, dar transmiterea anumitor operaţiuni ca ceea ce era esenţial în planurile sale fusese adoptat. Singurul lucru de care se temuse venind aici era ca nu cumva un altul dintre fidelii Preşedintei să-i fi putut convinge pe alde Marcos să meargă pe urmele lui şi să continuie fără el eşafodul financiar pe care-l construise cu atâta migală. Dar astăzi, teama îi dispăruse. Nu mai era nimeni în afară de el. El era singura cheie care putea să deschidă lacătul pe care-l pusese la uşile ce lăsau drum liber spre imensa avere a dictatorului. El va fi omul indispensabil pentru această tranzacţie de cumpărare, vânzare şi girare a banilor, iar prin aceasta, cel mai puternic financiar din lume. Singura încurcătură în care ar fi fost pus era aceea de a alege o bancă particulară elveţiană care să-i permită să se camufleze, neîncetând să tragă sforile şi să aştepte în umbră ca presa şi marile conştiinţe să se calmeze.

Uşa din fund, îmbrăcată în ţesătură roşie, se întredeschise. Prin deschizătură se ivi un cap. Era majordomul care vroia să se asigure că el este acolo. Un minut mai târziu, uşa se deschise de tot şi, ţopăind ca o şcolăriţă, Preşedinta se avântă spre el. Giancarlo abia avu timp să se ridice că ea îl strângea deja în braţe.

— Giani, dragule! îi suflă Preşedinta în ureche. Îl cuprinsese în braţe, apăsându-şi pieptul ei mare pe stomacul lui. Rămase aşa câteva momente bune, apoi se dădu înapoi, fixându-l cu ochii ei căprui ce aveau în acelaşi timp un aer grav şi amuzat:

— Tu, măcar tu, eşti aici!

Apoi schiţă un surâs de amărăciune şi adăugă:

— Ce păcat, zău, ce mare păcat!

— Da, doamnă, dar acum trebuie să ne gândim la viitor… La viitorul dumneavoastră. Şi timpul ne presează.

— Noroc că mă agăţ de această idee, suspină Preşedinta, altfel…

Giancarlo se prefăcu supărat:

— Altfel? Să nu-mi spuneţi că sunteţi neliniştită. Doar am pus totul în aplicare în ideea că s-ar putea întâmpla ceea ce se petrece azi. Am prevăzut totul. Pentru dumneavoastră nu e vorba decât de o simplă retragere. Preşedintele Marcos şi dumneavoastră înşivă aţi văzut altele şi mai şi. Vă daţi puţin la fund, doar nu-i sfârşitul lumii!

— Sfârşitul lumii, poate nu, Giani. Dar sfârşitul unei lumi, da!

Acum Preşedinta îl privea într-un fel ciudat. La dracu! Îmi dă frisoane, se gândi Giancarlo. Apoi privirea Doamnei Marcos deveni mai blândă, aproape naivă.

— Ah! Giani, spuse ea, cuibărindu-se în braţele sale, ai dreptate; dar ce o să ne facem fără consilierii noştri cei mai preţioşi, cei mai fideli?

Giancarlo începu să mângâie părul Preşedintei cu gesturi foarte părinteşti:

— Ei, haide, liniştiţi-vă, doar nu sunteţi abandonată, sunt aici.

— Desigur, Giani, acum eşti aici, dar acolo…

— E doar o chestie de câteva zile, cel mult de câteva săptămâni. Exact ce vă trebuie să vă instalaţi în noua dumneavoastră locuinţă, pentru ca între timp presa şi duşmanii să vă uite.

Preşedinta stătea nemişcată şi nu scotea nici un sunet. Semn bun, gândi Giancarlo şi continuă pe aceeaşi idee:

— Dar trebuie să fim foarte atenţi. E dar că e mai bine să nu vă văd câteva săptămâni. Aveţi destui bani în Statele Unite, fără să mai socotim cei pe care o să-i luaţi cu dv., ca să rezistaţi unui asediu de un an de zile şi să mai şi aruncaţi câteva oase la câinii cei mai turbaţi. Şi după câtva timp, când totul se va linişti, când lumea va uita de dv., ne vom putea pune pe treabă: să vedem ce conturi abandonăm pentru noul guvern filipinez, să le inventariem pe cele care vor trebui să dispară, să le reactivăm pe cele care vor trebui să funcţioneze pentru nevoile dv. curente şi cele de care veţi avea nevoie pentru afacerile dv. în general şi pentru susţinerea fidelilor dv. în particular. Maşina este gata, nu mai trebuie decât să alegem momentul potrivit ca s-o punem în funcţiune.

Sigur de el şi de puterea sa, o cuprinse pe Preşedintă pe după umeri şi o privi. Se aştepta să întâlnească privirea unei femei supuse, uşurate de griji şi recunoscătoare. Dar nu descoperi decât un chip dur şi nişte ochi care-l sfidau.

— Dragă Giani – glasul metalic al Preşedintei abia răzbătea printre buzele ei strânse – sper că nu eşti întru totul convins că lucrurile se vor petrece chiar aşa?!

Giancarlo îşi luă mâinile de pe umerii Preşedintei:

— Ce vreţi să spuneţi?

— Nimic, despre care să nu ai deja cunoştinţă, Giani. Suntem obligaţi să ne despărţim de fidelii noştri consilieri… De toţi

consilierii noştri!

— Bine, dar… conturile?

— Care conturi?

— Vreau să spun societăţile, trusturile pe care le-am creat noi, va trebui neapărat să le conducem, nu putem lăsa toate astea pe mâna oricui!

— Nu înţeleg ce vrei să spui.

Pentru Giancarlo aceste cuvinte căzură ca o condamnare la moarte. Asta însemna că fidelii lui din Elveţia, din Liechtenstein, din Jersey, din Caraibe şi din Olanda îl trădaseră. Probabil că ticăloşii făcuseră sa dispară totul, în afară, poate, de unele conturi rămase foarte, la vedere, gata să fie sacrificate pe altarul căinţei şi pe care erau dispuşi să le înapoieze acestui cumsecade popor filipinez. Şi apoi, probabil că mai erau vreo două sau trei conturi în care s-ar putea găsi şi numele lui, dovadă că fusese complice la combinaţiile dictatorului. În acest fel, se asigurau că nu va vorbi şi nici nu va putea face nimic împotriva lor: Giancarlo îşi dădu seama, dintr-odată, că fusese înşelat pe toată linia!

Chipul lui trăda atâta zăpăceală şi confuzie, încât cel al Preşedintei se mai îmblânzi:

— Hai, nu mai fă mutra asta, Giani! Trebuie să înţelegi că Preşedintele şi cu mine vom trece printr-o adevărată inchiziţie, cu un tribunal alcătuit din cei mai mari profesionişti din lume. Vom avea pe urmele noastre o întreagă haită de avocaţi, de oameni de finanţe, de speculanţi, de oameni politici care vor profita de noi şi de situaţia noastră ca să-şi facă puţină publicitate şi care vor fi, mai ales, atraşi de setea de putere şi speranţa de câştig. Prea mulţi oameni te cunosc, te-au văzut aici, la Manilla. Vei fi supravegheat, spionat. Îţi vor întinde o sumedenie de capcane. Poate o să reuşeşti să scapi de o sută dintre ele, dar până la urmă tot o să cazi într-una. Vezi tu, Giani, noi nu trebuie să ne mai întâlnim niciodată, nici măcar ca să bem ceva împreună. Dragul meu Giani, Preşedintele are datoria să pună la adăpost fiecare bănuţ din fondurile pe care atât de bine ne-ai sfătuit să le punem deoparte.

Giancarlo încercă să o facă să vadă lucrurile corect:

— Dar tocmai eu sunt cel care…

— Hai, Giani, judecă şi tu! Preşedinta îl mângâie pe obraz. Cum ne-am putea sprijini pe un om care a lucrat pentru noi? O vedetă cunoscută şi recunoscută. Dovadă că eşti aici şi sute de oameni o ştiu.

Giancarlo devenea nervos:

— Vreţi să spuneţi că fidelitatea mea…

— Dizgraţia şi decăderea ta, îl corectă Preşedinta batjocoritoare. Nu fi melodramatic, Giani, nu-i stilul tău. Fidelitatea ta a fost răsplătită din plin.

— Cum aşa?

Era rândul Preşedintei să se enerveze:

— Prima dată când ne-am întâlnit, tu nu erai decât un ajutor de băgător de seamă la o bancă fără importanţă. Iar noi am preferat să vă acordăm sute de lansări de împrumuturi; am acordat băncii tale toate facilităţile ca; să poată încheia contracte grase în beneficiul clientelei ei şi datorită acestui fapt, tu ai devenit asociatul uneia dintre cele mai mari bănci internaţionale. Cred că n-ai uitat asta, Giani?

— Nu, n-am uitat nimic. Dar eu nu-s totuna cu banca. Îndată ce mă voi întoarce la Londra, or să mă dea afară… graţie dumneavoastră. Cincisprezece ani de muncă duşi pe apa sâmbetei şi pe deasupra şi concediat ca un umil servitor. Găsiţi că e corect?

Preşedinta nu răspunse pe loc. Îl fixa cu privirea pe italian:

— Nu, spuse ea în cele din urmă, nu e corect. Dar asta-i regula jocului!

— Deci, să înţeleg că aşa ne despărţim?! Pur şi simplu?!

— Da. Giani, aşa ne despărţim! Pur şi simplu!

Dădea să iasă, când Preşedinta îl opri, apucându-l de braţ:

— Nu, aşteaptă. Mai e încă un lucru mărunt pe care-l pot face pentru tine. Vino, o să-ţi arăt.

Giancarlo se lăsă condus de-a lungul unui culoar fără ferestre, care primea lumină, indirect, dintr-o sursă camuflată de un fals tavan de abanos. Era incapabil *să* reacţioneze, să gândească şi faptul că se lăsa astfel condus, era pentru el o mare uşurare. Cel puţin picioarele îl duceau singure.

Se opriră în faţa unei uşi mari, sculptate, cu mânere de bronz aurit. Preşedinta scoase o cheie din corsaj, o răsuci în broască, întredeschise unul din canaturi şi îi făcu semn lui Giancarlo să se apropie:

— Priveşte!

Giancarlo crezu că Preşedinta înnebunise. Ştia că acela era dormitorul ei. Doar nu-i trecea prin cap, totuşi, să-i propună un mic răsfăţ drept cadou de adio!

— Priveşte! repetă ea.

Giancarlo se apropie şi-şi trecu capul prin deschizătură; camera era imensă. Dintr-o privire, zări rânduri de lăzi pe care doi oameni le închideau cu lovituri de ciocan. Lăzile, încă deschise, erau pline ochi cu teancuri de dolari.

„Doar nu are de gând să-mi dea bacşiş o ladă dintr-astea!”

Apoi se aplecă spre Preşedintă şi-i murmură la ureche:

— Văd că nu o să aveţi probleme ca să plătiţi taxiul când ajungeţi la destinaţie!

— Taci din gură şi uită-te în stânga, lângă pat.

— Fata?

— Da, da, uită-te bine la ea.

Într-adevăr, fata avea ceva straniu, chiar privită din spate. Mai întâi de toate era foarte înaltă, cu umeri largi, o talie subţire, fese superbe, totul acoperit de o rochie lungă de mătase bej. Părul ei castaniu deschis, prins cu o panglică, îi cădea pe spate într-o coadă împletită. Dădea ordine unui servitor rostind fraze scurte care sunau ca nişte melodii. Când se întoarse eu faţa, Giancarlo fu de-a dreptul fascinat. Deşi purta ochelari şi nu era machiată, avea un chip uluitor. Nasul era fin dar bine desenat, maxilare puternic conturate, aproape masculine, iar ochii, imenşi, aveau o culoare pe care Giancarlo nu o mai văzuse niciodată: un amestec de mov şi verde străbătut de reflexe albăstrui.

— O cheamă Eloisa, preciză Preşedinta. E protejata mea. Nu ai văzut-o niciodată la palat pentru simplul motiv că o păstram pentru mine şi pentru o ocazie, să zicem, o eventualitate cu totul specială. E orfană de la vârsta de opt ani şi a fost luată în grijă de una dintre instituţiile create imediat după ce am ajuns noi la putere. Am educat-o cu cei mai buni profesori particulari din ţară. Ştie de toate: contabilitate, bucătărie, istorie, geografie, filosofie şi vorbeşte cinci limbi, printre care şi pe a ta, Giani. Şi-a luat diplome în economie şi drept la două universităţi europene şi la o şcoală de înalte studii comerciale din America. Toate prin corespondenţă, căci încă nu a ieşit niciodată din Filipine. A mai urmat şi cursuri foarte speciale de, să zicem, secretară particulară.

— O gheişă europeană, ce mai! comentă Giancarlo care ştia foarte bine ce se ascundea în spatele şcolii de secretare particulare de la palat.

— Mă rog, dacă vrei tu, admise Preşedinta, puţin vexată. Dar e cea mai bună elevă pe care am avut-o vreodată. Şi cea mai discretă. În afară de câţiva fideli, nimeni nu ştie de raporturile ei

cu mine. Eloisa îmi este devotată trup şi suflet.

Giancarlo îşi luă un aer entuziasmat:

— Bravo, doamnă! Cu un om de o asemenea anvergură lângă dv. n-o să vă fie deloc greu să vă gospodăriţi averea. De fapt, ceea ce vă trebuia era o târfă.

Preşedinta închise rapid uşa şi se sprijini cu spatele de ea:

— Să taci, imbecilule! Toţi oamenii din lumea asta sunt nişte târfe: tu, eu, Preşedintele, generalii, adversarii noştri care trâmbiţează peste tot ce morali sunt ei dar care sunt gata de orice ca să pună mâna pe putere şi pe bani. Eşti aşa de naiv să crezi că scumpa mea concurentă, Madam Aquino este o sfântă? Provine dintr-una dintre cele mai bogate familii din ţară, iar alde Aquino au devenit bogaţi sub domnia noastră. Nimeni nu putea să devină bogat fără sprijinul generalilor noştri, al politicienilor noştri, al oamenilor noştri de afaceri şi al funcţionarilor noştri. Aşa că să nu scuipi niciodată pe calităţile care ţi-au permis să te cocoţi deasupra celor prăpădiţi... Şi nu-ţi mai tot lua aerul ăla dispreţuitor al glorioşilor tăi strămoşi, că şi ei erau maeştri în materie de curvăsărie.

Preşedinta îşi trase sufletul înainte de a-i arunca în faţă:

— Vă înşelaţi încă o dată, domnule conte. Eloisa n-a fost niciodată destinată să vadă de bunurile noastre, ci doar să le servească. E capabilă să îndeplinească sarcini incredibil de delicate. Şi pe deasupra... mai e şi virgină! Este un cadou regesc pe care vi-l ofer.

— Îmi oferiţi o fecioară târfă şi martiră. Acesta e cadoul pentru cei cincisprezece ani de loiale servicii? O târfă, fie ea regală şi fecioară, tot târfă rămâne. Pur şi simplu am senzaţia că visez!

— Asta este, răspunse într-o şoaptă dulce Preşedinta, visează, visează cât mai mult, dar mai ales nu consuma. Păstreaz-o pentru altcineva cu adevărat important care va şti s-o aprecieze. Acum am multă treabă, Giani. Cadoul care-ţi este destinat îţi va fi livrat mai târziu chiar dacă nu-l vrei.

Fără să-l slăbească pe Giancarlo din ochi, deschise uşa camerei sale şi dispăru. Italianul nu mai reuşea să facă nici o mişcare. Sprijinit de peretele culoarului, nu se putu abţine să nu asculte.

— Eloisa, urla preşedinta, de ce au fost lăsate cuferele astea? Ar fi trebuit să fie deja în camioane.

— Credeam că vreţi să mai puneţi în ele câteva lucruri, doamnă Preşedintă.

— Să nu mai crezi, Eloisa, închide cuferele. Şi pune să fie cărate jos.

Cu vocea ei gravă şi fermă, Eloisa, transmise ordinul servitorilor. Timp de câteva minute, Giancarlo nu mai auzi decât zgomotul lăzilor şi cuferelor târâte şi împinse prin încăpere. Apoi vocea Preşedintei întrebă:

— Eloisa, avem ceva veşti de la clovnii ăia americani cărora li se spune senatori?

— Este unul care aşteaptă la postul de gardă.

— Cine este?

— Senatorul O'Reilly, doamnă.

— Slavă Domnului, este cel bun. Adică cel care trebuia.

— Să anunţ să fie condus sus?

— Aşteaptă să fie strânse toate astea de pe aici. Dacă vede toate cuferele şi lăzile astea ar putea să-mi ceară suprapreţ.

Giancarlo, în continuare sprijinit de peretele culoarului, nu mai asculta, ci trăgea de-a binelea cu urechea. Surâse la gândul că trebuise să ajungă la vârsta de patruzeci şi cinci de ani ca să se dedea la această oroare: să asculte pe la uşi.

— Eloisa! vocea Preşedintei urcase cu un ton.

— Da, doamnă.

— Pe pat, paşapoartele… ar trebui să se afle în caseta mea de mână. Nu crezi că avem şi aşa destule necazuri? Dar ce faci?

— Ei bine, pun paşapoartele în caseta dv. de mână!

— Numai paşaportul Preşedintelui şi al meu.

— Vreţi să-l păstrez pe al meu, pe al majordomului şi pe al generalului?

— Tu nu vii cu noi, Eloisa. Nu luăm cu noi decât strictul necesar şi uite şi tu câte bagaje sunt! Pur şi simplu nu este loc pentru toată lumea. Şi oricum, împreună cu noi îţi asumi prea multe riscuri. Deocamdată, nimeni, sau aproape nimeni, nu ştie cât eşti de ataşată de familia noastră, dar dacă s-ar afla asta, pentru tine ar începe necazurile. Nu te-am mai putea scăpa de un interogatoriu, iar tu ştii prea multe lucruri care ar putea să „îi" intereseze. Dacă ai veni cu noi până la aeroport te-ai compromite şi dacă dintr-un motiv sau altul nu ţi s-ar permite să pleci… Înţelegi?

— Atunci, voi veni după dv. mai târziu, cu un alt avion? Dar unde veţi fi?

— Nu vei veni după noi nicăieri. Ne despărţim definitiv. Dar nu

vei avea nici o problemă ca să părăseşti ţara, căci vei avea un paşaport elveţian. Noi, vreau să spun Preşedintele şi cu mine, nu avem bafta asta. Suntem în război, Eloisa şi cred că nu ai vrea să fii obligată să spui lucruri urâte despre noi? Sau să te simţi obligată să te sinucizi? Ştii, viaţa în închisoare nu-i deloc uşoară!

Ameninţarea era abia voalată.

— Atunci ce trebuie să fac?

— Mai întâi să părăseşti cât mai degrabă ţara asta blestemată. După aceea îl vei contacta pe acest domn la Londra. Iată adresa lui. Te aşteaptă. A venit timpul să pui în practică cei cincisprezece ani de educaţie pe care ăi primit-o, să începi să cunoşti viaţa. Fii ascultătoare şi ţine-mă la curent cu toate lucrurile care ar putea să-mi dăuneze.

Giancarlo auzise destul. Cu siguranţă, se gândi el, era ziua marii reduceri de preţuri la fidelitate. Se retrase fără zgomot şi hotărî în sinea lui: să vină ea la Londra şi va fi bine primită.

Giancarlo, conte de Potzo-Berghese, al optsprezecelea care purta acest nume, nu avea de gând să se înhăiteze cu o târfă, fie ea frumoasă şi fecioară, în afară de cazul în care, fireşte, era tot atât de titrată, bogată şi influentă!

Ceea ce, în aparenţă, nu era cazul frumoasei Eloisa.

Mergând de unul singur pe culoare, Giancarlo se miră de calmul său. Bineînţeles, fusese tras pe sfoară, iar parşiva asta de madam Marcos era şi mai pui de lele decât îşi închipuise el, dar italianul avea pielea tăbăcită. Ştia să piardă „pe moment”. Şi când trecu din nou prin faţa oglinzilor din holul cel mare, constată că aspectul său nu se schimbase deloc. Oglinzile trimiteau spre el aceeaşi imagine a unui om elegant, sigur de el, puţin dispreţuitor, cu mersul uşor sacadat. Ajuns la capătul holului se surprinse clipind din ochi, semn că în cap prindea contur un plan!

Căpitanul gărzii îl aştepta în josul scării de marmură.

— Ce face Preşedinta? întrebă ofiţerul.

— Tot superbă, răspunse Giancarlo. Ea este unul dintre acei oameni politici de mare ţinută care nu ies în evidenţă decât în momentele de cumpănă.

— Am să vă conduc pe la ieşirea din spate, e mai bine aşa, sugeră căpitanul.

Merseră de-a lungul unei întregi serii de culoare care se întretăiau în unghi drept, coborâră vreo zece rânduri de scări de cinci sau şase trepte înainte de a ajunge într-o curte imensă care

semăna în acest moment cu zona de livrare a unui supermagazin. Zeci de camioane aşteptau la rampă. Soldaţi şi servitori alergau de colo-colo şi îngrămădeau în ele lăzi şi cutii de carton legate cu grijă. Cei doi traversară curtea fără să se grăbească, ferindu-se din calea celor care ajutau la mutat, strecurându-se printre camioane şi maşini. Când ajunseră în faţa postului de gardă, căpitanul se întoarse către italian şi îl sfătui:

— După ce ieşiţi din incinta palatului, luaţi-o pe drumul din stânga, e mai puţin riscant.

Trecând pragul porţii, Giancarlo remarcă doi oameni care aşteptau în interiorul postului de gardă. Pe unul dintre ei il recunoscu. Era senatorul american O'Reilly. Celălalt, presupuse Giancarlo, trebuie să fie un tip de la CIA însărcinat să supravegheze marea mutare. Trupa de schimb era asigurată. Când îl văzu, senatorul întoarse repede capul.

— Prea târziu, necioplitule, urlă Giancarlo, te-am recunoscut!

Mergând de-a lungul zidului de incintă, italianul surâdea.

— Luaţi-o la stânga, îl sfătuise căpitanul gărzii.

Giani o apucă pe strada din dreapta, jurându-şi că din acel moment nimeni nu avea să-i mai dea ordine.

Când se întoarse ca să mai vadă pentru ultima dată palatul, căpitanul gărzii îl conducea pe senator la D-na Marcos.

Giancarlo nu mai avea nimic de făcut la Manilla. Urma să se Întoarcă la Londra şi să înfrunte ceea ce ştia deja că va fi prăbuşirea lui. Se duse la hotel ca să-şi ia bagajele şi să ceară o rezervare la primul zbor al companiei British Airways.

Portarul, un elveţian roşu la faţă, căruia odinioară îi putea cere orice serviciu, îi răspunse sec:

— Dezolat, domnule conte, este imposibil. Locurile sunt ocupate pentru toate cursele şi vă trebuie cam două sau trei ceasuri ca să obţineţi o rezervare la British Airwais.

— Foarte bine, replică Giancarlo, mă voi ocupe eu însumi de asta.

— Minunat, aprobă portarul dar m-ar mira să puteţi găsi un loc mai devreme de două sau trei zile. E un adevărat exod, domnule conte.

Apoi adăugă cu perfidie:

— Aţi putea încerca să vă urcaţi în avionul Preşedintelui, căci toţi „şobolanii" din Manilla vor fi acolo!

Lui Giancarlo i se tăie răsuflarea. Ani de-a rândul, tipul ăsta profitase de dărnicia bancherilor şi a oamenilor de afaceri aflaţi

în trecere prin Manilla. De fiecare dată când îi făcuse un cât de mic serviciu, Giani îi mulţumise cu o hârtie de o sută de dolari. Giani ştia că elveţienii sunt oportunişti şi nu prea au scrupule, dar nu-şi închipuia că sunt şi meschini. Mai ales tipul ăsta pe care-l servise transferându-i în două rânduri, discret, fără comision şi la un curs mai mult decât avantajos, pesoss filipinezi a căror origine preferase să n-o cunoască. Şi uite că acest rege al mişmaşurilor şi combinaţiilor, acest peşte în uniformă de portar, care de ani de zile furniza fete tinere şi băieţi oricui îi cerea, îşi permitea să-l insulte făcându-l „şobolan”.

Giancarlo îşi îmblânzi pe cât putu privirea, îşi pironi ochii lui albaştri, spălăciţi în cei ai portarului şi îl întrebă:

— Spune-mi, te rog, nu-i aşa că pe tine te cheamă Schumacher?

— Exact, domnule conte, aveţi o memorie bună.

— În orice caz, se pare că mai bună decât a ta, Schumacher! Căci în afară de numele tău îmi mai amintesc că ai un cont bine garnisit la banca Grumbach din Berna. O bancă excelentă, Schumacher, crede-mă. Grumbach îmi este foarte bun prieten şi ultima dată când ţi-am făcut acel mic serviciu pe care-l ştii, acest cumsecade Grumbach se întreba cum dracu se face că un portar fie el de la un mare hotel, a reuşit să câştige atâţia bani într-un timp atât de scurt.

Înainte de a se îndrepta spre lift, Giancarlo avu răgazul să vadă cum faţa roşie a lui Schumacher devine dintr-o dată albă ca varul.

Nu trecuseră cinci minute de când intrase în cameră şi telefonul începu să sune. Chiar înainte de a ridica receptorul, ştia că îi fusese rezervat locul la cursa spre Londra.

— Domnule conte, aici portarul. Avionul dv. pentru Londra decolează peste două ore. V-am pregătit nota de plată şi un boy va veni să vă ia bagajele. Cu toate cele câte se întâmplă e mai prudent să plecaţi mai devreme.

Surâzând, Giancarlo puse receptorul în furcă, fără să mulţumească.

II
LONDRA

Lui Giancarlo îi plăcea tare mult iarna la Londra. Casa lui din Chester Terrace avea priveliştе spre Regent Park. Era una din acele clădiri cu coloane de marmură albă, al cărei peristil înainta spre parc, dând întregului ansamblu un oarecare aer de palat greco-roman. Casele din acest cartier îi aduseseră gloria D-lui Nash, marele arhitect englez, care construise acest decor de teatru la începutul secolului trecut.

În acest sezon, arborii desfrunziţi nu blocau vederea iar parcul îi părea imens. Din biblioteca aflată la parter şi unde stătea de obicei, putea să vadă reşedinţele particulare de pe Prince Albert Road – de pe partea mai puţin frumoasă a parcului – unde aveai impresia că se înşiruie aceleaşi case, care de fapt nu erau decât palide copii ale marelui Nash. La acea oră din zi nu se auzea decât un fel de zvon slab de circulaţie. Dar ceea ce-i plăcea cel mai mult lui Giancarlo, erau zorile, atunci când se întorcea de la câte o petrecere şi când Chester Terrace devenea o lume aparte. Se auzeau urlete stranii, zgomote de junglă în care se amestecau mugetul elefanţilor, răgetul leilor, ţipătul strident al maimuţelor, o cacofonie de răcnete care părea că vine dintr-o altă lume, dar care, de fapt, venea dinspre grădina zoologică din vecinătate, ale cărei sute de animale se trezeau.

Şi apoi, Chester Terrace mai oferea şi alte avantaje. Mai întâi nu se afla decât la două sute de metri de staţia de metrou care mergea spre City. Îi trebuia mai puţin de jumătate de ceas. Ca să meargă de acasă la bancă. Iar Chester Terrace era lângă London Clinic, ceea ce-i permitea ca duminică dimineaţa, când îşi făcea plimbarea prin parc, să le facă vizite prinţilor arabi frânţi de oboseala vieţii, politicienilor de toată mâna, industriaşilor, bancherilor şi miliardarilor stresaţi care veneau din toată lumea să-şi oblojească aici ficat, inimă, nevroze, toate bubuţele mai mari sau mai mici care constituie apanajul celor care gustă din plin toate plăcerile vieţii, dar şi consecinţele loviturilor ratate la Bursă. Pentru toţi aceştia, două sau trei săptămâni petrecute la London Clinic Însemnau speranţa de a se mai putea agăţa de bani şi de putere câţiva ani în plus.

Nu era moment mai prielnic de a vizita aceste epave mai mult sau mai puţin refăcute de pe urma tratamentului, căci se putea profita de o intimitate forţată care îi îndepărta pe consilierii acestora dar şi pe concurenţi. Da, duminicile, îţi puteai face repede prieteni în camerele luxoase cu mochete groase de la London Clinic. Giancarlo ar fi putut menţiona vreo douăzeci de afaceri care începuseră acolo, între două injecţii şi răgazul oferit de luarea temperaturii.

De cum ajunsese, Giancarlo se culcase şi dormise până la prânz. Călătoria de la Manilla la Londra fusese epuizantă. Portarul acesta elveţian, roşu la faţă, îi rezervase într-adevăr locul, dar la clasa turist pentru nefumători. Aşa că suportase optsprezece ore de zbor, înghesuit între un filipinez burtos, căruia i-ar fi trebuit două scaune şi o englezoaică bătrână care nu încetase să se foiască. Dar unsprezece ore de somn îl refăcuseră, ceea ce însă nu însemna că se simţea în plină formă.

Gerard, majordomul său francez, îi servise micul dejun în biblioteca de la parter. Era la a treia sa ceaşcă de ceai şi îşi ungea cu unt al doilea sanviş, când Gerard îi aduse ziarele. Toate aveau titluri cu litere de-o şchioapă despre averea familiei Marcos şi despre sosirea acestora în Hawai.

„Averea familiei Marcos a ajuns în Hawai cu un avion militar american” titra TIMES care continua: „Efectele personale ale expreşedintelui filipinez şi ale celor vreo nouăzeci de persoane care îl însoţeau – o avere de mai multe milioane de dolari, după presa americană – au fost transportate cu un avion militar american în Hawai, unde continuă vămuirea. Vameşii, care mai întâi au trebuit să numere valuta – pesos filipinezi şi dolari americani – au fost nevoiţi să facă o pauză şi să-şi odihnească degetele amorţite, în momentul în care nu ajunseseră decât la suma de trei milioane de dolari. Le-a mai rămas să inventarieze aurul şi bijuteriile, certificatele bancare şi titlurile de proprietate care se află – împreună cu arme cu tot – în cele trei sute de lăzi transportate de US Air Force şi a căror valoare s-ar putea ridica la cincizeci de milioane de dolari. Unii experţi apreciază că averea familiei Marcos în străinătate se ridică la mai multe miliarde de dolari”.

Articolul continua cu o lungă declaraţie a unui oarecare Henerson Alvarez, consilier în Statele Unite al noii preşedinte Corazon Aquino, consilier care afirma că guvernul filipinez va

folosi toate mijloacele legale pentru a recupera fondurile pe care familia Marcos le transferase în străinătate.

Începe vânătoarea, se gândi Giancarlo deschizând WALL STREET JOURNAL care vorbea şi el despre bunurile fostului dictator. Articolul preciza că averea D-lui Marcos în lume era estimată la trei miliarde de dolari şi că bunurile acestuia în Statele Unite atingeau suma de şase sute milioane de dolari.

Din NEW YORK DAILY NEWS, Giancarlo află că într-o reşedinţă particulară, somptuos mobilată, din plin centrul New Yorkului, fuseseră descoperite obiecte de artă aparţinând familiei Marcos, estimate la zece milioane de dolari. În această casă, proprietate a republicii Filipineze şi care servea de anexă a consulatului, obişnuia Preşedintele Marcos să locuiască atunci când venea în vizită la New York. Ziaristul de la NEW YORK DAILY NEWS, care vizitase această peşteră a lui Aii Baba, povestea că locuinţa era plină de vaze chinezeşti şi veselă de porţelan aurit. Văzuse acolo o cadă cu jacusi, paturi cu aşternuturi de mătase, iar la ultimul etaj – o sală de proiecţie şi o discotecă private.

Dând de-o parte NEW YORK DAILY NEWS, Giancarlo surâdea: e curios că nu spune nimic despre tablouri, gândea italianul, care îşi amintea perfect de acea casă.

Revedea holul de la intrare cu covoarele sale persane şi pânzele de pictori florentini pe pereţi. Mai erau şi un Utrillo şi cei doi Goya din salon şi un Velasquez deasupra şemineului veneţian pe care Preşedinta îl adusese special din Italia pe la sfârşitul anilor şaptezeci.

Probabil că cineva pusese mâna pe ceea ce era mai important, pentru că numai la parter erau valori de peste zece milioane de dolari. Iar casa avea douăzeci şi două de camere repartizate pe patru etaje.

Italianul bănuia cam cine ar putea fi la mijloc.

La rândul său, NEW YORK TIMES scria că expreşedintele Marcos ar fi dispus să restituie guvernului filipinez mai bine de două miliarde de dolari pentru „a-şi cumpăra liniştea”. După cum spunea ziarul, Dl. Marcos transmisese acest mesaj d-lui, Juan David, un avocat filipinez de temut, care-i fusese apărător lui Benino-Aquino, soţul asasinat al actualei preşedinte şi al mai multor personalităţi comuniste. Articolul preciza că negocierile ar putea duce la restituirea a două miliarde o sută de milioane de dolari guvernului filipinez.

Într-un ziar din Miami, se vorbea despre averea familiei Marcos

plasată în băncile elveţiene. Giancarlo trebui să recunoască faptul că tipul care scrisese articolul era destul de bine informat.

„Fondurile băneşti din Elveţia ale familiei Marcos sunt evaluate la circa optzeci de milioane de dolari, care sunt plasaţi în cele mai mari trei bănci elveţiene. Doi oameni de afaceri new-yorkezi, care fuseseră mandataţi de către expreşedintele filipinez să cumpere proprietăţi funciare la New York au dezvăluit, în faţa subcomisiei Camerei Reprezentanţilor care anchetează asupra bunurilor din America ale familiei Marcos, că două bănci elveţiene îi facilitaseră Imeldei Marcos să cumpere, în 1981, Crown Building, unul dintre cele patru imobile pe care cuplul le poseda în Manhattan. După spusele celor doi oameni de afaceri, D-na Marcos poseda, la acea vreme, un cont de o sută douăzeci şi cinci de milioane de dolari la Paribas – Geneva”.

O sută douăzeci şi şapte de milioane de dolari – rectifică în gând Giancarlo – care fu atras de o notiţă din josul paginii:

„Familia Marcos nu se poate deplasa nicăieri. Cei doi, au sosit în Hawai fără paşaport, iar noul guvern filipinez refuză să le elibereze altele!”

— Ia te uită, exclamă Giancarlo, oare târfuliţa aia mică a lor le-o fi jucat vreo festă?

III
STANFORD-PRINGLE

În ciuda celor doar patruzeci şi cinci de ani ai săi şi a alurii decontractate, Giancarlo avu senzaţia că are o sută de ani în momentul în care intră în ascensorul care ducea la etajul rezervat asociaţilor băncii. Slavă Domnului, nu întâlni pe nimeni în timp ce străbătea lungul culoar, acoperit cu o mochetă groasă de culoare verde şi placat cu lambriuri vechi, care ducea la anticamera biroului său personal. Acolo, oficiau secretara sa şi recepţionera şefă a Prea Onorabilului Charles Stanford-Pringle.

Le salută pe cele două femei forţându-se să pară bine dispus şi amabil. Recepţionera Marelui Şef îi răspunse la salut cu un aer înţepat. Secretara sa, care părea o idee cam încordată, se strădui să-i facă o primire convenabilă, deşi probabil că ştia deja că era ultima ei zi la bancă. Cu o mişcare aproape felină, recepţionera se ridică de la birou şi se strecură în biroul Marelui Şef.

Telefonul nu va întârzia să sune, se gândi Giancarlo intrând în biroul său.

Abia luă loc la „masa partenerilor” că telefonul începu să ţârâie:

— Giani?

Recunoscu fără greutate vocea tăioasă a Prea Onorabilului Stanford-Pringle. Obosit, Giancarlo apăsă butonul de răspuns:

— Da, Charles? Bună ziua…

— Hm! Da, bună ziua, Giani, văd că te-ai întors teafăr şi nevătămat.

— Mă rog, Charles. Ce pot face pentru dumneavoastră?

Giancarlo mototoli o foaie de hârtie în dreptul microfonului ca să arate limpede cât de puţin îl interesa această conversaţie formală.

— Să faci ceva pentru mine? Nu ai ce, dragul meu Giani. Dar aş dori să fii prezent la o reuniune a asociaţilor pe care am fixat-o în timpul prânzului în „partners dining-room”. Vom fi şapte. Igor şi Martin au trebuit să plece ieri ca să se întâlnească cu asociaţii noştri new-yorkezi. Dar toţi ar dori să audă cât mai curând aprecierile tale în legătură cu situaţia din Filipine. Le vei

face o dare de seamă la telefon. Legătura este prevăzută pentru ora 14,30.

Giancarlo aruncă o privire la corespondenţa rânduită cu grijă pe birou. Scrisorile, cele comerciale, precum şi facturile sau propunerile de afaceri fuseseră desfăcute. Răspunsurile erau prinse de ele cu agrafe, gata pregătite de semnat de către perla sa de secretară. Scrisorile personale încă nu fuseseră deschise, iar o notiţă preciza că pentru cele care aveau adresa menţionată pe plic, secretara trimisese deja un răspuns prin care explica că şeful ei este plecat în călătorie şi că le va răspunde el însuşi, îndată ce se va întoarce. Mai era şi teancul de mesaje telefonice şi groasa agendă neagră, deschisă la pagina pentru zilele următoare, dar care era teribil de puţin încărcată, în afară de trei întâlniri pentru discuţii referitoare la crearea de noi societăţi. Aceste întâlniri fuseseră tăiate cu o linie cu menţiunea următoare „în absenţa dv., Dl. Pringle a luat, personal, dosarele”.

— Abia am ajuns, Charles. Cred că ar fi de dorit să-mi dai un răgaz de câteva ore ca să-mi eliberez biroul de afacerile curente şi să redactez un raport complet asupra călătoriei pe care am făcut-o.

Giancarlo se întreba dacă nu cumva, în mod inconştient, încerca să câştige timp. În cele din urmă aprecie că nu, deoarece nu avea răci un plan suficient de seducător ca să-şi salveze capul. Nu remarca decât graba cu care dragii şi scumpii săi asociaţi aşteptau să-l vadă luându-şi tălpăşiţa!

— Giani, tranşă Pringle, lasă de-o parte detaliile acestea. Timpul presează. Mai avem încă aproape trei miliarde de dolari în obligaţiuni şi împrumuturi diverse către guvernul filipinez şi diverse societăţi, a căror activitate principală se desfăşoară în această ţară şi în fruntea listei de emisiuni publice şi private ale acestora se află numele nostru. E vorba de lucruri precise şi urgente care trebuie rezolvate cât mai repede posibil. Îţi vei rezolva micile probleme după aceea. Atunci, rămâne pentru ora douăsprezece în „dining-room”… de acord?

Giancarlo nu avu răgazul să spună da. Marele Şef închisese telefonul.

Îşi privi ceasul: o oră de linişte şi odihnă! Fatalist, începu să semneze, maşinal, răspunsurile pe care i le pregătise secretara. Apoi parcurse în diagonală scrisorile personale. Frunzări o ultimă dată groasa agendă neagră ca să fie sigur că nu uita nimic. La pagina zilei de miercuri era o adnotare destul de lungă pe care o

făcuse secretara: „Dl. Jaoques Mattel, ziarist la televiziunea franceză, solicită o întrevedere. Pretinde că vă cunoaşte dar mi s-a părut prudent să-i spun că încă nu v-aţi întors de la Manilla. Ştia că vă aflaţi acolo. E posibil să vă telefoneze acasă.”

Giancarlo îl cunoştea destul de bine pe acest ziarist puţin nebun, avid de glorie şi oarecum inconştient. Îl prezentase chiar şi D-nei Marcos care îi acordase un interviu. O intervenţie care, venind din partea lui, nu era complet gratuită, Giancarlo avea astfel în mânecă o carte destul de bună, căci erau vreo doi, trei ziarişti care nu aveau să ezite să-i ridice mingea la serviciu.

Interfonul sună pentru a doua oară:

— Domnule?

Giancarlo recunoscu vocea secretarei sale:

— Domnul Stanford-Pringle m-a rugat să vă anunţ că vă aşteaptă în „dining-room”.

Îşi privi ceasul: era douăsprezece şi cinci. Se ridică şi în drum se opri o clipă în faţa oglinzii ca să-şi rectifice ţinuta înainte de a înfrunta eşafodul.

Giancarlo deschise uşa grea de lemn de la sufrageria asociaţilor. Era o încăpere mare, rectangulară, bine luminată graţie unui şir întreg de ferestre cu ochiuri mici de geam. Un foc de butuci artificiali ardea, fără nici un fel de farmec şi zgomot, într-un şemineu de lemn sculptat. Tablouri de preţ, reprezentând cai de curse, decorau pereţii îmbrăcaţi în lambriuri patinate. Masa era pusă: pahare de cristal pentru trei soiuri de vin, iar vinul pus cu grijă în carafe. Vinurile din rezerva băncii Lukens and Barnard nu aveau niciodată mai puţin de douăzeci şi cinci de ani vechime, iar Porto, niciodată mai puţin de cincizeci. Aşa era de un secol şi jumătate şi, pentru moment, nu era nici un motiv ca într-o bună zi să fie altfel. Tacâmurile din argint masiv erau în stil rococo în afară de enorma cupă de punch câştigată de către un cal aparţinând asociaţilor, care puseseră mână de la mână ca să cumpere superbul animal în unicul scop de a i-l sufla de sub nas unui bancher francez şi concurent. Cupa trona pe servanta pentru aperitive în faţa căreia cei şapte asociaţi ai băncii, în costume cu vestă, închise la culoare, aşteptau să deschidă focul. Peretele din fund era acoperit de o frescă gigantică reprezentând o bătălie navală între francezi şi englezi care nu lăsa nici cea mai mică îndoială asupra învingătorului. Ocupaţi cu pregătirea băuturilor, asociaţii nu părură să remarce sosirea lui Giancarlo şi oricum, nimeni nu avea s-o facă înainte ca el să-şi prepare

cocktailul. Oricare ar fi fost împrejurările, aşa ceva nu se cădea.

Semnul de bun venit sub forma unui „Ah! Giani, te-ai întors?” nu se făcu auzit decât după ce italianul dădu drumul – oh ce oroare! – unui cub de gheaţă în paharul său cu sherry din 1929.

Apoi salutările de bun venit veniră fără nici o reţinere. Erau cordiali, chiar joviali. La urma urmei, gândi Giancarlo, au şi de ce să fie aşa: au profitat cât au putut de pe urma muncii mele şi nu lor le stă capul pe butuc.

— Domnilor, spuse asociatul principal, la masă!

Prânzul se termină repede, în intimitatea fără fasoane a celor obişnuiţi să fie împreună. Apoi veni momentul pentru Porto şi brânzeturi, momentul adevărului!

În timp ce fiecare îşi tăia felii groase de cheddar şi-şi alegea biscuiţii preferaţi dintr-un coşuleţ de argint, The Right Honourable Stanford-Pringle trase spre el carafa pântecoasă şi îşi turnă un pahar plin cu Porto. Apoi trecu carafa vecinului său:

— Deci, Giani, ce s-a petrecut pe acolo?

Glasul asociatului principal stopă brusc conversaţiile.

Giancarlo trecu rapid în revistă numele fiecărei bănci şi al fiecărui industriaş pe care îl vizitase, dădu numele personalităţilor care fuseseră înlocuite, de către cine şi de ce. Apoi abordă în detaliu problemele de transferuri de fonduri sau de plăţi, sugeră să se folosească cutare sau cutare serviciu la cutare sau cutare bancă, recomandă un birou englez de schimb din Hong Kong pe care îl prefera celui din Singapore. La început, evită să vorbească despre „situaţie” pentru a-l agasa la maximum pe Stanford-Pringle, dar şi în speranţa că ceilalţi asociaţi îi vor preţui calmul, munca şi vor aprecia că faimoasa „situaţie” nu era altceva decât un accident.

Spre marea uimire a italianului, tactica părea să-i reuşească. Toţi îl ascultau cu interes şi simpatie, unii mergând până acolo încât îşi luau notiţe şi puneau întrebări. Era pe punctul de a încheia, când asociatul principal îl întrerupse:

— Toate acestea sunt foarte interesante, Giani şi văd că evenimentele nu te-au făcut să-ţi pierzi busola, în ciuda scandalului pe care îl fac ziarele şi televiziunea. Bravo, dragul meu. Dar ce ai reuşit să faci ca să ne asiguri afacerile cu noua echipă?

Giancarlo se prefăcu mirat:

— Nu înţeleg, tocmai v-am spus-o adineaori, Charles, clienţilor noştri de acolo nu le este absolut deloc teamă de politica pe care

o va duce D-na Aquino. La urma urmei şi familia ei este tot atât de capitalistă – dacă pot folosi acest cuvânt pentru a descrie afacerile de acolo – ca şi familia Marcos. E evident că ea va înlocui şefii câtorva afaceri cu prieteni de ai ei, dar nu va încerca să distrugă nici lumea businessului şi nici băncile. Nu are nici un interes să distrugă credibilitatea financiară a ţării sale.

— Crezi?

— Sunt sigur de asta. Familia ei ar fi prima care ar suferi din această cauză şi nu fără motiv s-au deplasat la faţa locului şapte senatori americani, fără a-i mai pune la socoteală pe chinezi şi pe japonezi.

— Eu credeam că ea îi urăşte cumplit pe yankei din cauza sprijinului pe care i l-au acordat familiei Marcos, nu? întrebă vecinul din dreapta sa.

— Senatorii americani sunt cei care au denunţat fraudele electorale. Ei sunt cei care au convins familia Marcos să-şi ia traista-n băţ şi au fost foarte convingători. Dacă nu erau ei, alde Marcos rămâneau pe loc şi nu era deloc sigur, în ciuda a ceea ce se putea citi în ziare, că D-na Aquino ar fi putut să pună mâna pe putere şi pe ţară. Dovadă că familia Marcos nu era deloc neliniştită când a părăsit palatul. Doar un singur senator se afla la postul de gardă pentru a le asigura transferul la baza americană. Cât priveşte mulţimea dezlănţuită, aceasta s-a masat, în mod miraculos, în faţa intrării principale a palatului, dar la ieşirea din spate nu era nimeni.

— E incredibil! exclamă unul dintre asociaţi. Sunteţi sigur de ceea ce spuneţi?

— Eram acolo! răspunse Giancarlo fără să se gândească.

Imediat după aceea îşi dădu seama că tocmai comisese „greşeala”.

Stanford-Pringle nu rată momentul. Îşi pironi privirea cu reflexe albăstrui ca de oţel asupra italianului:

— Eram sigur că noţiunea ta „continentală” – spuse el fără să se poată abţine – despre cavalerism te va împinge să faci această prostie. Dar nu merită să angajăm o polemică asupra faptului că ai fost văzut la familia Marcos şi că acest lucru subliniază cât de ataşat ai fost de ei. Ceea ce mă deranjează, Giani, este faptul că în expunerea ta ai uitat punctul cel mai important, adică întrebarea pe care toţi asociaţii băncii Lukens and Barnard, cei de faţă şi în special cei de la New York şi-o pun: care sunt contactele pe care le-ai avut cu D-na Aquino?

— Contacte? Sper că nu te gândeşti că ar putea fi vorba de aşa ceva, Charles! D-na Aquino era şi în plină luptă electorală, dar şi prinsă cu mini-revolta ei armată, başca o haită de americani care o asediau, fără să mai pun la socoteală anturajul ei aproape isteric care o păzea zi şi noapte. N-aş fi reuşit niciodată să ajung până la ea!

Charles înlătură această obiecţie:

— Poate nu chiar pe Aquino în persoană, dar nu era imposibil să îi contactezi pe unii dintre partizanii sau prietenii ei.

— Nu am contactat pe nimeni, Charles.

Ceea ce nu era adevărul adevărat. Căci dacă nu contactase el însuşi pe nimeni, îl contactaseră, în schimb unii dintre prietenii D-nei Aquino. Se întâlnise cu aceştia în două rânduri. Prima dată, târgul propus era cât se poate de gras: D-na Aquino ar fi avut nevoie să facă mai multe împrumuturi de stat, enorm de mari, pe termen de un an în cursul căruia comerţul risca să fie dezorganizat. Continuând să folosească serviciile aceleiaşi bănci cunoscute şi recunoscute pe plan mondial, ea ar fi reuşit să menţină credibilitatea finanţelor şi să asigure o bună desfăşurare a comerţului, pe viitor, cu Filipinele. Deci, D-na Aquino era dispusă să uite „legăturile” pe care banca Lukens and Barnard le avusese cu vechiul regim doar pentru ca ea să se angajeze să-şi liniştească confraţii şi să-şi asume riscul să fie cap de coloană pentru cel puţin zece împrumuturi bancare însumând un miliard şi jumătate de dolari pentru următorii cinci ani. La rândul său, noul guvern ar fi fost şi el dispus să închidă ochii asupra legăturii, să zicem mai deosebite, a tânărului bancher italian cu D-na Marcos. Dar, în ambele cazuri, trebuia să facă dovada corectitudinii şi a bunăvoinţei sale prin colaborarea activă la recuperarea fondurilor pe care familia Marcos le transferase în loc sigur. Aceştia insistaseră, în aşa fel încât el să priceapă cât se poate de bine că mărturia lui despre şmecheriile financiare ale cuplului Marcos era capitală pentru viitorul lui şi al băncii sale. Îi lăsaseră două zile ca s-o contacteze pe D-na Marcos. În aceeaşi seară, Giancarlo află că un avocat care se ocupa de afacerile D-nei Marcos încasase douăzeci de milioane de dolari pentru a dezvălui bunurile pe care ex-Preşedintele le avea în Statele Unite.

A doua întâlnire fusese doar de formă. Prietenii D-nei Aquino îl aduseseră pe avocatul cu pricina ca să depună mărturie despre bunăvoinţa noii preşedinte a Filipinelor. Giancarlo îl cunoştea

foarte bine. Era unul dintre cei mai credincioşi prieteni ai familiei Marcos. Niciodată nu-şi putuse închipui că ar fi în stare de trădare. Nu era convenabil să se asocieze cu un astfel de „şobolan” şi, îngrozit şi scârbit la gândul că ar putea fi tentat, comise o greşeală fatală: nu numai că refuză colaborarea în ceea ce-l privea pe el, dar lăsă să se înţeleagă că le vorbise despre toate, influenţându-i şi asociaţilor săi. După cât se pare, colaboratorii D-nei Aquino nu îl crezuseră decât pe jumătate, deoarece se interesaseră direct la bancă. Iată de ce Charles Stanford-Pringle se transformă dintr-o dată în călăul care tocmai deschisese trapa spânzurătorii.

Ochii asociatului principal se îngustară, iar Giancarlo fu sigur în acea clipă că era la curent cu totul. Doar nu degeaba, la cincizeci şi doi de ani era el şeful incontestabil al asociaţilor de la Lukens and Barnard şi asta încă de la vârsta de treizeci şi doi de ani. Giancarlo nu avea nici o scuză. Alegerea pe care o făcuse fusese o mare eroare deontologică. Rămânând „fidel” familiei Marcos, îşi trădase asociaţii, trădase City şi deci Anglia. Era deja mort. O citea limpede în ochii şefului său. Crezuse cu sinceritate că aflându-se la cârma unei averi atât de mari ca cea a familiei Marcos, foştii lui asociaţi ar fi profitat de afacerile grase pe care le-ar fi oferit, că jocul pe care-l gândise el era mult mai rentabil şi mult mai sigur decât propunerile noului guvern filipinez. În acel moment, enormitatea iluziilor sale îl strivea.

Stanford-Pringle, ca un adevărat gentleman ce era, evită să dea de gol minciunile lui Giancarlo de faţă cu ceilalţi asociaţi; aşa că se mulţumi să spună esenţialul:

— Giani, dragul meu, se pare că nu înţelegi situaţia în care ne-ai amestecat pe noi toţi. Noi avem reputaţia de a fi „prima casă” de emisiuni bancare. Practic, toate emisiunile care poartă numele nostru, domeniu în care suntem primii pe listele „Tombstones” au fost adevărate succese şi sunt sinonime cu cea ce înseamnă calitate. Iar aceste succese sunt datorate în mare parte faptului, că, spre deosebire de concurenţii noştri, am urmărit în totdeauna evoluţia clienţilor noştri care au făcut împrumuturi de la noi şi am făcut în aşa fel încât să nu se abată de la datoria de a rambursa ceea ce ne datorau…

— Cel puţin în City şi pe Wall Street se ştie că noi facem cât mai mult posibil în acest sens. „Slăbiciunea” ta ne obligă la acrobaţii diplomatice inimaginabile ca să îndreptăm situaţia. Ca

să nu mai vorbim de pierderile de venituri: trebuie să retrocedăm douăzeci şi cinci la sută, sau mai mult, confraţilor noştri ca să binevoiască să ne ajute să vindem marfa. În plus, a apărut o nouă problemă: cea a piruetelor pe care le fac monedele forte şi dolarul. Giani, tu ştii că îl plătim pe economistul nostru cu cinci sute de mii de dolari pe an ca să ne calculeze cât mai exact limita acceptată de către bănci pentru ca ele să ne poată cumpăra emisiunile. Şi dacă el se înşeală cu un sfert de punct, se pierd comisioane de două sute cincizeci de mii de dolari, fără să mai punem la socoteală căderea preţului obligaţiunilor care ne poate costa milioane. Giani, cred că înţelegi foarte limpede că în acest moment, buna noastră reputaţie este legată de îndepărtarea şi plecarea ta.

— Oare nu exagerezi puţin, Charles? îl întrerupse Giani.

— Ne poţi garanta următoarele noastre lansări de împrumuturi? Propuse, cu răutate, Stanford-Pringle, care continuă fără să mai aştepte răspunsul: Cred, dragă Giani, că în virtutea fidelităţii de care ai dat dovadă în trecut... şi a prieteniei noastre, vei fi de acord că singura soluţie la această problemă este una singură: demisia ta imediată! E de la sine înţeles că răscumpărarea părţii pe care o deţii în cadrul asociaţiei noastre se va face pe baza beneficiilor de anul trecut, în afară de cazul în care nu preferi să aştepţi bilanţul anului în curs. Poţi alege varianta care ţi se pare cea. Mai profitabilă, Giani. Ce zici?

Era limpede că Charles Stanford-Pringle ştia deja răspunsul. Anul trecut fusese o perioadă excelentă pentru bancă, iar cu ceea ce se întâmpla acum în Filipine anul în curs, se anunţa mai degrabă sumbru!

Giancarlo bătu cu vârful degetelor în paharul său de Porto, îl pipăi şi apoi îl ridică ca pentru un toast. Apoi se sculă în picioare:

— Domnilor şi dragi prieteni, nu pot decât să accept analiza principalului nostru asociat. Deci, aşa cum o cere obiceiul, demisionez. Demisionez repetându-vă că am crezut, sincer, că alegerea pe care am făcut-o era cea mai bună pentru noi toţi. Şi încă mai cred acest lucru. Doar timpul şi evenimentele vor hotărî cine a avut dreptate. Să bem...!

Toţi îşi goliră paharele. Apoi Giancarlo strânse pe rând mâna foştilor săi asociaţi, primind cu un aer solemn inevitabilele păreri de rău „*Sorry old boy*”, iar când ajunse în dreptul lui Charles Stanford-Pringle, acesta îi murmură:

— Frumoasă încercare, bătrâne. Vei reuşi data viitoare!

Lui Giancarlo nu-i veni să-şi creadă urechilor. Ascunzându-şi emoţia, îi răspunse sec:

— Vreau imediat un cec pe biroul meu.

Stanford-Pringle surâse:

— Este deja acolo, bătrâne prieten. Şi încă rotunjor bine... Succes!

Giancarlo nu păru surprins. Se lucra cu eficienţă la firma asta, era cât se poate de clar. Se puseseră de acord până şi în privinţa sumei, ca să nu mai fie cazul să se discute în plen.

Trecând prin faţa biroului secretarei sale, constată că aceasta îşi deschisese ziarul la rubrica „Oferte de serviciu”.

IV
CEALALTĂ REGULA A JOCULUI

În faţa gurii de metrou, Giancarlo se uită la ceas: 15,15. Ezită, apoi făcu semn unui taxi. Aproape uitase că printre puţinele întâlniri pe care le stabilise secretara sa, un anume Luigi Ferrero îl aştepta la ceai, la Claridge. Ferrero... O pală de căldură şi de soare... Abia aştepta să-l revadă pe acest vechi mafiot. Cu cecul în buzunar, cu frumoasa sa proprietate de lângă Veneţia şi cu o ocupaţie în politica regională, Giancarlo spera să facă pace, cât de cât, cu viitorul. În timp ce taxiul se strecura cu greu prin ambuteiaje, începu să viseze la ceea ce ar putea face în Italia ca să uite mocirla în care intrase.

Portarul de la Claridge îl salută cu toate onorurile cuvenite unei persoane care timp de cincisprezece ani închiriase sau ocupase adesea apartamentele hotelului.

— Bună ziua, domnule conte, ciudat timp, nu-i aşa? Dl. Ferrero vă aşteaptă în salon.

Luigi tocmai servea o ceaşcă de ceai, înghiţind în acelaşi timp o enormă bucată de cake. Nu-l observă pe Giancarlo decât în ultima clipă. Ţâşni prea repede în picioare, lovi cu pântecul colţul mesei iar ceaşca se vărsă pe faţa de masă.

— La dracu! exclamă el, ştergându-şi firimiturile de prăjitură de pe costumul reiat.

Apoi îşi ridică ochii căprui spre Giancarlo şi izbucni în râs:

— Ar trebui să-mi cumpăr o vopsitorie în loc să-mi cheltuiesc banii în politică. Cu un client ca mine n-ar da niciodată faliment.

Apoi îşi puse prăjitura pe masă şi se aruncă în braţele lui Giancarlo, bătându-l prieteneşte şi cu putere pe spate.

— Lasă-mă să mă uit la tine, Giani! Nu cumva eşti cam obosit? Km! Da! Înţeleg... Pungi la ochi, tenul palid! Ar trebui să fii atent, Giani. La patruzeci şi cinci de ani stresul nu e ceva grav, cu condiţia să nu dureze până la cincizeci. E timpul să te întorci acasă ca să te odihneşti, iar mama Ferrero să-ţi bucătărească nişte mâncăruri bune.

— Ai dreptate, Luigi. Mă voi întoarce chiar mai repede decât crezi. Poate chiar săptămâna viitoare şi pentru o bună bucată de vreme.

— Bravo, bravo! *Alora tutti va bene!*

— Da, Luigi, am să-ţi dau o mare veste.

— Să nu-mi spui că te însori!

— Luigi, ţine-te bine să nu cazi: am luat hotărârea să plec de la banca mea şi să mă dăruiesc trup şi suflet pentru succesul partidului tău. De acuma înainte, nu vei mai avea lângă tine doar un candidat de formă, ci unul activ.

— Ah! Nu, răspunse tranşant politicianul, pentru moment treaba e oablă!

— „Oablă”? Giancarlo tresări. Te-ai retras?

În ochii cei mari ai lui Luigi se citea o mare jenă, în timp ce mâinile îi fluturau prin aer:

— Nici vorbă de aşa ceva, Giani. De data asta vizăm ceva foarte sus. De fapt, nici mai mult, nici mai puţin decât locul de deputat de Roma. Partidul Naţional e convins că cel pe care l-am propus candidat îl va câştiga.

— Şi atunci?

— Atunci înseamnă că nu mai poate fi vorba de nici un candidat de formă…

— Dar îţi spun că sunt gata să…

Ochii solidului Luigi căpătară o expresie aproape paternă, în timp ce mâinile sale se agăţară de reverele de la haina contelui:

— Giani, tu ai pierdut alegerile locale de anul trecut cu toate că ne-ai pus la dispoziţie o grămadă de bani. De data aceasta, partidul va avea nevoie de şi mai mulţi bani. Ne trebuie un nume care să atragă finanţele, un nume cu care italo-americanii să se identifice, fie că se află la New York, Los Angeles sau oriunde în altă parte.

— Pot fi omul potrivit pentru această situaţie.

— Numele tău e prea legat de micuţa doamnă din Filipine. Înţelegi, Giani?

— Nu zău, se enervă Giancarlo, tu chiar crezi că inculţii din Italia sunt în stare să facă vreo apropiere între mine şi…

— Şi încă cum. Deja săptămâna trecută televiziunea italiană a difuzat o serie de reportaje despre mărirea şi decăderea familiei Marcos. Şi cine crezi că a fost văzut în mai multe rânduri lângă madam Marcos? Ia ghici? Reuşeşti să-ţi imaginezi cam ce front comun ar face împotriva noastră ziariştii şi opoziţia, din cauza ta?

— Bine, de acord! Jos cu Giancarlo pentru postul de vedetă. Dar cu siguranţă că trebuie să existe ceva ce pot să obţin după alegeri. O nominalizare la…

— Nu, Giani. Partidul Naţional nu vrea să fii amestecat în campania noastră. E prea periculos. Am venit la Londra tocmai pentru ca să-ţi spun lucrul ăsta. Nu vroiam să-l afli de la alţii. Hai, Giani, fii rezonabil, ei au dreptate. Eu unul, le dau dreptate. Asta-i regula jocului!

Un surâs răutăcios încremeni pe chipul lui Giancarlo:

— Oamenii înalţă adesea scutul raţiunii pentru ca să nu se vadă din ce cotlon se va naşte laşitatea! *Ciao,* Luigi, Sărut-o pe mama din partea mea...

Şi Giancarlo îşi lăsă tovarăşul în mijlocul salonului, mormăind:

— Hotărât lucru, azi e ziua despărţirilor!

Făcu un mic semn de salut către portar şi hotărî să se întoarcă acasă pe jos. Privi cerul şi gândi în sinea lui: „Azi, singurul lucru care nu o să-mi cadă în cap, este ploaia. E prea frig ea să plouă”

Cât de tare se înşela!

V
CHESTER TERRACE

Abia ajunsese la marginea parcului Regent că ploaia începu să cadă. Lungul şir de case cu coloane abia se mai distingea pe fundalul cenuşiu şi un fel de pâclă plutea deasupra peluzelor, se învălătucea în jurul arborilor, asedia în falduri groase casele.

Era aproape noapte. De obicei, era exact felul de vreme care îi plăcea. Însă astăzi, pâcla asta lipicioasă şi muiată de ploaie îl deprima şi simţi o imensă nevoie de căldură, indiferent ce fel de căldură, chiar şi cea a casei sale goale. O luă la fugă ca să nu îl cuprindă frigul şi să înceapă să tremure şi ajunse în faţa uşii cu sufletul la gură. Trebui să încerce de trei ori până reuşi să bage cheia în broască, deschise nervos uşa şi urcă, tot în fugă, scara ce ducea în camera de zi. Îşi aruncă mantoul pe un divan şi se repezi spre bar. Luă un pahar mare şi-şi turnă ce mai rămăsese într-o sticlă de Chivas. Paharul dădu pe dinafară. Se aplecă să soarbă prea plinul, apoi ridică paharul cu intenţia vădită de a-l goli dintr-o înghiţitură. Dar se înecă şi-l apucă tuşea, stropind nucul masiv al barului.

Hotărât lucru, se gândi Giancarlo, azi nu-mi reuşeşte nimic!

Se îndreptă spre consola stereo bombănind: „Ar trebui să se producă o minune ca să pot să pornesc drăcia asta de sculă”.

Umblă pe la butoane şi clape, minunea se produse şi încăperea fu inundată de Mozart. Trecu din nou în spatele barului, luă paharul cu whisky şi se duse să se aşeze în fotoliul de piele de lângă birou. Apoi îşi puse paharul pe birou şi apucă cu stângăcie teancul de scrisori. Cinci sau şase dintre ele căzură pe covor. Le adună de pe jos suspinând şi le deschise maşinal. Primele două, neinteresante, sfârşiră în şemineu. Cea de-a treia conţinea extrasul de cont de la trustul său din Jersey. În scrisoarea care-l însoţea, bancherul său explica de ce vânduse aproape toate titlurile englezeşti şi dădea motivele clasice care-l constrânseseră să cedeze în pierdere două sau trei acţiuni pentru ca să urmeze lichidarea generală. Ochiul său se fixă asupra a ceea ce era esenţial, adică asupra ultimei cifre înscrise în dreptul rubricii „Totalul bunurilor”: un milion opt sute optzeci şi trei de mii cinci sute nouăzeci de lire sterline. La cursul zilei,

asta însemna frumuşica sumă de trei milioane şase sute de mii de dolari. Giani adună în minte şi suma de pe cecul încasat după-amiază şi dintr-o dată se simţi mult mai bine. Opt milioane şase sute de mii de dolari, cu o dobândă de numai cinci la sută i-ar permite să trăiască confortabil până la sfârşitul zilelor. Şi-ar putea menţine acelaşi nivel de viaţă şi-ar putea păstra castelul de familie din Italia, casa de la Londra şi n-ar fi nevoit să renunţe la vânătorile sale din Austria, Scoţia şi Spania.

Dar această euforie nu fu decât de scurtă durată. Giancarlo ştia că invitaţiile la mai marii acestei lumi necesitau întotdeauna o contrapartidă. Cu condiţia să aibă ceva de oferit, ar trebui să multiplice geometric invitaţiile pe care le-ar primi. Iar asta ar costa foarte scump. Ar fi fost probabil posibil după vreo zece luni, răstimp în care să pună mâna pe vreo afacere. Dar cu numai opt milioane de dolari nu puteai pune o afacere pe picioare de unul singur. Ar fi obligat să se mulţumească doar cu o participare, chiar şi o participare minoritară. Hotărârile importante ar fi luate fără el şi, firește, toate lichidităţile lui ar fi blocate. Inevitabil, nivelul său de viaţă ar primi o lovitură serioasă căci acest gen de operaţie este de lungă durată. Dar ceea ce nu suporta, era mai ales gândul de a ajunge un ajutor de băgător de seamă, un „al doilea stilou” cum se spune în mediul bancar şi asta în ciuda fondurilor pe care le deţinea.

Deschise o ultimă scrisoare şi începu s-o citească atent: „Lady Alexandra şi Lord Elie Seligman ar fi bucuroşi să-l primească la Landson House pe contele Giancarlo de Potzo-Berghese, vinerea viitoare, la un cocktail urmat de un dineu în ţinută de gală – cravată albă şi decoraţii – în onoarea senatorului Statelor Unite, Richard K. O’Reilly”.

Giancarlo privi plicul; fusese expediat prin poşta pneumatică în aceeaşi dimineaţă. Lordul Seligman, unicul patron al celei mai mari bănci de emisiuni fără prea mare importanţă, era totuşi campionul de necontestat al informaţiilor de ordin financiar. Darul lui de a adulmeca loviturile perfide era legendar, snobismul sau aproape că făcea parte din folclorul naţional şi dacă, din întâmplare, îi scăpa ceva, un zvon, de exemplu, soţia lui, băgăcioasă, scormonitoare şi intrigantă fără pereche, nu lăsa să-i scape nimic. De patruzeci de ani cuplul se înţelegea de minune şi cu siguranţă că erau la curent cu decăderea lui. Atunci pentru ce această invitaţie?

Bizar şi faptul de a organiza un dineu de gală, la Londra, într-o

sâmbătă, când se ştie foarte bine că pentru englezi weekendul este aproape sacrosanct. În fine, Lord Seligman, recent înnobilat de către laburişti pentru generoasele sale contribuţii făcute partidului – peste optzeci de milioane de lire sterline – şi pentru un dar de aceeaşi valoare către statul Israel, nu se simţea niciodată în largul lui în înalta societate. Pentru el, a obliga înalta societate să rămână în capitală nu era decât un mod de a-şi încerca puterea. Faptul că reuşise să-l aducă la masa lui pe senatorul O'Reilly era o realizare. Toată lumea ştia că americanul detestă reuniunile mondene în timpul cărora nu-şi putea permite să alerge după fuste şi să bea pe săturate. Fără să mai punem la socoteală că, de două săptămâni, senatorul era pe prima pagină a tuturor ziarelor care-l porecliseră Domnul. „Fix-it" (care aranjează totul) pentru că supraveghease ultimele ore ale cuplului Marcos în Filipine. El era americanul pe care-l ţintuise cu privirea la postul de gardă al palatului din Manilla.

În mod normal, o asemenea invitaţie l-ar fi copleşit. Dar azi, după înfrângerile sale succesive, Giancarlo nu o vedea decât ca pe o nouă şi foarte probabilă încercare de a-l umili. Căci era limpede că dizgraţia şi decăderea lui nu putuseră să scape acestei adevărate rachete cu cap radar care era cuplul Seligman.

Îl vedea deja pe Lord Seligman primindu-l cu braţele deschise, cu un aer fals proteguitor, plângându-se de zvonurile care circulau pe seama decăderii lui dar vorbind exact cât trebuia de tare pentru ca toată protipendada londoneză să nu scape nici un amănunt. Astfel ar fi pus în situaţia de a accepta o colaborare de doi bani care l-ar face să lucreze în anonimat în umbra familiei Seligman. Giancarlo îşi mai închipuia şi schimbarea de atitudine a oamenilor pe care îi tratase fără complezenţă şi menajamente, victime ale spiritului său răutăcios şi incisiv care nu doar o dată deranjase toată această lume de laşi şi de pupincurişti. Statutul său social era singurul lucru pe care încă mai putea spera să-l salveze.

Decizia lui era luată: nu se va duce să intre singur în această capcană!

Încă un gât de whisky îl făcu să-şi schimbe părerea. Se aşeză la măsuţa de abanos la care obişnuia să-şi scrie corespondenţa şi scrise o scrisoare de acceptare în care preciza că îşi va permite să vină însoţit. Era o insolenţă care îi era iertată pe vremea când încă mai era cineva!

Apoi se întoarse în fotoliu, dădu din nou peste scrisoarea de la

bancherul său pe care, de astă dată, o citi cu mare atenţie şi în care îi reţinu atenţia fraza în care acesta îşi exprima nelinişstea în legătură cu evoluţia haotică a dolarului şi cu neputinţa agenţilor de schimb de a controla monedele. Apoi puse pe un magnetofon sofisticat o rolă de şase ore, înşfăcă sticla de whisky şi îi adresă un toast solitar celui de-al optsprezecelea conte Potzo-Berghese care urma să-şi ofere o răzbunare memorabilă după ce avea să tragă o beţie de pomină.

Preşedinta Marcos îi spusese că este o curvă, după Charles Stanford-Pringle era un trădător, iar după Ferrero era un gigolo. Chiar aşa? Fie! Dar oricum, cele trei la un loc ar fi putut să dea naştere unei maladii dăunătoare pe care se simţea întru totul capabil să o răspândească.

Ochii i se pironiră asupra şemineului şi se apucă de băut!

VI
CHIVAS REGAL

Giancarlo plutea într-o pâclă groasă, auzea zgomote vagi, cuvinte care îi pătrundeau cu greu în cap. Zări faţa deformată a servitorului său pe care-l dădu afară în momentul în care picioarele îi călcau pe sticle goale. Căzu cât era de lung fără să încerce să-şi menţină echilibrul, răsturnă gheridonul cu trei picioare pe care stătea vaza Ming la care ţinea atât de mult şi întins cum era – aşteptă ca încăperea să binevoiască odată şi odată să înceteze să se mai învârtească. Acesta fu momentul în care soneria găsi cu cale să-i sfredelească creierul. Pentru o clipă, Giancarlo avu impresia că o freză de dentist îi străpunge urechea. Simţi o mare uşurare când îşi dădu seama că era soneria de la intrare şi, mergând de-a buşilea, reuşi să ajungă în capătul scărilor. Se agăţă de balustradă, îşi încordă încheieturile mâinilor şi se ridică în picioare şi, fără să ştie cum, se trezi nevătămat la picioarele scării. Era gata să deschidă, când îi veni ideea să se uite în oglinda în care îşi verifica ţinuta în fiecare dimineaţă înainte de a ieşi din casă.

— Fir-ar al dracului să fie! Oare arătarea asta sunt chiar eu? Apoi urlă către vizitatorul care aştepta la uşă:

— Aşteptaţi, vin îndată, nu găsesc cheia!

Urcă, mai mult căţărându-se, până la etajul doi, unde era baia, goli pe jumătate un spray cu spumă de ras şi începu să se bărbierească nervos cu o maşină de ras de unică folosinţă. Apoi îşi vârî capul sub robinetul de apă rece, se şterse pe jumătate înainte de a trage pe el o cămaşă şi un pantalon curate, trase dintr-un cuier o vestă de brocart verde închis, în timp ce soneria răsuna şi mai avan. Coborî năvalnic pe trepte gândind că toate astea îi luau, de obicei, o oră întreagă.

În momentul în care deschise uşa, se întrebă dacă va reuşi să nu vomite. O pală de aer rece îl făcu să dea înapoi. Din cauza luminii de afară trebui să-şi pună mâna pavăză la ochi. La început nu văzu decât o pereche de picioare care se pierdeau sub un mantou negru de lină. Apoi recunoscu imediat ochii migdalaţi cu acel amestec de mov şi verde, străbătut de reflexe albăstrui.

— La dracu, lăsă Giancarlo să-i scape, târfa Preşedintei!

— Contele Potzo-Berghese? Vocea era aproape răguşită. Vin din partea D-nei Preşedinte Marcos. Mă numesc Eloisa Bonv…

— Bună ziua şi adio, o întrerupse Giancarlo trântind uşa.

Deja pusese mâna pe balustrada scării când se opri brusc. Făcu cale-ntoarsă şi se apropie în vârful picioarelor de fereastra din stânga uşii de la intrare şi, încetişor, dădu la o parte un colţ de perdea: fata era tot acolo, nemişcată.

Deschise uşa brusc:

— Intră, mormăi Giancarlo, poate am ceva de lucru pentru dumneata.

Se aplecă şi ieşi pe jumătate pe uşă, privind în stângă şi-n dreapta ca şi cum tocmai băgase în casă o femeie periculoasă, căutată de toată poliţia din regat.

— Unde îţi sunt bagajele?

Fata trase de cureaua pe care o purta în bandulieră şi scoase la iveală o geantă de voiaj în formă de cârnat.

— Asta-i tot? întrebă Giancarlo.

— Asta-i tot, confirmă fata.

— Începe bine, comentă italianul. Şi nu mai sta acolo ca o momâie, intră şi vino după mine.

Se întoarse şi începu să urce scările, lăsându-i fetei grija să închidă uşa de la intrare. În timp ce urca, îi spuse să-l aştepte în salonaşul de pe dreapta de la primul etaj.

Giancarlo dădu buzna în camera de zi şi începu să strângă discurile sparte, cravata, sticlele, hârtiile, paharele sparte, toate martori martirizaţi ai beţiei sale. Aplecându-se sub birou dădu nas în nas cu încălţările sale:

— La dracu, de mii şi mii de ori, la dracu!

Tocmai îşi dăduse seama că era în picioarele goale. De draci, îşi aruncă cravata împreună cu trei discuri ciobite în şemineu. Apoi, adună cinci sticle şi se duse să le pună în bar.

— Vrei o cafea? întrebă Giancarlo.

O voce de copil îi răspunse din salon:

— Nu, mulţumesc, am servit deja prânzul.

— Prânzul?

Giancarlo se uită la ceas. Era ora 15,30. Masându-şi tâmplele se îndreptă spre locul de unde venea vocea. Fata stătea cuminte pe marginea canapelei, cu mâinile pe genunchi.

— Dacă vrei un ceai, mă tem că n-ai decât să ţi-l faci singură. Se pare că servitorii mei nu au apărut astăzi (oare chiar îi dăduse

afară?). Bucătăria este la parter. E nişte cake într-o cutie, lângă maşina de prăjit pâine şi, poate şi nişte sandvişuri cu creson în frigider.

Fata se ridică de pe canapea fără să spună un cuvânt şi se îndreptă spre scară. Giancarlo se lăsă să cadă pe canapea, închise ochii şi adormi pe dată.

Zăngănitul platoului de metal aşezat pe masa din salon îl făcu să tresară din somn.

Fata era aplecată deasupra mesei. Îşi scosese mantoul, iar rochia pe care o purta nu lăsa deloc frâu liber imaginaţiei. Se întoarse încet şi-i întinse o ceaşcă cu ceai aburind.

— Nu am pus decât un cub de zahăr, e de ajuns?

— Sunt zile în care poţi bea orice, oricum, numai cald să fie, mormăi Giancarlo.

Apoi, fata îi întinse cu ambele mâini o bucată de cozonac pusă pe o farfurie, împreună cu un şerveţel şi o furculiţă. Giancarlo puse repede mâna pe cozonac şi renunţă la farfurie. Calmă, Eloisa îşi luă ceaşca cu ceai şi se aşează pe canapeaua din faţa lui.

Giancarlo nu se putea împiedica să se iute la ea. Fata asta lungă de 1,80 metri care se mişca şi se comporta ca o şcolăriţă de opt ani îl scotea din sărite. Timidă, tot timpul cu privirea în jos... Italianul găsea că pentru o „târfă regală” ce era, cam exagera.

— Ai prieteni aici?

— Nu.

— Familia îţi este în Europa?

— Nu am familie.

— Te gândeşti să stai mult timp la Londra?

Ea ridică capul şi îşi înfipse privirea în ochii lui Giancarlo:

— Atâta timp cât veţi avea nevoie de mine!

— Mda... bine... o să vedem. Mă îndoiesc că o să meargă, dar nu se ştie niciodată. Până atunci am să-ţi arăt camera în care o să stai. Presupun că vrei să te odihneşti dar fiindcă e vineri, va fi foarte greu să găsim o masă la un restaurant bun. Tot ce putem spera la ora asta, este să cinăm la una din cafenelele alea chinezeşti sau vietnameze de mâna a treia pe care le găseşti la orice colţ de stradă. Sau, dacă nu, la Gaylord, dacă crezi că suporţi mâncarea indiană pregătită la Londra. Mai este şi... Dar de ce dracu te uiţi aşa ciudat la mine?

— Pur şi simplu pentru că aţi spus că azi e vineri şi, de fapt, e

sâmbătă toată ziua!

El aruncă o privire rapidă la calendarul de la ceas:

— La dracu, totuşi aşa este şi dineul de la Seligman e chiar în seara asta!

O privi cu amabilitate pe Eloisa şi o întrebă:

— Nu cumva ai din întâmplare vreo rochie de seară printre lucrurile tale?

Ea făcu semn că da!

După o şedinţă de saună şi un duş rece ca gheaţa, Giancarlo se simţea gata de atac. Îşi îmbrăcase fracul de zile mari şi arbora o groază de decoraţii câştigate, e drept, fără glorie, dar nu fără riscuri financiare. Cea mai mare parte dintre aceste medalii îi fuseseră decernate de către guvernele îndatorate cărora el le dăduse concursul pentru a obţine împrumuturi de stat. Intenţiile lui din ziua aceea erau departe de a fi curate, aşa că renunţase la o serie de decoraţii printre care cravata de Cavaler de Onoare şi Devoţiune a Ordinului Militar al Sfântului Ion de Ierusalim, de Cipru, de Rhodos şi de Malta.

Eloisa îl aştepta la piciorul scării. Purta o rochie lungă de mătase, roz-somon, cu o croială diabolic de simplă. De la umeri până la şold, rochia cădea dreaptă. De la jumătatea coapsei, materialul, care atingea uşor pământul, era despicat într-o parte. Numai bustul rochiei, puţin plisat, desena cu o curbă dulce un balcon care ascundea cu greu impetuoasa linie ce trăda locul din care porneau sânii. Părul, pieptănat pe spate şi prins într-o pamblică, lăsa liberi nişte umeri largi pe care rochia nu-i acoperea decât pe jumătate. Singura bijuterie pe care şi-o îngăduise erau două clipsuri în formă de margaretă. Nimic altceva, nici la încheietura mâinii, nici în jurul gâtului, nici un inel cât de mic la deget.

De altfel, aprecie Giancarlo, nici o piatră preţioasă nu poate rivaliza cu ochii fetei ăsteia.

— Merge? întrebă Eloisa.

— O să meargă, bolmoji Giancarlo. Am închiriat o limuzină cu şofer. Probabil că ne aşteaptă deja. Nu e nevoie să-ţi mai iei mantoul.

Italianul profită de drumul cu maşina ca să-i explice Eloisei ce aştepta de la ea. Îi spuse cine va fi probabil de faţă, de cine să se ferească, ce probleme să treacă sub tăcere – în special cele legate de trecutul ei – ce-i plăcea fiecăruia şi mai ales îi dădu de

înţeles indirect, folosind tot tactul de care era în stare, importanţa pe care o dădea el unui contact agreabil, dar distant, cu senatorul O'Reilly.

Eloisa asculta fără să scoată un cuvânt. Oare înţelesese? Era într-adevăr super-gheişa anunţată?

Aceste întrebări fără răspuns accentuară angoasa latentă a italianului.

Parcul de la Landson House, adevărat palat în centrul Londrei, era deja plin de Rolls Royce, de Bentley, de Cadillacuri şi de acele imense Austin negre, special fabricate pentru Curtea Angliei. Holul de la intrare fusese transformat în vestiar, unde o duzină de servitori îi îndrumau pe invitaţi după ce îi debarasau de mantouri, cape, etole şi alte blănuri de lux. Ajuns la primul etaj, Giancarlo se opri ca să observe sala. Un bancher elveţian s-ar fi crezut în paradis. Tot ce avea mai de preţ elita capitalismului de rasă albă era în păr acolo: industriaşi, financiari, armatori, politicieni. Nu lipseau decât peştii şi şmenarii de mare anvergură care reuşeau aproape întotdeauna să se strecoare la acest gen de recepţii. Pe lista invitaţilor figurau şi câţiva bijutieri care făcuseră ca gâturile despuiate de bătrâneţe să fie din plin împodobite cu pietre preţioase demne de acea ocazie. Ca să supravegheze cele vreo cincizeci de milioane de lire sterline, cât valorau splendorile ce scânteiau pe pielea acelor doamne, prudenţi, bijutierii angajaseră vreo zece haidamaci care năduşeau în fracurile lor de închiriat.

În rest, nici un negru, nici un arab. Pentru ei se organizau alte petreceri!

Preludiu la dineu, cocktailul era servit în sala mare. Bărbaţii, toţi cu cravate albe, se îndreptau spre bufete, urmaţi de un val de rochii somptuoase, cu decolteuri largi, care mai toate proveneau de la marile case de modă pariziene. Gâturile, încheieturile mâinilor şi degetele scânteiau de smaralde, diamante, safire şi rubine. Rămăşiţele Imperiului Britanic erau strălucite şi se ţinea neapărat ca acest lucru să fie cunoscut de invitaţii străini care, încercaseră să facă mai bine, era limpede acest lucru, dar fără succes.

Vechea aristocraţie engleză era acolo, echilibrând noua nobilime, cea a finanţelor şi a dinamismului economic.

Aplecându-se la urechea Eloisei, Giancarlo îi enumeră pe reprezentanţii acestui nou val: Sir Harry Gold, lanţ de mari

magazine, Sir Elie Hirsh, monopolul linii, Lord Eliot Hreshberg, proprietarul a 136 de hoteluri internaţionale, Sir Allen Ginsberg, magnat în industria de bere şi whisky, Lord Issy Klein, regele afacerilor imobiliare, Sir Yehudi Smith, 275 de agenţii de scont, Sir Charles Simon, al cărui trust tocmai cumpărase a o suta sa afacere industrială în Statele Unite, Lord Nathan Jacob, regele metalelor preţioase etc.

— Vezi, comentă Giancarlo, toţi sunt aici. Toţi se distrează şi se susţin. În asta constă marea lor putere. Au pornit la cucerirea Lumii Noi şi vor reuşi.

Era un fapt cunoscut că Anglia, ruinată de război şi apoi de Partidul Laburist, devenise, graţie acestei noi aristocraţii, o vastă placă turnantă a serviciilor financiare. Ceea ce nu se mai putea spera câştiga în insulele britanice fără să te laşi sugrumat de impozite şi de greve, te duceai să cauţi în altă parte. Prin anii şaptezeci, un anume domn Foot, tribun al Partidului Laburist, aflat pe atunci la putere, afirmase că-i va stoarce pe cei bogaţi ca pe o lămâie. Dar se trezise în mână cu un săpun care-i alunecase printre degete. Afacerile din Anglia fuseseră lăsate să moară, iar lumea cumpără cu grămada sute de societăţi sub alte ceruri al căror climat financiar era mai îngăduitor. Nu a fost repatriat decât atât cât trebuia ca să fie satisfăcut fiscul şi Banca Angliei să fie mulţumită, căci ea, sensibilă la problema asta, dăduse mină liberă industriaşilor şi financiarilor ca să-şi exporte capitalurile, necerând în schimb decât ca ei să-şi repatrieze beneficiile.

De altfel nu era decât o revenire la tradiţie, căci englezii au ştiut dintotdeauna să-i facă să muncească pe alţii.

Giancarlo sosise cu întârziere. Cu toate acestea, Lordul şi Lady Seligman, care-şi primeau oaspeţii la intrare, îl întâmpinară călduros. Lady Seligman îl felicită că a adus o creatură aşa de drăguţă ca să înfrumuseţeze Landson House, iar stăpânul casei îl asigură că după dineu va fi prezentat invitatului de onoare.

Lord Seligman făcu semn către maître d'hotel că se putea trece la masă.

Giancarlo nu se simţea în largul său. Planul său, dacă ideea care-l rodea putea fi numită „plan", nu beneficiase încă nici măcar de umbra unei împrejurări favorabile ca să poată fi pus în aplicare. Îl căuta din ochi pe senator dar era prea multă lume, iar slugile începuseră deja să îndemne invitaţii să se îndrepte spre

sufragerie.

Giancarlo fusese plasat departe de masa de onoare. Nu se formaliza din cauza asta căci, la urma urmei, în mijlocul acestei strălucite adunări, el nu cântărea prea mult. Aruncă o privire rapidă la mesele învecinate şi în câteva secunde reuşi să identifice pe cumnata unui preşedinte de stânga care discuta cu un dictator de dreapta, o prinţesă de sânge flancată de un rege al bideurilor italiene, o ducesă oribil de bogată şi un duce slab din punct de vedere economic, dar, care, totuşi, prezida destinul unui club foarte select. Probabil că până făcuseră planul meselor le trecuse părul prin căciulă!

În cele din urmă Giancarlo era destul de mulţumit: tovarăşii săi de masă făceau parte dintr-un grup de cheflii veseli din înalta burghezie londoneză, vecina sa din dreapta era una dintre fostele lui amante care tocmai se căsătorise pentru a treia oară cu „un tip care avea mulţi bani”. Cât o privea pe Eloisa, ea nu avea de ce să trebuiască să se frământe, căci vecinul ei din stânga, un bărbos de vreo cincizeci de ani, genul de ecologist de lux, părea să fie tot atât de timid ca şi ea. Cât timp dură masa, Giancarlo captă atenţia tuturor, povestind, între altele, cum trebuie procedat ca să câştigi o bătălie electorală pentru deputăţie în Italia. Mai câştigase şi înalta consideraţie a celor de faţă, explicându-le veselilor cheflii care-l înconjurau cum procedase o damă „prezentă printre invitaţi” care – graţie acestui gen de serate de la care pleca cu câte zece rânduri de tacâmuri – reuşise să-şi pună la punct serviciul de argintărie.

— Necazul e că nu mai poate invita, pe nimeni de teamă ca lumea să nu-şi recunoască obiectele, hohoti de râs Giancarlo.

Tocmai îşi termina istorisirea când Lord Seligman îl bătu pe umăr:

— Giani, dragul meu Giani, e cineva aici care ar dori tare mult să te vadă. Fii, te rog, gentil şi vino până la noi... împreună cu încântătoarea ta însoţitoare, fireşte. Numai dacă am putea s-o răpim de lângă vicontele Dudley!

Abia în acel moment observă Giancarlo că Eloisa era prinsă într-o discuţie, care părea cât se poate de serioasă, cu vecinul ei cel bărbos.

— Ian? Hei! Hei! Iaan? făcu Lord Seligman.

În sfârşit, bărbosul se întoarse.

— Mă tem că va trebui să ţi-o răpim pe această Venus înainte de a o pune într-o vitrină de sticlă în muzeul tău! glumi Lord

Seligman.

— Oh! Da, desigur. Scuzaţi-mă.

Ian Dudley roşi, se ridică brusc şi sărută mina Eloisei:

— A fost o mare onoare să vă cunosc, miss Eloisa. Nu am avut niciodată ocazia să vorbesc cu cineva care să cunoască atât de bine arta celtică. Şi mai ales care s-o şi înţeleagă. Sunteţi oricând binevenită la British Museum. Ar fi o plăcere să vă pot arăta comorile noastre cele mai de preţ.

Privirile lui Lord Seligman şi Giancarlo se întâlniră, amuzate.

Emoţia bărbosului era atât de mare, încât încercă să se disculpe:

— Dragul meu Seligman, această tânără este cu adevărat epatantă! Concepţiile ei despre şarpe ca simbol internaţional al vechilor civilizaţii care vedeau în el apa, viaţa, infinitul şi care făceau din el un element de legătură între lumea fizică şi lumea de dincolo sunt deja uimitoare prin ele însele. Dar ca să ajungi până acolo încât să vezi în senzualitatea şarpelui forţa motrice care-i permite omului să atingă erotismul este ceva cu totul şi cu totul… Cum să spun? Absolut… De-a dreptul….

— Excitant! completă sec Giancarlo.

Eloisa se ridică de pe scaun fără să spună nimic. Lord Seligman îi conduse către un grup care se refugiase în apropierea bufetelor. Cu mult înainte de a ajunge la el, Giancarlo recunoscu vocea puternică şi fonfăită a senatorului ale cărui spuse stârneau râsul adulatorilor prezenţi.

Când ajunseră în cercul admiratorilor săi, senatorul tocmai le povestea sosirea familiei Marcos în Hawai:

— Ar fi trebuit să vedeţi ce mutră a făcut ofiţerul de la serviciul de imigrări! D-na Marcos i-a dat paşaportul ei şi al soţului cu un gest de parcă ar fi aruncat un rahat de câine la coşul de gunoi. Apoi, mutra ofiţerului când a început să le examineze. Mai întâi s-a făcut stacojiu, apoi s-a albit ca varul înainte de a bâigui: „Unde sunt aceste persoane?” Jignită că nu fusese recunoscută, D-na Marcos se întoarse către reprezentantul Departamentului de Stat: „Zău aşa, îţi putea să aveţi măcar un ofiţer care să citească ziarele, nu?” Apoi, adresându-se ofiţerului, stuchi furioasă: „Noi suntem Dl. şi D-na Marcos!”.

Grupul izbucni într-un hohot de râs repede întrerupt de către senator care continuă:

— Dar asta nu e totul. E abia începutul. Ştiţi ce i-a răspuns ofiţerul D-nei Marcos? „Ştiu cât se poate de bine cine sunteţi, doamnă, dar cine sunt şi unde sunt un anume general Fernandez-Hernandez şi Julio Amus, de profesie maître d'hotel?" D-na Marcos îi smulse paşapoartele din mână, examină la rândul ei documentele şi se făcu la fel de verde ca şi reprezentantul Departamentului de Stat care citea peste umărul ei. Ei da, dragi prieteni! Afară erau descărcate trei sute de lăzi burduşite cu dolari, bijuterii şi alte lucruri personale, şapte senatori fuseseră mobilizaţi ca să negocieze permisele de liberă trecere ale familiei Marcos, fuseseră luate toate precauţiile pentru ca totul să se petreacă fără necazuri şi tâmpiţii luaseră din greşeală alte paşapoarte!

Un imens hohot de râs urmă după cuvintele senatorului care, mândru de succesul lui, trecu în revistă asistenţa.

— He! He! exclamă americanul fixând chipul Eloisei. Ce-mi văd ochii?!

Se apropie de fată şi-i depuse pe mână un sărut ceremonios şi umed. Era deja uşor beat şi era cât pe ce să-şi piardă echilibrul.

— Seligman, bătrâne prieten, unde naiba ai ascuns minunea asta toată seara? La mine în ţară am fi scos-o goală dintr-un tort imens în momentul desertului!

— Probabil pentru că nu ştiţi să le scoateţi din altceva, replică Eloisa.

Senatorul se dădu înapoi clătinându-se, prefăcându-se exagerat de surprins:

— Oh! Şi pe deasupra mai şi muşcă! Hai, Seligman, fără mistere cu mine, spune-mi de unde vine această… surpriză?

— Este… Hm! Domnişoara…

Bancherul îl căută din priviri pe Giancarlo, cerându-i să-i vină în ajutor:

— Eloisa.

— Escorta dumitale, ai? Trase concluzia senatorul întorcându-se spre Giancarlo.

Americanul îşi îngustă pleoapele, il examină pe Giancarlo din creştet până-n tălpi şi exclamă:

— Dar pe dumneata te cunosc de undeva?

— Nu cred, interveni Lord Seligman, dar vroiam să vi-l prezint astă seară: Giancarlo Potzo-Berghese, un concurent redutabil, dar totuşi un prieten.

Senatorul îl salută scurt pe italian şi începu să tragă cu coada

ochiului la fată.

— Oare această fermecătoare Eloisa are şi un nume de familie?

— Bonvin, răspunse fata.

Pe Giancarlo îl apucă sughiţul.

— Oh! La dracu, Bonvin! Un nume mai comun nici că se putea. Pur şi simplu îmi vine să mor!

— Bonvin! Goodwine! exclamă senatorul. Hei! Yehudi!

Sir Yehudi Smith înaintă pe picioarele sale scurte.

— Uite numele pe care trebuia să ţi-l iei atunci când te chema Weinstein.

Omuleţul începu să râdă strâmb.

— Fără îndoială, domnule senator, dar nu-mi plac francezii.

— Dar elveţienii, da? glumi senatorul făcând aluzie la noua reşedinţă pe care Sir Yehudi şi-o cumpărase de curând lângă Geneva.

— Eloisa Bonvin, murmură senatorul, dezbrăcând-o din priviri pe tânăra femeie, aţi putea fi muza mea!

— Iar dumneavoastră aţi putea fi un senator, replică prompt Eloisa. Apoi întorcându-se spre Giancarlo care rămăsese cu gura căscată: Călătoria m-a obosit foarte tare Giani. Am putea să ne întoarcem acasă?

Şi fără să-i mai aştepte răspunsul, îi mulţumi gazdei şi lui Lady Seligman, îl măsură pe senator din cap până-n picioare şi îi întinse mâna, pe care acesta o luă maşinal:

— La revedere, senator O’Reilly, povestea dv. despre sosirea familiei Marcos m-a încântat. Sper că vom mai avea ocazia să mai auzim şi alte povestiri interesante din pasionanta dv. viaţă.

Apoi luându-l la braţ pe Giancarlo aproape că-l purtă pe sus până la maşină.

Giancarlo se cufundă în moliciunea pernelor maşinii, străduindu-se să-şi redobândească calmul. Pentru el, dezastrul era complet iar când Eloisa îl întrebă ce nu este în regulă explodă:

— Cuuum, urlă el, domnişoara mai şi îndrăzneşte să întrebe ce nu este în regulă?! O invit pe domnişoara Rahat Bonvin la un dineu important, li spun cum nu se poate mai limpede ce are şi ce nu are voie de făcut, în special să-şi ţină fleanca şi doar să se străduiască să facă impresie bună! Şi ea, poftim! Se apucă să-l facă de râs pe invitatul de onoare de faţă cu cele mai importante douăzeci de personaje din regat!

Furia lui Giancarlo creştea pe măsură ce-şi amintea de replicile tinerei femei, dar în sinea lui era obligat să recunoască că era un pic gelos pe tupeul ei.

Maşina se oprise la uşa casei lui. Giancarlo îşi trecu mâna pe frunte şi murmură:

— M-ai făcut să trăiesc cel mai prost moment din viaţa mea, fără să mai pun la socoteală că ai reuşit să strici petrecerea gazdei mele. Da doamnă, iată ce nu este în regulă. În principiu nu trebuia decât să-l acroşezi pe senator ca să-mi creezi oportunitatea de a-l mai putea revedea şi tu, uite ce-ai făcut? L-ai băgat în rabat până-n gât şi apoi ai tras apa! Ţi-am răspuns bine la întrebare?

Eloisa se mulţumi să-şi privească picioarele.

— Răspunde-mi, de ce ai stricat totul?

Atunci ea îşi ridică privirea, îl fixă pe Giancarlo cu imenşii ei ochi mov şi îl întrebă:

— Sunteţi sigur că e chiar aşa?

Giancarlo începu să se uite la lămpiţa care indica că şoferul deschisese portiera:

— Mâine e duminică. Mă scol la ora opt şi jumătate, iar micul dejun e la ora nouă, iar la nouă şi cinci minute vreau ca valiza ta şi curişorul tău nostim să fie de cealaltă parte a uşii de la intrare. Adică afară!

Apoi coborî din maşină şi se îndreptă spre casă.

VII
CONTRACT LA UN PAHAR DE BOURBON

În timp ce aştepta să-i fie servit micul dejun, Giancarlo se uită în treacăt prin ziare. Lumea financiară era în efervescenţă, dolarul făcea salturi precum crapul la bătaia peştelui, titra FINANCIAL TIMES în timp ce WALL STREET JOURNAL vorbea de creşterea vertiginoasă a yenului iar BARON întreba: „Cât de jos va coborî dolarul?” în articol, Volcker preconiza o reducere a dobânzilor în Europa în timp ce Backer era de părere că dolarul urma să mai scadă. La rândul său, senatorul O’Reilly, întors din Filipine, considera că politica majorităţii era dezastruoasă pentru dolar, dar că, în timp ce guvernele europene şi cel japonez îşi cântau victoria, popoarele lor cumpărau produse americane şi îşi făceau afacerile în dolari US. Atunci să-i lăsăm pe miniştri să-şi vadă de jucărelele lor, afirma senatorul, Americii puţin îi pasă. Dolarul va fi întotdeauna suveran căci, în materie de monedă, până la urmă popoarele sunt cele care hotărăsc, iar popoarele votează dolarul care câştigă de fiecare dată!

Giancarlo luă un pix gros cu vârf de fetru şi sublinie consideraţiile senatorului, mormăind:

— Beţivanul ăsta începe să-mi placă!

Când ridică privirea văzu că Eloisa stătea în picioare lângă uşa de la sufragerie. Ceea ce pentru el fu ca un duş rece. La ce bun acum consideraţiile lui O’Reilly!

Îi făcu semn să intre:

— Ia loc! N-am să te înghit. Micul dejun este pregătit pentru două persoane.

Eloisa luă loc fără să scoată un cuvânt în timp ce Giancarlo se cufunda din nou în lectura lui BARON şi constata satisfăcut că fata îşi pusese geanta de voiaj la picioarele scaunului.

În momentul acela, telefonul fără fir, aşezat lângă teancul de ziare începu să sune. Fără să-şi ia ochii din ziar, răspunse:

— Da?

Dintr-o mişcare, Giancarlo fu în picioare.

— Lady Seligman? Bună dimineaţa, Alexandra, vroiam să te

sun mai târziu ca să-ţi mulţumesc... A fost formidabil ieri seară. Te rog să mă crezi că-mi pare nespus de rău...

— Dragul meu Giani, îi tăie doamna vorba şi mie îmi pare rău că te sun aşa de dimineaţă. Sper că nu te deranjez.

— Nu, nici vorbă, sunt deja două ceasuri de când sunt pe punte!

— Exact ce-mi spunea soţul meu: un om de afaceri dinamic se scoală devreme chiar şi în weekend. În fine, bine că am reuşit să dau de tine înainte ca să pleci de acasă!

— Ce pot face pentru dv. Alexandra?

— Cum să-ţi spun... îl avem pe senator pe cap până mâine. Şi nici nu poate fi vorba să pregătim prânzul la noi, personalul este foarte obosit, ultimii invitaţi au plecat azi dimineaţă la cinci, aşa că m-am gândit că am putea organiza o mică masă într-un restaurant. Senatorul adoră fructele de mare!

— Vă pot recomanda restaurantul Wheelers, este pe Duke of York Street şi toate produsele sunt proaspete acolo; şi stridiile şi peştele. Nu sunt decât câteva mese la fiecare etaj şi se poate mânca fără să fii nevoit să suporţi conversaţiile vecinilor. Nu o să vă deranjeze nimeni acolo. Vreţi să vă reţin o masă?

— Splendid! exclamă Lady Alexandra. Oare ce ne-am face noi, bătrânele cupluri care stau mai mult pe lângă casă, fără prietenii noştri celibatari? Chiar ce ne-am face? Apropos, Giani, ai putea să-mi mai faci un serviciu, tot la fel de mare?

— Desigur, Alexandra, tot ceea ce doriţi. Ştiţi foarte bine că sunt pe de-a-ntregul la dispoziţia dumneavoastră şi că acest lucru îmi face plăcere!

— Eşti sigur?

— Hai, curaj! Spuneţi, doar, ce vă doreşte inima şi o să vedeţi că aşa este.

— Ei bine, uite Giani... Soţul meu este obosit. Mă tem că a băut cam mult aseară, iar eu nu mă simt în stare să fac faţă unei conversaţii cu senatorul. Aşa că... ar fi foarte drăguţ din partea ta dacă ai reuşi s-o convingi pe fermecătoarea ta prietenă să vă sacrificaţi planurile de prânz şi să veniţi cu noi la masă.

Lady Alexandra înţelesese greşit tăcerea care urmă:

— Se poate? Giani! Te rog, fă-o pentru mine...! Aseară se părea că vă înţelegeţi de minune!

— Desigur, Alexandra, pentru nimic în lume nu v-aş lăsa singură în faţa unui asemenea pericol!

— Mulţumesc, Giani, mulţumesc. La ora unu, e bine?

În receptor se auzi un sărut şi Lady Alexandra se grăbi să închidă telefonul de teamă, poate, ca el să nu se răzgândească.

Giani nu-şi mai revenea din uluială:

— Asta-i bună! Ghici cine era la telefon? spuse el *la* adresa Eloisei. Lady Seligman…

Scaunul Eloisei era gol, iar geanta ei de voiaj dispăruse. Cuprins de panică, Giancarlo se repezi la uşa de la intrare, aproape că o smulse din balamale deschizând-o şi se uită în toate părţile urlând:

— Eloisa!

Dar aleea era pustie.

— Ce idiot! Doamne Dumnezeule, ce idiot pot să fiu! repeta în gând Giancarlo în timp ce intra în casă.

— M-aţi chemat? întrebă Eloisa.

Stătea în picioare, în capul scării, cu picioarele încrucişate, cu o mână pe balustradă. Cu capul plecat pe un umăr, se uita la el cu un surâs nostim.

— Ce faci acolo sus?

Ea îşi îndreptă picioarele şi-şi aplecă capul pe celălalt umăr:

— Păi mi-am dus geanta de voiaj în cameră, domnule conte.

Giani se uita la ea, nevenindu-i să creadă. Rămase cel puţin cinci secunde cu gura căscată, apoi râsul său izbucni din toată inima şi inundă întreaga casă. Se aşeză pe ultima treaptă a scării, ştergându-şi cu dosul palmei lacrimile ce nu încetau să-i curgă de atâta râs:

— O! Doamne! Ce bine e să râzi!

Eloisa se aşezase lângă el, aşteptând să-şi revină în simţiri.

— Acum ce facem?

Giancarlo se uită la ceas. Era zece fără un sfert:

— Ei bine, draga mea domnişoară Bonvin, mai întâi voi rezerva o masă de cinci persoane la Wheelers, apoi am să fac o baie pe cinste după care mergem să luăm prânzul cu senatorul. Iată ce vom face.

— Nu, răspunse Eloisa, dv. veţi face o baie şi veţi servi prânzul împreună cu senatorul. Eu…

Giancarlo o întrerupse:

— Ascultă Eloisa, dacă e din cauza a ceea ce s-a întâmplat aseară în maşină, te rog să mă ierţi. De o săptămână încoace am avut numai necazuri şi toată lumea s-a purtat urât cu mine. Eram la capătul puterilor, parcă eram beat de oboseală, pricepi?

— Voi profita de lipsa dv. de acasă ca să-mi calc câteva haine

căci, în afară de rochia de seară, n-am nimic impecabil cu care să mă îmbrac.

— Şi după aceea vii direct la restaurant?

— Nu o să am timp. Trebuie să mă duc la coafor ca să fiu prezentabilă la dineul de diseară.

— Dar nu va fi nici un dineu diseară, ci doar un prânz cu senatorul.

Eloisa îl privi drept în ochi şi murmură:

— Credeţi?

În loc de orice alt răspuns, Giancarlo întrebă:

— Ai bani?

— Nu, dar simt că dv. aveţi!

— În sertarul de la birou sunt două mii de lire... Ia-le!

După ce făcu baie, Giancarlo nu mai găsi prea mare lucru de făcut. Cum se săturase să se tot învârtă fără rost prin bibliotecă se hotărî să-i scrie bancherului său din Jersey ca să-i ceară să găsească şi să cumpere o societate „offshore” (din exterior) care să fi servit doar pentru investiţii de acţiuni sau obligaţiuni şi să trimită, pe rând, echivalentul a un milion două sute cincizeci de mii de dolari la banca din Elveţia.

Apoi îi dădu un telefon acasă bancherului său elveţian ca să-l anunţe despre viramentul sumei respective, cerându-i să o reexpedieze, în mai multe tranşe, prin Hong Kong şi Singapore, bancherului său din Jersey.

Bancherul elveţian protestă, găsind că această manevră va costa foarte scump. Giancarlo îi răspunse: „Nu zău!” şi închise telefonul.

Simţindu-se dintr-o dată reîntinerit, se duse la garaj şi se aşeză la volanul vechiului său Jaguar sport, un XT 120. Vroia să ajungă la restaurant suficient de devreme ca să se convingă că i se asigurase o masă discretă la etajul doi.

Restaurantul Wheelers se afla în spatele marilor magazine alimentare Fortnum and Mason. Era o clădire de la începutul secolului XVII, îngustă, clădită pe înălţime, aşa cum construiau pe vremea aceea arhitecţii olandezi. La barul de la intrare se serveau stridii pe care le puteai stropi cu două sau trei vinuri franţuzeşti.

Lady Seligman şi senatorul O’Reilly veniră însoţiţi de doi membri ai Congresului, respectiv preşedintele şi vicepreşedintele Subcomisiei pentru Afaceri Europene. Doi „nătărăi” pe care

Giancarlo îi aprecie ca lipsiţi de importanţă şi care rămaseră muţi cât timp dură prânzul.

Abia se făcură prezentările, că senatorul aruncând în jurul său priviri pline de nerăbdare, întrebă:

— N-o văd pe zeiţa noastră! Poate îşi va face apariţia ieşind dintr-o stridie la momentul potrivit.

— Eloisa mi-a cerut să vă rog să o scuzaţi. N-a avut cum să vină. British Airwais i-a pierdut toate bagajele şi m-a rugat din tot sufletul s-o las să-şi facă mici cumpărături. Duminica dimineaţa este singurul moment din weekend când cele mai bune magazine sunt deschise. Cel puţin aşa spune ea.

— Sărmana de ea! exclamă Lady Seligman, îmi închipui cam ce trebuie să fie în sufletul ei. E de-a dreptul oribil să te afli la Londra fără lucrurile tale.

— „Sărmanul”, corectă, râzând, senatorul, o să te coste ceva bătrâne! Vine şi ea aici?

Ochii albaştri ai senatorului deveniră insistenţi. Giancarlo schiţă un surâs decontractat:

— Nu cred. Ne aşezăm?

La începutul mesei, Lady Seligman făcu mari eforturi ca să scoată câteva cuvinte de la senator. Cei doi congresmani se mulţumeau să se ghiftuiască fără să spună nimic.

O’Reilly dăduse deja pe gât trei pahare de whisky o dată cu stridiile şi începuse a doua carafă de vin alb fără să fi gustat măcar din somon.

Văzând că Lady Seligman nu reuşeşte să-l scoată pe senator din morocăneala lui, Giancarlo, simţind că momentul îi era prielnic, se hotărî să atace:

— Am citit cu mare interes declaraţia dv. din BARON, domnule senator.

— Ah! Da! Sunteţi de acord cu cele spuse de mine?

— Nu asta e problema, d-le senator. E important de ştiut dacă majoritatea oamenilor gândesc acelaşi lucru.

— Puţin cam iezuit răspunsul tău, nu? Poţi să vorbeşti mai limpede?

— Bineînţeles, dacă aveţi puţin timp la dispoziţie?

— Senatorul are la dispoziţie toată după-amiaza, se grăbi să spună Lady Seligman. Dar vai, eu am un soţ care este mahmur şi care, ce să mai spun? O să mă certe dacă nu mă întorc repede acasă ca să-l corcolesc. Ca să nu mai zic că trebuie să mă şi

pregătesc pentru dineul de diseară. Aşa că, domnule senator, dacă veţi fi atât de amabil să mă scuzaţi, voi fi atât de nepoliticoasă şi am *s-o* şterg.

Şi fără să mai aştepte vreun răspuns, se ridică de la masă şi ceru să i se aducă haina.

— Cafea, domnule senator? întrebă Giancarlo.

— Nu, coniac. Dar hai, dă-i drumul! Te ascult.

Giancarlo începu un expozeu clar şi precis despre finanţele internaţionale. Îl pregătise cu grijă şi nu fu întrerupt nici măcar o dată, nici de senator, nici de cei doi congresmani care ascultau cu gura căscată şi-şi luau notiţe. Vorbi aproape jumătate de oră până să ajungă la concluzii:

— Vedeţi dv., domnule senator, sunt convins că din punctul dv. de vedere de american, aveţi dreptate. Căci, efectiv, dolarul folosit în interiorul ţării dv. cumpără mai mult sau mai puţin acelaşi lucru, dacă, desigur, dăm de-o parte inflaţia. Dar manipulaţiile de ordin politic ale acestei monede prin intermediul creşterilor şi căderilor nechibzuite ale ratei dobânzilor, sunt atât de mari încât doar un american le poate accepta pentru că numai el poate avea o încredere nelimitată în America. În Europa, oamenii nu manifestă aceeaşi încredere în ţările lor ceea ce explică neîncrederea lor faţă de o ţară străină, oricât de mare şi puternică ar fi ea. Tot ceea ce ştiu ei este că au fost înşelaţi de nenumărate ori de către propriile lor guverne şi că din 1970 încoace li s-a tot tras clapa ba cu căderea dolarului, la început, ba cu revenirea lui cu sută la sută, ba din nou prăbuşirea lui, în ultima vreme. Şi să nu mai vorbim de variaţiile cursului de schimb care pot atinge cinci la sută într-o singură zi şi care cu timpul nu pot decât să creeze un dezastru în comerţul internaţional. D-le senator, aţi spus că până la urmă, poporul e cel care decide dacă o monedă este credibilă sau nu. Atâta vreme cât fluctuaţiile dolarului nu-l sperie pe om, încrederea în moneda respectivă se menţine. Este exact ceea ce se petrece în Statele Unite, deoarece industria americană este orientată spre consumul intern. Dar în ceea ce priveşte Europa şi restul ţărilor industrializate care trăiesc din turism şi din export din cauza lipsei unor pieţe interne suficient de importante, încrederea lor începe să fie serios zdruncinată.

— Încrederea în dolar? întrebă senatorul pentru prima dată de când vorbea Giancarlo.

— În toate monedele, d-le Senator.

— Atunci, ce vor face? Se vor replia pe nenorocitul lor de ECU? spuse senatorul cu un aer dezgustat.

Giancarlo râse cu dezamăgire:

— Asta n-ar putea fi decât o tentativă a miniştrilor de finanţe. Dar cum ei sunt consideraţi a fi răspunzători de salturile monedelor, credibilitatea unei astfel de operaţiuni ar fi limitată prin forţa împrejurărilor. În plus, e limpede că o raţă şchioapă cuplată cu alte două raţe sifilitice şi cu o a patra atinsă de vărsat de vânt nu are nici o şansă să facă un ou de aur! Nu, ceea ce văd eu mai degrabă, ar fi o punere sub papuc a politicii monetare americane.

— Cum, se indignă senatorul, o punere sub tutelă? Sper că nu te gândeşti serios la aşa ceva!

Într-adevăr, Giancarlo nu se gândea la aşa ceva, dar continuă:

— Băncile naţionale pot foarte bine să se adune în cadrul Fondului Monetar Internaţional – unde cel puţin teoretic sunteţi minoritari – sau chiar în afara FMI, ca să creeze un fel de „package” (comprimare) a datoriilor Lumii a treia, în care toată lumea va fi solidară în a decide unilateral să-i dea o altă valoare în dolari. Apoi europenii nu vor mai avea decât să vă pună cuţitul în gât cerând ca guvernul dv. să ramburseze băncilor sale cota parte care-i revine şi, credeţi-mă, nota de plată va fi tare piperată.

— Toate astea nu sunt ceva nou, mormăi senatorul nemulţumit. Noi am propus deja un plan asemănător.

— Da, dar aţi propus acest plan fără, să zicem aşa, cooperarea voastră. Cu ceea ce ar putea face europenii, voi nu veţi mai avea drept de veto şi creditorii, adică „cartelul”, ar deveni o forţă care v-ar obliga să acceptaţi un control al dolarului de către străini şi chiar un control al tezaurului american.

— Fleoşc! făcu senatorul în semn de apreciere. Înainte ca europenii să-şi strângă rândurile, nepoţii noştri vor fi deja la pensie.

— Poate da, poate nu, replică Giancarlo căruia puţin îi păsa de asta.

Ceea ce-l interesa pe italian era constatarea că cei doi congresmani îşi luau notiţe. Mutra buhăită a senatorului îi urmări privirea:

— Nu-i nevoie să vă luaţi notiţe, băieţi, că Giani are totul în cap şi avem tot timpul să-l chestionăm pe îndelete mai târziu.

Apoi senatorul începu să scrie pe şervet: „Vreau un raport complet de la Langley[1] despre o anume Eloisa Bonvin. Deschideţi o anchetă chiar aici, începând cu vicontele Dudley, de la British Museum”. Apoi rupse o bucată din şervet, o împături în patru şi o întinse unuia dintre congresmani care o citi înainte de a o strecura în buzunar.

— De ce spuneaţi că veţi avea tot timpul la dispoziţie ca să-mi puneţi întrebări? se interesă Giancarlo.

— Pentru că începând de azi faci parte din comisia mea „Fact Finding Mission” din Europa, Giani.

Giancarlo ar fi vrut să sară în sus de bucurie, dar se mulţumi să spună:

— Dar încă nu am acceptat nimic!

— Oh şi încă cum! Cel puţin Lord Seligman a făcut-o pentru dumneata. Ceea ce înseamnă acelaşi lucru.

Giancarlo îşi dădu toată silinţa să pară ofuscat:

— Dar de fapt, ce amestec are Lord Seligman în toată afacerea asta? Mai întâi, eu nu sunt salariatul lui. În al doilea rând, nu am fost consultat. În al treilea rând, nimeni nu mi-a vorbit de salariu. În al patrulea rând, am altceva de făcut şi nu-mi place deloc să mi se vorbească astfel! La revedere, domnule senator!

Giancarlo se prefăcu că vrea să se scoale de la masă. Senatorul îl prinse de mână şi-l forţă să se aşeze la loc:

— Ascultă-mă bine, conte. După aceea poţi să pleci. Unu, în meseria dumitale eşti un om mort. Doi, nu mai ai nimic de sperat de la politică în Italia. Trei, prietenul dumitale, care se pricepe bine la oameni, mi-a spus că decăderea ta din lumea financiară ţi-ar fi intolerabilă. Şi sunt convins că are dreptate. Patru, singurul mod de a ieşi onorabil din situaţia în care te afli, este acela de a putea spune că eşti consilier pe lângă ilustrul senator O’Reilly – aici senatorul făcu o mică plecăciune – şeful unui mare partid american, ceea ce…

Acum Giancarlo era furios de-a binelea. Se ridică, împinse scaunul dintr-o mişcare în timp ce senatorul continua:

— Ceea ce va închide definitiv gurile rele care trăncănesc despre peştele D-nei Marcos! Ia loc, te rog! Se răsti, în cele din urmă senatorul.

Înspăimântat, Giancarlo îi dădu ascultare. Degetul senatorului se înfipse în pieptul italianului:

[1] Langley – sediul CIA, (n.t.).

— Văd că ai priceput, conte. E bine; Seligman avea dreptate: nu eşti un idiot! Acum ai să te întorci acasă şi ai să reflectezi înainte de a-ţi pune un smoking pentru un mic dineu pe care prietenii mi l-au pregătit la ambasadă. Apoi îţi vei lua maşina şi pe prietena dumitale, Eloisa, nu alta şi veţi veni să mă luaţi de la familia Seligman la 19,30. Vreau să fim văzuţi sosind împreună, întrebări?

— Una singură.

— Dă-i drumul.

— Cât timp voi fi obligat să petrec la Washington?

— Puţin. În principiu sarcina ta este să mă reprezinţi în lumea bună de aici, din Europa. Vei fi consilierul meu însărcinat să analizeze genul de prostii pe care mi le-ai debitat astăzi, pentru ca eu să le pot demola.

— Garcon! strigă Giancarlo.

— Da, domnule?

— Fă nota de plată.

La întoarcere, Giancarlo găsi casa goală. Eloisa nu se întorsese. Pentru câteva clipe îl cuprinse panica căci cu două mii de lire şi un paşaport... Năvăli în camera ei. Lucrurile erau tot acolo, iar rochia de seară pusă pe un umeraş în şifonier. Când cobora scara, cineva sună la uşă. Se străduí să deschidă uşa cu cât mai mult calm:

— Unde naiba ai fost?

— Oh! Ştiţi, chiar cu adresele pe care mi le-a dat D-na Preşedintă, nu-i aşa uşor să dai peste nişte negustori care să binevoiască să-ţi deschidă uşa într-o zi de duminică. Aici nu e ca la Manilla.

Eloisa îi puse câteva pachete în braţe, ca să le poată lua pe cele pe care le lăsase pe jos. Cu răsuflarea tăiată se scuză:

— Pe deasupra, nici nu mi-aţi lăsat cheia de la casă!

Numai asta mai lipsea, gândi Giancarlo care, ca un adevărat celibatar ce era, nu dăduse niciodată cheile casei vreunei femei! Uitându-se la pachetele pe care Eloisa le adusese cu ea, o întrebă:

— Cel puţin ai găsit ce căutai?

— Nu, dar pentru câteva zile e de ajuns!

— Ah, bine!

— Mi-a mai rămas ceva mărunţiş.

Eloisa dădu din nou drumul pachetelor ca să cotrobăie prin

geantă din care scoase triumfătoare două hârtii de douăzeci de lire pe care le flutură deasupra capului.

— Asta-i tot?

Eloisa scormoni din nou în poşetă şi scoase, cu un suspin de uşurare, încă o hârtie de zece lire.

— Uff! În sfârşit, m-am liniştit, declară surâzând Giancarlo. Sper că la preţul ăsta ai reuşit să găseşti o rochie de cocktail?

În timp ce urca scara, Eloisa îi explică ce greu îi fusese pentru că nu găsise decât două culori, roşu sau negru, sau chestii foarte „funky” ori nişte rochii pentru matroane bătrâne.

— Şi ce ai ales?

— Din amândouă, spuse ea aruncând pachetele pe pat. Am să vi le arăt.

Se apucă să desfacă cel mai mare dintre pachete ca un copil care-şi desface darurile în ziua de Crăciun:

— Am luat-o pe asta şi pe asta.

Şi le potrivi pe corp, arătându-i faţa apoi spatele rochiilor.

— Cred că cea neagră este mai sobră pentru astă seară, cu toate că decolteul de la spate mi se pare puţin cam îndrăzneţ.

Chipul Eloisei se lumină:

— Atunci nu va fi nici o problemă, va fi cea neagră, pentru că decolteul se poartă în faţă!

— Ei bine! Atunci nu mai zic nimic. Mă duc în bibliotecă să lucrez şi ne vedem jos la şapte şi jumătate. De acord?

Eloisa începuse deja să se dezbrace, dând la iveală, fără pudoare, doi sâni perfecţi.

— Nu vreţi să vedeţi şi restul? întrebă ea decepţionată… arătând pachetele înşirate pe pat.

— Nu, nu înainte… Vreau să spun că trebuie să mă gândesc la tot ceea ce mi s-a întâmplat… Pe curând…

În loc să coboare în bibliotecă, Giancarlo se năpusti în baie şi se băgă sub un duş rece! La dracu, fata asta transpiră erotism… Şi ce sâni poate să aibă!

Pentru Giancarlo evenimentele se desfăşurau cu asemenea viteză încât avea impresia că se află în mijlocul unui caleidoscop pe care o mână uriaşă îl scutura şi-l învârtea neîncetat, aruncându-l de ici colo, pentru ca în cele din urmă să-l aşeze în locul potrivit. El care avea obiceiul să întoarcă orice gând pe toate feţele, să analizeze fiecare situaţie înainte de a trece la acţiune, se simţea târât împotriva voinţei lui acolo unde, în cele

din urmă, era bine să se afle. Evenimentele din aceste ultime zile îl ameţeau iar nebunia planului său i se părea din ce în ce mai evidentă. Singurul lucru concret, cu toate că era umilitor, era ceea ce spusese senatorul: „Nu ai de ales.” Acest necioplit beţiv, acest politician putred era singura lui scândură de salvare, cu sau fără planul său.

Planul său… Ce tâmpenie! Giancarlo se întinsese pe pat şi vorbea de unul singur. Totul se baza pe această fată pe care nu o cunoştea şi căreia nici măcar nu-i ceruse părerea. Gândindu-se la cele câteva ceasuri petrecute cu ea, simţea în mod confuz că ea i-ar putea aranja un viitor cât se poate de agitat. Eloisa îi spusese că va rămâne atâta timp cât va dori el. Dar cât cântăreau în gura unei femei spusele „atâta vreme cât”? De fapt, va fi obligat să-i propună o adevărată asociere – acest cuvânt îi dădu frisoane. Şi asta nici măcar pentru a-şi pune „planul” în aplicare, ci doar pentru a urma curba decăderii sale. Pentru că nenorocitul ăla de senator avea să ceară s-o amestece şi pe ea în toate.

Giancarlo se vedea deja peste un an, îmbătrânit, fricos, aprinzându-i senatorului trabucul, ducându-l de mină la toaletă, repetând tot timpul „da, domnule senator, nu, domnule senator…”.

Şi dacă fata respecta regulile jocului, dacă printr-un miracol „această monstruozitate a politicii americane” avea un punct slab iar acest punct slab se numea Eloisa? Ce spusese Pringle, fostul lui asociat? „Vei reuşi data viitoare!” Prevăzuse, oare, ceva ce nici el nu ştia? Pringle era unul dintre oamenii pe care Giancarlo îi respecta cel mai mult. Cât despre Seligman, pe care-l dispreţuia din cauza manierei lui de a trata „afacerile”, îi recunoştea o calitate: era un mare cunoscător al oamenilor. Giancarlo se întreba dacă între cei doi nu exista vreo legătură, dacă nu cumva se înţeleseseră să se folosească de el. În ce scop? La urma urmei, puţin îi păsa. Dacă, printr-o minune îi reuşea planul, vor avea cu totul alte griji.

Cu acest gând liniştitor, Giancarlo îşi îmbrăcă smokingul pentru prima sa zi de lucru în serviciul senatorului.

Eloisa îl aştepta la piciorul scării. Era şi mai fermecătoare decât în ajun. Giancarlo nu se putu împiedica să nu arunce o privire pofticioasă la decolteul ei, apoi observă că purta ochelari?

— Ai probleme cu ochii?

— Numai când citesc. Dar aşa voi avea un aer mai serios, nu?

— Desigur.

Era gata să pornească spre uşă, când Giani o opri.

— Stai puţin!

Italianul urcă la etaj şi câteva secunde mai târziu coborî ţinând în mână o etolă de vulpe argintie.

— Poftim, spuse el. Era destinată unei prietene foarte dragi, dar cred că ai s-o porţi mai bine decât ea. Şi în plus afară e frig.

Senatorul se plimba nerăbdător în faţă la Landson House. Salută curtenitor perechea şi, fără să scoată un cuvânt în plus, luă loc lângă Giancarlo. „Ce frig nenorocit!” fu singura lui remarcă cât dură drumul cu maşina.

În faţa ambasadei americane erau câţiva curioşi şi doi, trei fotografi care aşteptau. Senatorul deschise el însuşi portiera şi-i ajută pe Giancarlo şi pe Eloisa să coboare din maşină. Apoi trecu. Între cei doi, îi cuprinse cu braţele de după umeri, arboră un surâs aproape hollywoodian şi îi conduse pe foarte dragii lui prieteni suficient de încet pentru ca fotografii să poată face treabă ca lumea.

Ambasadorul îi aştepta la intrare şi îi conduse într-o sală mare unde invitaţii atacaseră serios bufetul. Erau acolo şi câteva notabilităţi ale regatului, dar mai ales suporteri expatriaţi ai partidului lui O’Reilly. Senatorul fu repede înşfăcat de o mulţime de mâini şi de braţe care ţineau să-l salute. Acesta îi părăsi pe cei doi, care se refugiară lângă un bufet, aşteptând ca dineul să fie servit. După o jumătate de oră se anunţă că invitaţii puteau să ia loc unde doreau în sufragerie. Doar cele trei mese din fund erau rezervate pentru senator şi apropiaţii săi. Complet absorbit de către fanii săi, senatorul nu făcu nici un efort ca să-l prezinte pe Giancarlo. Italianul recunoscu câţiva bancheri. Unii se prefăcură că nu-l văd. Zvonurile circulau repede în lumea afacerilor. Eloisa nu spunea nimic şi se mulţumea să se uite la lumea aia frumoasă adunată acolo şi să stea cuminte în spatele lui Giancarlo. Italianul tocmai se întreba unde naiba să se aşeze, când cei doi congresmani pe care-i întâlnise la prânz îi cerură să-i însoţească la masa lor.

Dineul avea un meniu clasic şi simplu. Veşnicul păstrăv afumat pentru început, nu mai puţin veşnica friptură de vită în sânge abia călduţă şi inevitabila îngheţată care deja se prelingea din forme înainte de a ajunge în farfurii. Cei doi congresmani erau în culmea fericirii pentru că reuşiseră, nu fără oarecare greutate, să se instaleze de-o parte şi de alta a Eloisei. Oricum,

pe italian pusese mâna preşedinta atotputernicului American Women's Club, o scriitoare pretenţioasă de vreo 45 de ani care îl asaltase cu întrebări având foarte mare grijă să nu aibă nici o clipă de răgaz ca să poată privi înspre Eloisa. La cafea, preşedinta, care era o fanatică a lui O'Reilly (Giancarlo trase concluzia că probabil îi fusese amantă), se scuză şi se duse să ia un microfon instalat pe masa senatorului.

Ciocăni uşor în microfon apoi, mulţumită de cum se auzea, atacă fără complexe:

— Domnule ambasador, doamnelor, domnilor! Iată momentul pe care l-am aşteptat cu toţii. Am onoarea de a vi-l prezenta pe senatorul nostru preferat, Richard K. O'Reilly!

Senatorul se ridică şi salută, în stilul boxerilor, asistenţa dezlănţuită care aplauda mai, mai să-şi rupă mâinile. Când calmul se instală din nou, preşedinta îi oferi microfonul iar el începu un discurs care nu era altceva decât o diatribă electorală. Giancarlo îi admiră îndemânarea, în ciuda vocii fornăite care-l făcea să scrâşnească din dinţi. În discursul senatorului erau de toate: şi patos şi glume şi clişee umanitariste, totul superb îmbrăcat în explicaţii şi analize originale. Senatorul avu un cuvânt pentru fiecare notabilitate prezentă, insistând asupra importanţei fiecăreia şi asupra rolului pe care îl puteau juca în acest moment crucial al istoriei noastre economice. Strălucind în ipocrizie, senatorul îşi făcu auditoriul să înghită şi ideea că doar el şi partidul lui duceau grija aspiraţiilor şi nevoilor bătrânei Europe care era, adăugă el, „mult mai tânără şi mai dinamică decât pretind incapabilii care ne guvernează la Washington".

O imensă ovaţie, din care răzbăteau fluierături admirative, primi această şarjă contra guvernului instalat la putere. Senatorul surâdea cu gura până la urechi, plimbându-şi lent prin sală privirea pe care succesul o făcea scânteietoare. Apoi întinse mâinile pentru a-i potoli pe fani şi continuă:

— Iată de ce, doamnelor şi domnilor şi înainte de toate dragi prieteni, am hotărât să creez aici, în Europa, o misiune permanentă a partidului, care nu va avea decât un singur scop: acela de a culege faptele, adică de a ne face să cunoaştem nemulţumirea şi furia justificate ale prietenilor noştri europeni, să analizeze cauzele acestora şi să sugereze remediile care se impun fără să mai trecem pe la funcţionarii de la Departamentul de Stat care în cea mai mare parte cred că Capri nu este altceva decât o pizzeria din Georgetown iar palatul lui Cezar un hotel din

Las Vegas!

Sala explodă literalmente şi trebuiră două minute bune pentru ca senatorul, cu surâsul pe buze, să reuşească să potolească asistenţa.

— Iată de ce, continuă senatorul, aş dori să profit de această ocazie ca să vă prezint în seara aceasta un european care crede în programul nostru, o persoană pe care o cunosc bine, o persoană care a făcut deja nu doar un singur serviciu ţării noastre şi care a hotărât să se sacrifice pentru a întări într-un mod mai corect, mai drept şi mai eficient, legăturile dintre Statele Unite ale Americii şi Bătrânul Continent. Astfel, când partidul nostru va ajunge la putere, discuţiile sterile şi interpretările greşite vor aparţine trecutului... Giancarlo şi încântătoarea sa asistentă sunt în sală?

Giancarlo nu-şi mai revenea din uimire. Eloisa avea o mină care trăda faptul că se întreba ce dracu' caută ea în toată nebunia asta.

Împins de la spate de către preşedintă, cuplul îşi croi drum printre mese. Ţâşniră câteva fluierături admirative destinate Eloisei care se înroşise tare de tot.

— Ah! Iată-i, exclamă senatorul. Vi-i prezint pe colaboratorii mei cei mai fideli din Europa!

Aplecându-se spre Giancarlo, îi şopti la ureche:

— Se pare că asta le închide gura foştilor dumitale prieteni, nu?

Apoi se întoarse către sală:

— Prieteni, încă o precizare: pentru cei care s-ar putea să nu ştie, contele Giancarlo Potzo-Berghese a fost unul dintre asociaţii prestigioasei bănci internaţionale Lukens and Barnard. Deci Giani, ce simţi acum când ai părăsit lumea retrasă, liniştită şi calmă a băncii pentru aceea cu mult mai zgomotoasă a politicii?

Giancarlo luă microfonul pe care i-l întindea:

— Sper, răspunse râzând italianul, că voi avea informaţii bune!

Senatorul, prăpădindu-se de atâta râs, se bătu pe coapse. Un hohot imens de râs se rostogoli de la o masă la alta, în timp ce O'Reilly, ştergându-şi lacrimile, lua înapoi microfonul pentru a anunţa:

— Şi iat-o aici pe Eloisa Bonvin! Superbă, nu?

Sala aprobă zgomotos în timp ce O'Reilly o cuprinse pe Eloisa de talie şi începu să se frece fără pudoare de coapsele ei.

— Şi care este funcţia pe care o vei deţine în noua noastră

asociaţie?

Eloisa luă microfonul, îşi scoase ochelarii, privi în sală, apoi la senator şi murmură cu un glăscior voit exagerat de inocent:

— Relaţii cu publicul, domnule senator!

A fost un delir. Aplauze, urlete şi fluierături admirative aprobau alegerea pe care o făcuse senatorul.

VIII
CELĂLALT CONTRACT

Eloisa tocmai se trezise. O durere ascuţită îi străbătu capul când încercă să se ridice. Mai rămase lungită în pat, aşteptând să-i treacă durerea. Se uită la ceas; era patru după-amiaza. Avea să-şi aducă multă vreme aminte de serata senatorului, nu pentru că ar fi fost prima ei ieşire adevărată în lume, ci numai pentru că aceea fusese prima ei beţie…

Ce seară… Senatorul o înghesuise la ieşirea din toaletă. O'Reilly, beat, o surprinsese pe la spate şi începuse s-o pipăie şi s-o ciupească de sâni. Eloisa îl lăsase să-şi facă damblaua până în momentul în care, încurajat de pasivitatea ei, se lipise de ea, proptindu-i pe coapse un sex deja destul de rigid:

— Uite aicea bărbat, nu? îi rostise el bălos în ureche.

Eloisa i se răsuci în braţe, îşi lipi obrazul de al lui, ca o pisică şi-i trânti:

— Un senator, desigur, dar un senator beţiv… este un amestec din care nu rezultă neapărat un BĂRBAT.

Apoi Eloisa se dădu uşor înapoi, pipăi braţul senatorului şi îl ciupi. O durere scurtă, ca o descărcare electrică, trecu prin braţul senatorului care trebui să-i dea drumul. Apoi privi drept în ochii înroşiţi de alcool ai senatorului şi îi spuse calm:

— O fiinţă bea pentru că îi este frică. Iar o fiinţă fricoasă nu este un BĂRBAT.

— Venind din partea metresei unui macaronar… replică O'Reilly masându-şi braţul, nu e prea convingător ce-mi spui.

Eloisa surâse, apoi bătu uşor cu arătătorul în nasul senatorului:

— Încă nu l-aţi făcut mai pe macaronar, aşa cum vă place dv. să-i spuneţi, domnule senator-beţivan!

Şi apoi se îndepărtă legănându-şi şoldurile!

Aşa cum stătea în pat, Eloisa se întreba cum ar fi reacţionat Giancarlo dacă ar fi asistat la incident.

Probabil că sunt mahmură, gândi ea.

Adevărul este că nu era în apele ei. Un soi de melancolie pusese stăpânire pe ea. Niciodată nu se simţise atât de singură.

Ar fi vrut s-o revadă pe D-na Preşedintă, să-şi pună capul la pieptul ei şi să-i povestească toate spaimele sale, aşa, ca altădată. Ar fi dorit să o audă, chiar dându-i ordine. Orice care s-o poată ajuta să uite cum o părăsise D-na Marcos, plecarea şi decepţia ultimei zile la Manilla. O adorase şi o venerase pe Preşedintă timp de cincisprezece ani, căci fusese singura persoană care se ocupase regulat de ea. Retrăia lungile ore de lucru cu profesorii ei care o obligau să înveţe pe de rost cărţi imposibile. Îl revedea pe bătrânul chinez care o punea să repete de mii de ori aceleaşi gesturi pentru ca să fie în stare să identifice, chiar şi cu ochii legaţi, toate punctele de acupunctura; vacile alea bătrâne de la „secretariat” care o băteau dacă nu executa bine o mângâiere, căci trebuia să ajungă să cunoască fiecare punct sensibil al corpului uman; sau şi mai rău, încercările de „trezire” pe care trebuia să le facă pe nişte bătrâni ştirbi şi puţind de mizerie care încercau s-o violeze după ce reuşea să-i excite. Acceptase totul, ca o adevărată fanatică, numai ca să fie sigură că într-o bună zi Preşedinta o va chema la palat ca să-i spună că profesorii erau mulţumiţi de ea. Şi chiar şi în ultimii ani, după ce D-na Marcos îi făcuse rost de un mic apartament şi de un post de misit în domeniul materiilor prime, ea continuase să-i cheltuiască banii şi să-şi piardă nopţile studiind, aprofundând ceea ce învăţase, ca să poată înţelege, să poată ghici mai bine dorinţele Preşedintei. Toate astea pentru ca la urmă, înainte de a părăsi Manilla, Preşedinta să-i spună:

— Eloisa, să nu uiţi niciodată, viaţa este un imens tripou cu mii de jocuri. Oamenii inteligenţi sunt conştienţi de asta şi sunt numeroşi. Imbecilii care se lasă în voia ei sunt o mulţime, dar foarte puţini dintre ei îşi dau osteneala să-i cunoască regulile. Dacă nu le vei cunoaşte vei fi nevoită să te bazezi pe norocul tău... iar tu nu ai aşa ceva. Şi mai rău încă este pentru cei care trăiesc din speranţă. Aceştia vor fi întotdeauna nişte sclavi manipulaţi. Pentru orice lucru trebuie să înveţi REGULA şi, mai devreme sau mai târziu, vei reuşi să-l învingi chiar şi pe cel mai tenace şi feroce adversar, căci până la urmă va face o greşeală de care să poţi profita. Numai să nu te ucidă înainte!

Eloisa începu să tremure. De ce o concediase ca pe o slujnică? Dar dacă această misiune obscură pe lângă italian, fără consemn, fără nici o indicaţie, nu era decât un ultim examen? Eloisa se agăţa din toate puterile de această speranţă.

Trebui să facă un efort ca să-şi ia geanta de voiaj pe care o lăsase la picioarele patului. Scoase din ea trei paşapoarte. Îl puse pe al ei la loc şi începu să le frunzărească pe celelalte două, pe care le deschise la prima pagină. Rămase aşa o bună bucată de vreme uitându-se la fotografia preşedintelui Marcos şi la cea a soţiei sale. Oare ce-i venise atunci de înlocuise aceste două paşapoarte cu cele ale generalului şi majordomului? Dorinţa de răzbunare? Ura? Sau pur şi simplu dorinţa de a-i arăta Preşedintei că învăţase bine lecţia? Sau poate tot atât de bine, se gândi ea, ca să aibă la îndemână un mijloc de şantaj? Îşi aminti ce povestise senatorul despre sosirea în Hawai a familiei Marcos. Era limpede că ei ar fi în stare să facă şi să dea orice şi oricât ca să-şi recupereze paşapoartele.

Negăsind nici un răspuns, Eloisa începu să inspecteze camera ca o cunoscătoare ce era. Şi asta tot Preşedintei i-o datora. Să dea un nume de pictor oricărei pânze, să identifice orice sculptură, să recunoască stilul unui arhitect, să stabilească data unei mobile sau epoca din care provenea un obiect, toate acestea făcuseră parte din educaţia ei. Profesorul de la Manilla, recomandat de Casa de licitaţie Sotheby, o învăţase timp de cinci ani ceea ce Preşedinta numea ABC-ul artei şi al bunului gust.

Lemnăria, vopsită în alb, era împodobită cu desene făcute cu sanguina de către Russel Flint şi reprezentau nişte ţigănci frumoase. Deasupra şemineului din lemn sculptat de Adams era un tablou de Fernand Leger care la vremea când îl pictase, încă nu devenise întru totul cubist. În colţul de vis-a-vis de uşă, pe un soclu de oţel de culoare închisă, trona un bust de Archipenko. Patul cu baldachin era de epocă, iar cărţile din bibliotecă, care ocupa un întreg perete, erau legate în piele. Mai era şi un birouaş şi un scaun Ludovic XVI şi de fiecare parte a patului, două noptiere pe care era câte o lampă din bronz aurit. Totul dădea o impresie de confort, bun gust sobru şi vesel. Puteai să stai săptămâni întregi într-un astfel de interior fără să simţi nevoia să ieşi din casă. Trecând în revistă camerele pe care le cunoştea, trebuia să recunoască că toată casa era la fel ca şi camera ei: frumoasă, caldă şi confortabilă. Apoi ochii Eloisei căzură pe blana pe care i-o dăduse Giancarlo, apoi pe patul pe care zăceau cele două paşapoarte. Le luă, le cântări în mână, închise ochii şi le rupse în mii de bucăţele.

Alesese de partea cui era.

Cineva bătu la uşă. Eloisa strânse în graba mare bucăţelele

împrăştiate ale paşapoartelor şi le ascunse sub pături lângă ea.

— Intraţi!

Giancarlo, într-un halat de velur negru, o întrebă:

— Nu vrei să mănânci ceva?

— Nu, mulţumesc. Giani. Sunt bolnavă. În fine, vreau să spun ameţită şi cleioasă. Nu sunt obişnuită cu şampania.

Vizibil încurcat, Giancarlo stătea nemişcat în pragul uşii. În cele din urmă apuse:

— În legătură cu ieri seară, n-aş vrea să crezi că totul era aranjat dinainte. Şi eu am fost tot atât de surprins ca şi tine.

— Dar a fost formidabil, Giani!

— Formidabil în ceea ce mă priveşte, dar pentru tine?

— Pentru mine? Cred că am un noroc chior fiindcă am ascultat-o pe Preşedintă şi că te-am întâlnit.

— Ţi-ar trebui puţin să mai reflectezi căci lucrurile s-au petrecut atât de repede.

— Trebuie să-ţi mărturisesc un lucru, domnule conte: nu am de ales.

Apoi, privindu-l drept în ochi, adăugă:

— Şi cred că nu sunt singura în această situaţie.

— Ah, bine! concluzionă Giancarlo, dacă o iei aşa!

— Şi acum ce o să mai facem?

— Tocmai mi-a telefonat senatorul. Vrea să…

— Să îl însoţim la Washington. Aşa e?

— Cum de ai ghicit? În tot cazul, avionul pleacă. Mâine la 17,30.

— Excelent! exclamă Eloisa; voi avea timp să-mi refac garderoba.

— Excelent! Cum să nu?! răspunse Giancarlo prefăcându-se supărat.

— Acum, adăugă Eloisa râzând, scuză-mă dar simt că o să-mi fie rău din nou.

— Şi mie, răspunse Giancarlo închizând uşa.

Italianul se întoarse în camera sa, luă două somnifere şi înainte de a se culca mai privi o dată fotografia care se lăfăia pe prima pagină din SUN care-l arăta pe senatorul O'Reilly braţ la braţ cu contele Potzo-Berghese şi fermecătoarea lui însoţitoare.

„De data asta, zarurile au fost aruncate", gândi Giancarlo.

„*Avanti tutti!*"

Cu toate că luase somnifere, se trezi devreme. Era ceva care

nu-i dădea pace, dar nu ştia ce anume. Abia sub duş îşi dădu seama că era cât pe ce să uite ceea ce în Anglia nu era trecut cu vederea: să scrie câteva rânduri de mulţumire familiei Seligman. Acest gen de scrisoare trebuia să ajungă în cel mult trei zile după recepţie sau dineu. Altfel erai definitiv calificat drept „necioplit”. Ca italian locuind în Anglia, deci mai englez decât englezii, Giancarlo făcuse în aşa fel ca de fiecare dată scrisorile sale să ajungă printre primele, expediindu-le expres. Englezii, politicoşi şi ei, dar zgârciţi, se mulţumeau să-şi expedieze scrisorile la tarif normal.

Abia lipise scrisoarea, că telefonul începu să sune. Ia te uită, îşi zise Giancarlo, mai e cineva pe lumea asta nenorocită care să se gândească la mine încă din zori!

Lăsă telefonul să sune de cinci ori, apoi ridică receptorul. Încercă să vorbească cu vocea unuia care a făcut deja zece kilometri de jogging şi care a înghiţit şi ouăle cu şuncă de la micul dejun.

— Da, ascult!

— Domnul Potzo-Berghese?

— Speraţi să daţi peste altcineva?

Vocea de la celălalt capăt al firului deveni ezitantă:

— Hm! Nu! Vroiam să vorbesc cu contele Potzo-Berghese.

— Nu ştiu cine eşti, tinere (îl recunoscuse pe ziaristul francez), dar te felicit. Ai câştigat.

— Bună-dimineaţa, domnule conte. Sunt Jacques Mattel, ziaristul de la televiziunea franceză. Ne-am cunoscut la Manilla. Vă mai amintiţi?

— Îmi amintesc perfect de bine. Ei, cum s-a desfăşurat întrevederea cu pasionanta D-na Marcos?

— Graţie dumneavoastră, foarte bine.

— Ce aş mai putea face pentru dumneavoastră? întrebă Giancarlo care vroia să-l facă pe interlocutor să înţeleagă că îi era deja obligat cu ceva.

— Pregătesc o emisiune de o oră despre perioada de după Marcos. Mi-am propus să mă duc în Hawai ca să mă întâlnesc cu el, apoi în Statele Unite pentru o anchetă despre ultimele lor zile la Manilla. Şi m-am gândit că aş putea face o escală la Londra ca să vă întâlnesc. Numai dumneavoastră puteţi face lumea să înţeleagă ceea ce s-a petrecut acolo.

— Nu cred că vă pot ajuta. Situaţia evoluează atât de repede.

— Sunt sigur că ar fi, să zicem, neapărat nevoie să ne

întâlnim, domnule conte. Ştiţi că lumea a început să vorbească despre dumneavoastră şi că are tendinţa să spună verzi şi uscate? N-ar strica să puteţi restabili „adevărul dumneavoastră”. Ce ziceţi?

Giancarlo îşi miji ochii: ia te uită, ia te uită! Micul ticălos îmi cam lasă impresia că încearcă un şantaj!

— Dacă am înţeles bine, îmi propuneţi un târg?

— Un târg? Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

— Ba da, ba da. Sunt sigur că înţelegeţi foarte bine. Dar dacă doriţi pot să pun punctul pe „i”. Sau vă acord un interviu, sau dacă nu, în emisiunea dv., cu ajutorul documentelor de arhivă, veţi explica telespectatorilor dv. că eu, contele Potzo-Berghese, eram financiarul favorit al Preşedintei şi că probabil datorită mie, alde Marcos au pus la adăpost averea lor sfruntată. Nu-i aşa că ăsta este planul dumneavoastră?

— Dragă conte, ştiţi foarte bine că ar fi foarte greu să trec sub tăcere rolul dumneavoastră într-o emisiune despre familia Marcos!

— Greu, dar nu imposibil, nu-i aşa? Apropo, unde sunteţi acum domnule Mattel?

— La Paris.

— Foarte bine. Deci vei putea fi la Londra pentru dejun?

— Fără discuţie.

— Atunci te aştept la ora 13,00 la Guinea and Piggy. Ştii localul?

— Îl ştiu, este restaurantul din apropiere de Berkeley Square.

— Bravo! glumi Giancarlo. Dacă ştii unde se află Guinea and Piggy la Londra, se cheamă că nu eşti chiar provincial. Atunci pe curând.

Şi închise telefonul.

Suişurile şi coborâşurile hazardului din săptămâna trecută îl zăpăciseră bine de tot. Dar acum pentru că intrase în horă, capul începea să-i funcţioneze ca unui bun jucător de biliard. Rememorând conversaţia avută cu senatorul şi mai ales încercând să analizeze garanţia dată de Seligman pentru acel post de consilier, se întreba ce legături puteau fi între politician şi bancher. Nici nu era nevoie să-şi frământe mintea cu asta căci, oricum, dacă planul lui reuşea, mica lor combinaţie avea să fie dată peste cap fără ca ei să ştie de către cine. Dar trebuia ca Giancarlo să risipească orice îndoială pe care cei doi ar fi putut-o

avea în legătură cu acceptarea sa, atât de rapidă, a ofertei senatorului.

Italianul aprecie că asta necesita o mică discuţie cu Seligman.

Giancarlo avea tot timpul ca să se ducă în City înainte de a servi prânzul cu ziaristul. Dacă Seligman avea un plan în legătură cu el, trebuia să afle că pleacă împreună cu senatorul: astfel va fi obligat să spună ce aşteaptă de la el şi, dacă era important, Seligman se va da de gol acceptând să-l primească pe nepusă masă, ceea ce el nu făcea niciodată.

O jumătate de oră mai târziu, Giancarlo se prezenta la bancă. După ce l-a anunţat, recepţionerul îl conduse imediat până la biroul lui Seligman.

Bancherul se ridică în picioare ca să-l primească:

— Giani, ce surpriză! Vino să stai pe sofa. E mai confortabil. O cafea?

Giani acceptă. Secretara particulară sosi imediat cu două ceşti de cafea neagră îndulcită.

— Cărui fapt datorez această vizită neaşteptată dar plăcută?

— Vroiam doar să vă mulţumesc pentru recomandarea făcută pe lângă senatorul O'Reilly. Fără dv. aş fi rămas pe drumuri.

— E cât se poate de firesc să ajuţi un prieten.

— După cum ştiţi, în seara asta plec împreună cu senatorul.

— Ştiu, toate astea, Giani. Dar de ce pari aşa de supărat?

— Supărat, nu, dar prost dispus, asta în mod categoric. Sunt flatat de încrederea dv., dar vă mărturisesc că tot nu-mi dau seama ce aşteptaţi din partea mea.

— Nimic altceva decât ceea ce, probabil, îţi închipui. Senatorul este de stângă, se ocupă de negri şi de hispanici şi datorită acestui fapt este foarte bine plasat la ONU şi iubit de ţările din Lumea a Treia.

— Iar dv. sunteţi un specialist în împrumuturile către aceste ţări, nu?

— Aşa e! Dar concurenţa este din ce în ce mai mare, iar afacerile din ce în ce mai dificile. Senatorul nu se pricepe de loc la finanţe, mai ales la cele specializate în împrumuturi. El poate recomanda banca noastră – de altfel a şi făcut-o – dar asta nu este suficient. Ca să le-o putem lua înainte concurenţilor noştri, e nevoie de cineva care să-i ofere structurile predeterminate referitoare la cum se fac şi se acordă împrumuturile şi alte amănunte care pot fi aranjate între o ţară oarecare şi o bancă.

— Dar vă poate consulta?

— Bineînţeles. Dar eu îmbătrânesc, iar relaţiile prea strânse cu un senator american nu sunt totdeauna un lucru bun. Fără să mai pun la socoteală că în acest domeniu situaţiile favorabile se ivesc adesea pe neaşteptate. Dacă cineva este pe fază ca să pună mâna pe una dintre ele, asta poate fi un mare avantaj.

— Dacă lucrez pentru senator, cred că fidelitatea mea trebuie să fie deplină faţă de el. El este la curent cu planurile dv. în ceea ce mă priveşte?

— Am contribuit cu mai bine de trei milioane de dolari pe an – şi asta de foarte multă vreme – la bunul mers al partidului său. Senatorul ar dori ca alegerile din noiembrie să fie un mare succes. Crezi că e suficient ca răspuns la întrebarea ta?

— Asta e tot? Nu mai e nimic altceva?

Lord Seligman avu un moment de ezitare înainte de a răspunde:

— Nu văd ce altceva ar mai putea fi, în afară, poate, de o foarte mare afacere pe care ai putea-o descoperi fără să-l compromiţi pe prietenul nostru. Nu vreau informaţii bursiere, nici despre contacte guvernamentale. Crede-mă, chestiile astea sunt o adevărată otravă. De când cu scandalurile legate de mită, americanii au devenit paranoici în legătură cu acest subiect. Nu, Giani, tu mulţumeşte-te să-l ajuţi pe senator în ofertele pe care le face, fă treabă bună pentru „imaginea” lui în Europa. Va fi încântat iar tu vei fi bogat.

— Bogat?

— Da, Giani! Bogat. Am pus deoparte pentru tine o mie de acţiuni de la societatea noastră a căror valoare este calculată pe baza sporului de profit din ultimul an. Peste doi ani îţi vor fi oferite la acest preţ. Dacă afacerile noastre merg bine de acum încolo, tu vei încasa o diferenţă frumuşică. Şi pentru că la ora actuală încă nu le deţii, iar eu nu-ţi vărs măcar o centimă, nimeni nu te va putea acuza că lucrezi pentru altcineva decât senatorul O’Reilly.

— Totuşi, înseamnă că eu lucrez pentru dumneavoastră…

— Dar şi senatorul face acelaşi lucru, căci a făcut exact acelaşi aranjament cu cabinetul de avocaţi în care era asociat înainte de a se lansa în politică. Toţi o fac, inclusiv preşedintele.

— Bine, dar în legătură cu marea afacere care poate apărea pe neaşteptate?

— Dragul meu Giani, să fim sinceri. Asta las la aprecierea ta.

Oricum, nu vei avea banii necesari ca s-o faci singur, deci ai tot interesul să-mi spui dacă afacerea nu prezintă vreun risc, căci acţiunile tale vor fi cele care vor beneficia pe urma ei în cadrul băncii mele. Deci, în ceea ce priveşte loiala ta colaborare, sunt pe deplin asigurat.

Poate nu, gândi Giancarlo. Lord Seligman se uită la ceas, se ridică şi îi întinse mâna:

— Acum eşti liniştit?

Giancarlo îi strânse mâna fără prea mare entuziasm:

— Să zicem că este mai limpede.

Ochii bătrânului bancher sclipeau de maliţiozitate:

— Peste doi ani va fi şi mai limpede, crede-mă. Tot ce am făcut pe dolari, putem face din nou, acum, pe mărci germane, franci elveţieni sau chiar pe lire şi franci francezi. Dolarul se prăbuşeşte iar lumea caută să facă plasamente în orice altă valută decât biletul verde. E o chestie unică, dragul meu, o adevărată mină de aur. Şi apoi mai e şi ECU. Ce minunată invenţie. Ruşii se înnebunesc după el. Fac împrumuturi enorme la preţ scăzut şi le pasează imediat ca să cumpere încă şi mai ieftin produse europene şi americane care tranzitează prin Germania Federală. Dă-mi o ţară, oricare, investim mărci germane în loc de dolari şi bum!... Ceea ce este nevandabil devine un produs de lux căutat de toată lumea. Acum e rândul tău, Giani şi mult noroc.

Lord Seligman îl conduse până la uşa biroului. Dar înainte de a închide uşa în urma lui îi spuse:

— Ah! Era să uit să te felicit pentru noua ta cucerire. E fermecătoare! Un argument la care nu mă gândisem. Am aflat că este de acord să te urmeze. Din câte se pare şi ea ştie să profite de ocaziile favorabile. Bravo!

Hotărât lucru, nimic nu-i scăpa banditului ăstuia de Seligman. Aprecierile sale despre Eloisa îl linişteau pe italian mai mult decât toate celelalte motive discutate în cadrul întrevederii.

La rândul său, Lord Seligman îl binecuvânta pe Stanford-Pringle pentru că îşi abandonase asociatul. I-o va spune la masa de prânz!

Seara, Guinea and Piggy era locul de întâlnire al artiştilor şi scriitorilor. Dar la prânz, şefii de birouri, cadrele de conducere, micii patroni şi funcţionarii băncilor din Bond Street veneau aici ca să mănânce. Era un restaurant aranjat în mod ciudat. Intrarea

dădea într-un bar minuscul. Lângă tejghea, o uşă dădea într-o încăpere rectangulară în care ardea un şemineu. De fiecare parte a şemineului, câte o grămadă de biftecuri în echilibru permitea clientului să-şi aleagă bucata de carne care-i plăcea şi să spună bucătarului cum doreşte să fie pregătită, iar acesta nu mai avea decât să arunce carnea pe grătar.

Sala restaurantului, destul de mare, avea un aer de grădină datorită grilajelor de lemn pe care se căţărau liane de iederă din plastic. Era ceva cu totul ridicol dar destul de vesel, la urma urmelor.

Taxiul ziaristului şi cel al lui Giancarlo ajunseră în acelaşi timp în faţă la Guinea and Piggy. Cei doi bărbaţi se salutară fără prea multă căldură şi intrară împreună în restaurant.

Şeful de sală le indică una dintre mesele rotunde din fundul sălii.

Abia începuseră să mănânce că Giancarlo şi atacă:

— Ei bine! Ce vreţi de fapt?

— Foarte simplu: un interviu televizat.

— Despre ce?

— Primo, câteva anecdote despre viaţa familiei Marcos din vremea când erau în plină ascensiune, secundo, la cât se ridică averea lor, terţio, cum au procedat ca s-o ascundă. Ştiţi cum se lucrează la televiziune. Trebuie să fii precis şi scurt. Vor mai fi şi multe alte interviuri şi fiecare nu trebuie să depăşească cinci minute, cinci minute şi jumătate.

— Asta-i tot?

— Va fi de ajuns, afirmă ziaristul care în mod vizibil credea că rezolvase problema.

Giancarlo se uită îndelung în ochii reporterului înainte de a spune:

— N-o să aveţi absolut nimic. Şi am să vă spun de ce. După cum probabil ştiţi, am părăsit banca şi lucrez acum pentru senatorul O’Reilly. Faptul că senatorul se găsea la Manilla ca să aranjeze fuga familiei Marcos în timp ce şi eu mă aflam acolo nu este decât o întâmplare.

— Oare chiar o întâmplare? îl întrerupse ziaristul. S-ar zice mai degrabă că era un aranjament, nu?

— Puteţi crede ce vreţi. Nu are importanţă. Chiar eraţi convins că voi ceda micului dv. şantaj, că vă voi spune totul despre averea familiei Marcos şi despre cum s-a pierdut aceasta în natură?

— Nu se ştie niciodată! Am văzut altele şi mai şi în genul ăsta. Ştiţi că în cazul marilor afaceri, se găsesc tipi care să vorbească la televiziune ca şi cum s-ar destăinui la psihiatru. Asta le face bine. Scuipă totul, fără să se preocupe de consecinţe. Asta le uşurează sufletul. Şi după ce emisiunea este difuzată, fac scandal că ar fi fost, chipurile, atraşi în capcană. S-ar fi putut să fie valabil şi în cazul dumneavoastră. Dar ca să fiu sincer, vă voi mărturisi că nu prea contam pe asta. Nu sunteţi genul de om care să spună în public tot ce are pe suflet.

— Dar mai ales nu sunt un tip care să cedeze la şantaj, oricât de mic ar fi el.

— Aţi fi putut să-mi spuneţi toate astea la telefon, azi dimineaţă. Nu era nevoie să mă faceţi să vin până aici. Nu?

— Vă rog să mă credeţi că sunt pe lume lucruri mult mai interesante decât averea unui fost dictator. Afacerea Marcos e aproape de domeniul trecutului. Poate se va mai vorbi despre ea încă vreo câteva săptămâni după care se va dezumfla ca baloanele alea care plutesc la capătul unui fir de aţă şi pe care vânzătorii le oferă copiilor când părinţii le cumpără o pereche de pantofi.

— Asta nu-i împiedică pe oameni să fie fascinaţi de povestea asta.

— Faceţi-vă emisiunea, d-le Jacques, dar pe mine uitaţi-mă. Şi eu vă promit că în scurt timp voi putea să vă ofer cel mai mare subiect din cariera dv. O afacere la care nici un ziarist n-ar îndrăzni să viseze!

— Oare nu cumva dl. Conte încearcă să mă momească cu o poveste de adormit copiii? insinuă cu un aer pişicher, ziaristul.

— Dumneavoastră trebuie să hotărâţi. Acum. Ori senzaţional de mâna a doua, pe loc, dar fără mine, ori ceva serios, solid, peste câtva timp.

— În ce constă afacerea dv.?

— Nu va fi afacerea MEA ci o afacere care va fi concluzia logică a unei serii de evenimente aflate deja în curs de desfăşurare. Dovada? Am abandonat totul ca să prind unul dintre cele mai bune locuri. Deci voi fi foarte bine plasat ca să fiu primul care va fi informat.

— Ceea ce este mai rău, este că aproape că doresc să vă cred. Dar cine îmi garantează că, odată trecută furtuna Marcos, nu veţi fi tentat să mă uitaţi?

— Aveţi cuvântul meu, asta e tot.

— Care? Cuvântul fostului bancher sau cel al consilierului senatorului O’Reilly?

— Amândouă, Jacques. Şi îl mai puteţi adăuga şi pe cel al unui conte de Potzo-Berghese, al optsprezecelea care poartă acest nume!

— Nu cuvântul acestuia din urmă este cel care îmi dă mai multe garanţii. M-aş mulţumi, deci, cu cel al fostului bancher. Este, probabil, cel mai sfânt!

— Atunci, de acord? întrebă Giancarlo.

— Vedeţi dv., dragă conte, nu numai bancherii fac plasamente riscante!

— Contractul mai presupune o condiţie, Jacques.

— Sunteţi insaţiabil, dar daţi-i drumul, vă ascult.

— Când veţi fi contactat, peste şase sau şapte luni, reveniţi şi faceţi ceea ce vi se va spune. Începând din acest moment, nu ne mai cunoaştem.

Apoi Giancarlo se ridică de la masă şi întinse mâna ziaristului care îi spuse surâzând:

— Să presupun că eu sunt cel care trebuie să achite nota de plată?

— Ah nu! replică italianul. Asta este pentru mine.

IX
WASHINGTON DC

Serviciul de presă al senatorului făcuse treabă bună. Sosirea lui O'Reilly la Washington fu un eveniment. Vreo treizeci de ziarişti, cele mai mari canale de televiziune şi o duzină de fotografi se deplasaseră până la Dulles Airport, sperând să obţină un interviu de la cel care devenise liderul incontestabil al opoziţiei faţă de administraţia Reagan. La coborârea din avion, când şeful serviciului său de presă îi prezentă lista personalităţilor prezente ca să-l întâmpine, O'Reilly jubilă. În afară de şaptesprezece senatori şi congresmani din partidul său, Casa Albă îl delegase pe Dowson, consilier al preşedintelui pentru afaceri europene, fost subdirector al CIA, care acum făcea politică, tot aşa cum pe vremuri se ocupase de informaţii.

Încântat, senatorul îi întinse lista lui Giancarlo, arătând cu degetul numele lui Dowson:

— Vezi, Giani, când preşedintele ţi-l trimite pe tipul ăsta pe cap, înseamnă că începi să devii important.

În holul aeroportului fu o îmbulzeală de nedescris. Ţâşnind din gloata de ziarişti şi de politicieni, graţie celor patru gărzi de corp care-i deschideau drumul, o doamnă elegantă, care arăta exact vâr. Sta pe care o avea – nu mai puţin de patruzeci de ani – se repezi în braţele lui O'Reilly. La cererea fotografilor îl îmbrăţişă de câteva ori la rând pe senator, îi salută pe congresmanii care-l însoţiseră în Europa şi întinse o mână virilă Eloisei şi lui Giancarlo.

Un pic jenat, senatorul murmură rapid câteva cuvinte la urechea doamnei care, numai zâmbete, exclamă fixându-i pe cei doi:

— Oh! Eloisa şi Giancarlo? Bun venit la Washington. Sunt încântată să aflu că veţi face parte din marea noastră familie. Mă numesc Daisy, Daisy O'Reilly. Ei! Da, sunt soţia monstrului. Şi cum îl cunosc bine, ştiu că n-aţi prea dormit în ultimul timp. Aşa că vă propun să lăsăm vedeta pe mâna gloatei şi să veniţi la Washington în maşina mea.

Când se îndepărtară, senatorul răspundea deja întrebărilor ziariştilor:

— Domnilor, afirma O'Reilly, în trei săptămâni petrecute în Filipine şi în Europa am învăţat mai mult decât în zece ani petrecuţi pe culoarele Congresului. N-aş şti cum să le recomand domnilor care ne guvernează să mai iasă din când în când din bunkerul lor, să mai vadă puţin ce se mai petrece prin lume. Le-ar prinde cât se poate de bine!

Mulţimea celor prezenţi se prăpădea de râs în momentul în care Giancarlo, Eloisa şi soţia senatorului treceau prin uşile automate ale aeroportului.

Abia luaseră loc în maşină, că meliţa care era Daisy se puse în funcţiune:

— Biroul senatorului v-a rezervat un apartament de serviciu la Watergate. Veţi vedea că, atunci când nu sunt microfoane, este foarte plăcut[2]. Este un oraş în oraş. Are tot ce trebuie: piscină, restaurante, sală de sport, magazine, teatru şi unul dintre puţinele parcuri din Washington unde te poţi plimba la orice oră din zi sau din noapte fără teama că vei fi atacat. Sunt paznici şi poliţişti peste tot. Singurul risc, pentru o femeie, este poate, acela de a întâlni pe la patru dimineaţa un senator beat care se întoarce de la o şedinţă de noapte şi care să-i propună să vină cu el să bea ultimul pahar pe terasă. În general nu sunt periculoşi. În orice caz, să nu acceptaţi niciodată. Tipii ăştia au o supărătoare tendinţă de a uita că sunt căsătoriţi şi că doamna îi aşteaptă neagră de furie, pe terasa cu pricina.

Încântată de expozeul ei, Daisy se întoarse către Giancarlo şi începu cu el o discuţie care, încă de la început îi stătea pe inimă, de fapt un adevărat interogatoriu ca să-l cunoască pe acest individ puţin ciudat pe care soţul îl cărase printre bagajele sale. Şi nu o luă pe ocolite. De unde venea? Ce făcea înainte de a-l cunoaşte pe senator? De când lucra pentru el? Ce avea de gând să facă acum? Pentru ce muncă, exact, fusese angajat? Era căsătorit? Logodit? Nu avea probleme cu sănătatea? Putea să bea tot atât cât şi soţul ei? Etc.

Giancarlo îi răspundea scurt dar cu sinceritate, gândind că era mai bine să fie în raporturi bune cu acest dragon care cu siguranţă nu doar o dată îl terorizase pe această teroare care era O'Reilly.

[2] Aluzie la celebra şi scandaloasa „afacere Watergate" când au fost ascultate ilegal discuţiile politice purtate în camerele hotelului cu acest nume, (n.t.).

Apoi fu rândul Eloisei să suporte întrebările directe ale lui Daisy. Când o întrebă ce avea să facă exact fiind în slujba senatorului, Eloisa ezită. Daisy izbucni în râs:

— Oh! Văd că senatorul nu te-a cucerit încă, nu? Deocamdată e abia în faza „bomboane şi ciocolată”, departamentul relaţii publice! Nu-i aşa?

Se întoarse către Giancarlo:

— Scuză-mă, dragă Giancarlo, dar e mai bine să fii la curent. Trebuie să te aştepţi la tot ceea ce e mai rău. Atacurile pe care mititica asta a trebuit să le suporte din partea scumpului meu soţ nu sunt decât preliminariile.

Văzând că Eloisa se înroşeşte, Daisy O’Reilly, foarte maternă, îi puse mâna pe coapsă:

— Nu-ţi fă griji, sărmana mea micuţă, mama Daisy e cu tine. Ştii cum îmi spun secretarele şi consilierele care îl înconjoară pe bărbatul meu?

— ?

— Zorro! Şi ca să poţi să rămâi mai mult sau mai puţin intactă, în afară de câteva pipăieli şi alte câteva scurte contacte cu mâinile lui O’Reilly, am să-ţi dau câteva sfaturi. Mai întâi să nu rămâi niciodată singură cu el într-o încăpere sau într-un colţ de birou. Apoi, dacă acest lucru devine inevitabil – căci este şiret – dă-i să bea mult, chit că te chercheleşti şi tu. Mai bine o beţie zdravănă decât o luptă corp la corp cu gorila. Şi ca să ai linişte, un ultim sfat: devino colaboratoarea mea, atunci când ai timp liber. Fac parte din comitetul a cel puţin optzeci şi cinci de asociaţii şi tot atâtea cluburi. E destulă treabă şi, la mine, îţi va da pace. Cum trece pragul uşii mele îi e frică. Chiar când e beat. Dacă nu, Zorro îşi scoate sabia, adică numele avocatului meu şi puţa zburdalnică din Washington ştie că va fi atât de hăcuită prin tribunale încât nu va mai fi în stare să facă dragoste nici măcar cu o păpuşă gonflabilă, iar contul lui din bancă va fi însemnat cu „Z” de la zero.

— Mulţumesc, doamnă sena…

— Daisy! îi tăie vorba soţia lui O’Reilly, mai ales să nu-mi spuneţi „doamnă”. Mă îmbătrâneşte, iar la Washington nu este admis aşa ceva. Aici trebuie să fii indestructibil. Vă voi arăta cum!

În colţul lui, Giancarlo nu se simţea în largul său. Se întreba cum avea să poată face ca s-o ţină la distanţă pe zgripţuroaica

asta care se pregătea s-o ia pe Eloisa sub protecţia ei.

Daisy îi lăsă în faţa marii intrări de la Watergate, unde îi aştepta un om ca să-i conducă la apartamentul lor.

— Jack, explică soţia senatorului, ei sunt Giancarlo şi Eloisa, noii colaboratori ai soţului meu.

Şi adresându-se lui Giancarlo:

— Jack este omul bun la toate al partidului, aici la Watergate. Dacă aveţi nevoie de indiferent orice, lui trebuie să vă adresaţi. La etajul trei, partidul ocupă o serie de apartamente care sunt puse la dispoziţia senatorilor şi a altor politicieni aflaţi în trecere prin Washington. Jack are dificila sarcină să menţină puţină ordine în familie. Şi asta nu se vede întotdeauna. Mai ales când domnii aceştia se întorc de la o petrecere stropită din belşug cu băutură. Adică aproape în fiecare seară. Mai e de asemenea şi problema soţiilor care au o supărătoare tendinţă de a veni din provincie fără să strige „păzea!” la orice oră din zi şi din noapte. Santinelă subtilă, Jack e cu ochii în patru. Să batem în lemn, până acum creaturile aflate în trecere au putut fi evacuate înainte de sosirea celor legitime. Jack mai are şi redutabilul privilegiu de a-i scoate pe oameni din pat în zilele când au loc sesiunile Congresului. Şi credeţi-mă nu e deloc uşor să trimiţi banda asta de cheflii veseli la treabă. Îmi pare teribil de rău că nu pot să vă fac chiar eu onorurile noii voastre „*sweet home*”, dar am un cocktail la centrul Kennedy şi sunt deja în mare întârziere. Nu vă faceţi griji în legătură cu bagajele, căci se ocupă de ele intendenţa senatorului. Vor ajunge aici în câteva clipe.

Şi Daisy îi făcu semn şoferului că poate să pornească.

Intrând în halul de marmură de la Watergate, Eloisa surâdea. Se întoarse spre Giancarlo şi îl întrebă:

— Nu găseşti că Zorro este o dulcică nostimă?

Giancarlo nu avu nevoie să reflecteze ca să-i răspundă:

— M-ar mira ca şi senatorul să fie de aceeaşi părere!

Uşierii şi paznicii de la Watergate aveau o ţinută mândră. Uniforma lor semăna cu cea a curierilor de la Maxim’s aceeaşi caschetă, aceeaşi vestă, trei sferturi cu ornamente aurite, acelaşi pantalon. Dar în loc să fie roşie, uniforma era de un albastru regal şi se armoniza perfect cu albul incert al marmurelor şi griul deschis al mochetelor.

Jack se opri în faţa recepţiei ca să prezinte cuplul şefului

paznicilor, un superb atlet de patruzeci şi cinci de ani, care stătea în spatele ghişeului precum un amiral pe pasarela unui portavion.

— Barry, dumnealor sunt Eloisa Bonvin şi contele Giancarlo Potzo-Berghese, noii colaboratori ai senatorului.

Acesta îşi compuse o mină impresionată şi încântată în faţa noilor sosiţi, ca şi cum, în sfârşit, nişte persoane demne de cascheta lui cu galoane veniseră să locuiască la el:

— Bun venit la Watergate! Apartamentele dv. se află la etajul trei. Veţi avea o privelişte minunată şi soare toată ziua. Dacă vă lipseşte ceva, sunt aici de la ora opt dimineaţa până la şase seara.

— OK, Barry, îl întrerupse Jack, musafirii noştri sunt obosiţi aşa că le vei da restul informaţiilor mâine.

Apartamentul se afla la capătul culoarului, chiar înainte de uşa împotriva incendiilor. Era compus dintr-un vestibul, o bucătărie şi două camere pe care le despărţea un salon imens. Fiecare cameră avea propria ei baie şi toate încăperile dădeau pe o imensă terasă plină de flori artificiale.

— Cred că o să-mi placă aici, aprecie Eloisa admirând peisajul.

— În America, nimic nu este imposibil, replică Giancarlo care se lăsă să cadă pe una din canapelele din salon. Ce cameră îţi alegi?

— Totuşi nu te pot obliga să te culci în cea roz.

— Mulţumesc Eloisa. Cea albastră este deja la limita suportabilului pentru gustul meu. În schimb, cea roz ţi se va potrivi foarte bine.

Clopoţelul de la intrare care imita destul de bine orologiul Big Ben, o făcu pe Eloisa să tresară:

— Ce se aude?

— Exact o mostră a gustului local, ironiză Giancarlo. Probabil că e cineva la uşă.

Eloisa se duse să deschidă. Jack şi unul dintre amirali aduceau bagajele.

— Pe viitor nu mai deschideţi uşa fără să ştiţi cine e îndărătul ei, le recomandă Jack. În principiu fiecare vizitator este anunţat de către paznic. Când nu se întâmplă aşa, e mai bine să aruncaţi o privire prin vizor.

În timp ce amiralul ducea bagajele în camera fiecăruia, Jack le explică cum funcţionează „casa” O’Reilly. Le dădu numerele de

telefon ale principalilor colaboratori ai senatorului, cum să procedeze ca să cheme maşina de serviciu, lista şi datele a tot ceea ce era important la Washington: bancheri, oameni politici, ziarişti, canale de televiziune, ataşaţi de presă, etc. Într-un voluminos clasor intitulat „Trombinoscope” se afla o documentaţie completă despre Senat, Congres şi Casa Albă.

— Iată, încheie Jack, cu astea nu vă veţi pierde niciodată. Dacă vă e foame şi nu vreţi să ieşiţi, bucătarul preferat al senatorului va fi încântat să vă aducă mâncarea zilei pe care a pregătit-o, dar trebuie să vă spun de pe acum, nu are decât vin californian. Şi cu asta, vă doresc să petreceţi o primă noapte bună la Washington.

Giancarlo dormea deja când soneria telefonului îi răsună la cap. Îi trebui vreo jumătate de minut până să găsească, pe pipăit, receptorul.

— Ha! Ha! Ha! urlă vocea senatorului, aţi ţinut să nu răspundeţi până nu terminaţi. Sper că telefonul nu a traumatizat-o pe mititică tocmai în momentul crucial. Mâine aveţi zi liberă. Ai toată ziua la dispoziţie ca s-o duci pe micuţă să adulmece aerul puternicei Americi. Apoi, la treabă. Te aştept poimâine dimineaţă la ora două la biroul meu. Şi ai grijă ca Eloisa să nu aibă cearcăne la ochi. Noapte bună!

Ninsese toată noaptea şi când Giancarlo şi Eloisa ieşiră ca să servească prânzul, Washingtonul avea un aspect feeric. Eloisa era excitată ca o fetiţă în dimineaţa de Crăciun.

Mâncară la Blackie’s. Şeful de sală care nu se schimbase de la ultima călătorie a lui Giancarlo, le dădu cea mai bună masă dintr-unul din micile saloane pline de flori de la parter. Ieşind de la restaurant, Giancarlo îi ceru şoferului să facă turul oraşului, dar să nu depăşească Strada 14.

— De ce? întrebă Eloisa.

— Acolo începe cartierul negrilor.

— Şi ce-i cu asta?

— Doar nu vrei ca frumoasa maşină a senatorului să fie lovită de pietre?

— Chiar vorbeşti serios?

— Aproape. De fapt negrii s-au liniştit destul de mult după ce au fost promulgate legile civice. Şi se agită mai ales vara. Dar nu uita că ne aflăm în maşina unui senator care îi apără pe negri şi dacă o piatră i-ar sparge parbrizul, O’Reilly s-ar afla într-o

postură foarte proastă. Închipuie-ţi ce titluri vor apărea în ziare: „Negrii lapidează maşina apărătorului lor”. Tot Washingtonul ar râde de el şi nu ne-ar ierta-o.

— Te gândeşti la tot.

Era noapte când s-au întors la Watergate. Hotărâră să ia cina în apartament ca să-l încerce pe bucătarul senatorului. Dădură comanda prin telefon şi, o oră mai târziu, doi ajutori de bucătar, în ţinută de maestru bucătar, sunau la uşă. Împinseră o masă rulantă deja aranjată pe care o instală în faţa ferestrelor culisante ale salonului, aprinseră lumânările de la un candelabru cu trei braţe şi dispărură fără un cuvânt.

Mâncară cu poftă caviarul şi somonul afumat, goliră două sticle de vin alb de California iar Eloisa servi de trei ori din desert, un fel de cozonac din straturi suprapuse de biscuit, cremă chantilly şi zmeură. La sfârşitul mesei, Giancarlo se duse să ia o sticlă de şampanie din frigider. Erau deja bine făcuţi când ridicară paharele ca să ciocnească:

— Pentru succesul tău! reuşi să articuleze Eloisa.

— Pentru succesul nostru! corectă Giancarlo.

Se ridicară şi se apropiară de glasvandul terasei. Afară, începuse să ningă din nou şi luminile din parc străluminau vârtejurile de fulgi mari din jurul copacilor.

— Când eram la Manilla, aşa îmi imaginam un ajun de Crăciun, murmură Eloisa.

— Astăzi, se pare că ar fi mai degrabă ajunul unui război, replică mai prozaic Giancarlo. Şi acum, nani. Mâine pornim noi la cucerirea America!

Biroul senatorului semăna cu cel al unui notar de provincie. Mobilele erau vechi, fotoliile jerpelite, iar pe nişte etajere de lemn se îngrămădeau dosare şi ziare prăfuite. Prin colţuri erau înghesuite cutii de carton burduşite cu documente. Doar masa de lucru a senatorului era liberă. Un drapel american era pus în colţul din stânga al biroului, lângă trei telefoane şi un interfon. La dreapta, un teanc de mape cartonate de toate culorile stăteau lângă un exemplar legat al Constituţiei.

— Bun-venit în grotă! exclamă O’Reilly arătând fotoliile Eloisei şi lui Giancarlo.

— E… pitoresc! aprecie Giancarlo privind harababura de hârtii şi cutii de carton.

— Spune mai degrabă că e mizerie. La început te surprinde puţin. Dar veţi vedea, te obişnuieşti foarte repede. Oricum, aici îmi petrec timpul de vreo cincisprezece anişori buni. Şi tot aşa va fi când voi părăsi senatul pentru Casa Albă. Dar ce zice frumoasa Eloisa?

— Cred că schimbând mocheta, mobilierul, tapetul şi perdelele s-ar putea face un birou foarte prezentabil.

— Se vede că nu te pricepi deloc la politică, scumpete mică.

— Dar ce are a face politica cu amenajarea unui birou?

— Explică-i, Giani.

Giancarlo se întreba unde vroia să bată senatorul. Vrea să mă pună la încercare, gândi el. Dar se frecase destul pe lângă politicienii italieni ca să poată găsi un răspuns la ceea ce-i cerea senatorul.

— E foarte simplu ceea ce vrea senatorul să spună, începu Giani. În toate ţările din lume oamenii politici au o foarte proastă reputaţie. Ceea ce li se reproşează în mod deosebit, este supărătoarea lor tendinţă de a cheltui banii contribuabililor. Ei bine, când cei care l-au ales pe Dl. senator O'Reilly vin să-l viziteze la Washington, pot constata că omul căruia i-au dat votul trăieşte modest, lucrează într-o cameră nenorocită unde singurul obiect care nu este şifonat şi prăfuit este acest drapel american, singurul ornament din biroul său. Apoi se întorc acasă, în provincie, uluiţi de atâta austeritate şi asta devine un inepuizabil subiect de conversaţie (şi de admiraţie) la „petrecerile politice" care sunt unul dintre farmecele provinciei americane. Dar ceea ce nu ştiu ţărănoii, este că senatorul are în oraş un superbirou, în stilul biroului oval de la Casa Albă, unde lucrează cu adevărat şi unde poate primi, fără complexe, alţi politicieni la fel de ipocriţi ca şi el. Am răspuns bine la întrebarea dumneavoastră, d-le senator?

— Nu-i rău, aprobă O'Reilly. Simt că noi trei vom face o echipă dată dracului.

— Şi când începem? întrebă Giancarlo.

— Chiar acum. Ceea ce aş vrea, dragul meu Giani, este să-mi faci un raport scris şi detaliat despre ideile şi argumentele pe care mi le-ai prezentat când am luat prânzul împreună la Londra. Şi ceea ce mă interesează, sunt mai ales remediile care ar trebui aplicate – odată admise ipotezele tale – ca să ieşim din rahatul economic şi financiar în care ne-a vârât administraţia Reagan.

— Toate astea au început cu mult înainte ca Reagan să vină la

putere, d-le senator. Acum plătiţi decenii de incompetenţă pentru care partidul dv. şi reprezentanţii săi au partea lor de responsabilitate.

— Ascultă bine, Giani. Eu fac politică, nu istorie şi încă şi mai puţin morală Puţin îmi pasă de tâmpeniile pe care noi, democraţii, le-am putut face şi pe care încă le vom mai face. Ceea ce vreau eu, sunt argumente ca să pot contra administraţia actuală. Probabil vom face acelaşi lucru când vom fi la putere, dar nu spunând asta îi vom da jos pe republicani.

— Giani, de ce te prefaci că nu pricepi ce vrea senatorul? întrebă cu o voce liniştită Eloisa.

Uluit de intervenţie, Giancarlo îi aruncă:

— Dar ce, tu ai o idee limpede şi precisă despre ceea ce cloceşte el în minte?

— Ei hai, dă-i drumul, domnişoară Bonvin. Explică-ne cum crezi că vede viitorul bunul senator O'Reilly.

— Nu sunt în stare să vă prevăd viitorul, d-le senator. Dar văd foarte bine de ceea ce aveţi nevoie. Ştiţi, la Manilla, politica americană era urmărită foarte îndeaproape. În tot cazul, suficient de atent ca să ştim că marea problemă a partidului dv. este aceea că nu are pe nimeni cu umerii atât de puternici, nimeni care să se bucure de o notorietate şi de o popularitate care să se poată măsura cu cele ale lui Reagan. E o mare nenorocire pentru partidul dv., dar pentru dv. personal e o binecuvântare. Pentru că dv. speraţi să fiţi acel tip providenţial care îi va reinstala pe democraţi la putere. Pentru asta aveţi nevoie de o idee-forţă care să răscolească mulţimile, să agite lumea finanţelor şi care uneori, să-i lase cu gura căscată pe adversarii dv. Vreţi să fiţi omul care simte venind catastrofa economică şi care va şti s-o evite.

— Cum dracu de ştii toate astea? se miră senatorul.

— Le ştiu, pur şi simplu. Dar mai ştiu că în sânul propriului dv. partid nu aveţi numai prieteni şi că aţi scăpat ca prin urechile acului şi era să rămâneţi în afara cursei. E exact?

— Nu văd ce vrei să insinuezi.

— Când eraţi la Londra şi ne-aţi angajat, în Statele Unite s-a petrecut ceva foarte important.

— Şi mă rog, ce anume, domnişoară Bonvin?

— Amintiţi-vă, d-le senator. Cu două zile înainte de dineul de la familia Seligman.

Giancarlo şi O'Reilly se priveau împietriţi având aerul că-şi

spun unul altuia: nu-i proastă deloc micuţa asta! Amândoi ştiau la ce face aluzie Eloisa. Dar ca să fie sigur că nu se înşeală, senatorul o încurajă:

— Hai, fetiţo, ia spune-i tu lui tăticu' O'Reilly de ce anume a scăpat?

— Prietenii dv. din partid vă găseau puţin cam, să zicem, fără greutate, ca să puteţi duce lupta în alegerile prezidenţiale. Aşa că în locul dv. l-au preferat pe preşedintele de la Chrysler. Ei bine, cu două zile înainte de faimosul dineu de la Seligman, preşedintele de la Chrysler anunţa că, după ce a reflectat îndelung, declină onoarea de a fi candidatul democraţilor la investitura prezidenţială. Ceea ce v-a lăsat câmp liber şi v-a permis ca în cursul dineului în chestiune să vă rostiţi primul discurs electoral.

O'Reilly nu-şi mai revenea. Se uita la Eloisa ca şi cum o vedea pentru prima oară în viaţa lui. Cât îl priveşte pe Giancarlo, acesta se mulţumi, ca în sinea lui, să-şi scoată pălăria în faţa D-nei Marcos, pentru perfecta educaţie politică pe care i-o dăduse micuţei.

— Foarte bine, domnişoară Bonvin, aprecie O'Reilly, ridicându-se de la birou. Acum, vino cu mine, am să te prezint secretarei mele. Vei lucra cu ea. Trebuie ca în câteva săptămâni să-i cunoşti pe toţi prietenii mei politici pentru ca, prin deducţie, să-i afli pe cei care nu-mi sunt cu adevărat prieteni.

Biroul secretarei particulare se învecina cu cel al senatorului. Era o încăpere, mare, pătrată, care ar fi avut nevoie de o văruială bună, dar care, în schimb, era într-o ordine desăvârşită.

— Iată care este domeniul tău, Eloisa, spuse senatorul arătându-i vreo douăzeci de dulapuri cu sertare. Totul e acolo înăuntru. E fişierul cel mai la zi din tot Washingtonul. Tu trebuie să-l completezi cu tot ceea ce nu vei lăsa să-ţi scape în săptămânile şi lunile care vor urma. Ah! Şi iat-o pe Patricia. Ea este alter egoul meu. Şi dacă ştii cum s-o iei, îţi va povesti cu siguranţă câteva istorii picante despre mine. De doisprezece ani mă supraveghează şi tot timpul mi-e frică să nu se apuce să-şi scrie memoriile!

Patricia, secretara particulară a senatorului, era o brunetă destul de drăguţă care se cam apropia de patruzeci de ani. Îl trata pe O'Reilly ca pe un copil obraznic ce era.

— OK, Richard, acum că toată lumea a înţeles ceea ce am fast eu şi ceea ce am devenit pentru tine, du-te să-ţi semnezi

corespondenţa. Sunt trei autentificări pe birou, care aşteaptă să le semnezi şi corespondenţa se ridică din nou la ora unsprezece.

Apoi, ca şi cum O'Reilly nu era acolo, o luă pe Eloisa de braţ şi o duse să viziteze secretariatul, arătându-i diversele maşini electronice, cartotecile confidenţiale şi cele publice, lista invitaţilor pentru cutare sau cutare ocazie. Se opri în faţa propriului ei birou şi o privi insistent pe Eloisa o bună bucată de vreme. Simţind jena tinerei femei, începu să vorbească din nou cu vocea aceea tărăgănată, specifică celor din sud.

— Iată, draga mea, toate secretele adevăratului creier al lui Richard O'Reilly. Dacă ai nevoie de ceva, mă chemi. Ah da, era să uit...

Se îndreptă spre un birou din mijlocul încăperii şi deschise sertarul de sus. Spre marea uimire a Eloisei, acesta era plin de punguţe de plastic transparent cu pilule anticoncepţionale.

— Acesta este dulapul cu trusa de prim-ajutor din secretariatul O'Reilly.

Eloisa făcu ochii mari şi se miră:

— Anticoncepţionale!

— Nu, scumpo, toate mărcile posibile de anticoncepţionale, în cazul în care vreuna dintre noi şi le uită pe ale ei. Nu se ştie niciodată unde şi când îl apucă criza pe Superman şi, ţinând cont de numărul de ţânci pe care i-a fabricat, ai tot interesul să te protejezi...

Secretara îşi îndreptă degetele ei lungi şi fine către o cutie de tampoane „Tampax" pe care scria „Panică".

— Astea sunt pentru cazurile extreme, când nu ai chef să fii pusă cu picioarele în sus. Dar nu merge întotdeauna.

În fine îi mai arătă şi ghivecele cu flori aşezate pe nişte clasoare mari.

— Iar astea, de aruncat cu ele, aşa ca o ultimă soluţie. Dar fii atentă, micuţa mea, trebuie să le foloseşti cu multă cumpătare căci altfel te trezeşti secretară la D-na O'Reilly, care are şi ea cam aceleaşi înclinaţii, însă îi plac damele, dar în cazul acesta nu vei avea nevoie decât de un tub cu vaselină pentru buzele crăpate. Priceput?

Revenind la un ton mai neutru, Patricia îi precizează:

— O să lucrezi la biroul cel mic de mahon, de lângă fereastră. Am cerut să ţi se prezinte revista presei cotidiene. Este un început bun ca să poţi cunoaşte toată lumea asta superviciată care se vânzoleşte prin Washington. Şi până ce vei înghiţi toate

bârfele din oraş, se va face ora prânzului. O să putem vorbi în linişte, despre ceea ce te aşteaptă, la o pizza la Paulo. Eşti de acord?

— E perfect, conveni Eloisa. Dar nu am putea evita pizza?

— Nu-ţi place?

— Ba da, ba da. Sunt înnebunită după ea. Dar aş dori să-mi amintesc de prima mea zi de lucru asociind-o cu altceva decât cu pizza de la Paulo.

— Ha, ha, ha! spuse râzând Patricia, avem memorie gastronomică. Atunci nu vei uita niciodată prima ta zi de lucru în slujba senatorului: voi rezerva o masă la Catherine, în Georgetown. E foarte bună mâncarea, e foarte scumpă, dar vom trimite nota de plată pe numele senatorului! În fond şi la urma urmei, notele de cheltuieli fac parte dintre privilegiile compartimentului „public relations”, nu-i aşa? Iar eu, după al treilea pahar de Bourbon, voi deveni un izvor nesecat despre năzbâtiile trecute şi prezente ale scumpului nostru şef! Poţi să te pregăteşti pentru tot ce-i mai rău…

Giancarlo îl urmase pe senator în biroul său. În timp ce acesta semna corespondenţa, fără s-o citească, italianul citea în WASHINGTON POST un articol al trimisului special la Manilla care relata despre eforturile guvernului Aquino pentru a-i convinge pe şefii gherilei comuniste să semneze un armistiţiu. Încă mai era cufundat în lectura ziarului, când senatorul se ridică de la birou şi veni în spatele fotoliului în care stătea Giancarlo.

— Giani, uită-i pe Marcos şi Manilla. Aşa va fi mai bine pentru toată lumea. Concentrează-te asupra a ceea ce se petrece aici. Dacă vrei să faci treabă ca lumea, în câteva săptămâni Washingtonul nu trebuie să mai aibă nici un secret pentru tine. Tot stafful meu îţi stă la dispoziţie ca să te ajute. Organizează toate dejunurile şi dineurile care ţi se vor părea utile. Voi fi întotdeauna disponibil ca să fac figuraţie inteligentă la toate aceste ocazii. Sapă şi cercetează bine raporturile economice şi financiare dintre Europa şi Statele Unite şi fă-mi un raport betonat bine, fără nici o lacună. N-am nici un chef ca vreunul dintre idioţii ăia de la Departamentul de Stat să mă pună la punct în public cu vreun argument la care tu să nu te fi gândit.

— Nu va fi uşor să înghiţiţi toată adunătura asta de date, de acorduri, de cifre, de nume…

O’Reilly îl opri cu un gest al mâinii:

— Să ştii un lucru, Giani. Am o memorie fabuloasă, în afară de ceea ce ţine de femei. Şi ca să pot deveni candidat democrat la Casa Albă sunt gata să învăţ pe de rost cartea de telefoane a New Yorkului.

— Dacă înţeleg eu bine planul dv. de lucru, eu voi fi capul care gândeşte, iar dv. braţul care loveşte.

— Cam aşa ceva, dar mult mai subtil. Când eram mic, la ora de religie ni s-a povestit istoria unui preot tânăr care trebuia să ţină prima sa predică în parohia în care tocmai fusese numit. Pregătise un discurs foarte lung, dar odată urcat în amvon, se emoţionă atât de tare, încât nu reuşea să articuleze nici un sunet din gură. Atunci, cuprins de panică, s-a întors spre statuia care-l reprezenta pe Hristos răstignit pe Cruce şi strigă: „Doamne... iată trompeta ta... suflă în ea!” Ai priceput cât e de simplu? Şi acum să mergem să mâncăm. Ne vom pune tactica la punct în faţa unei mâncări bune.

— Sunteţi sigur că putem mânca bine, undeva la Washington?

— Sigur că da, Giani. Nu vei mânca nicăieri mai bine ca la Catherine, la Georgetown. E oribil de scump, dar n-o să ne împiedicăm de notele de plată chiar din prima zi.

Când ajunseră la restaurant, dădură peste Eloisa şi secretara lui O’Reilly în plină discuţie. Senatorul se apropie de masa lor şi le spuse:

— Hei, fetelor, văd că nu vă refuzaţi nimic.

Giancarlo nici nu-şi dădu seama când trecură două săptămâni. În fiecare dimineaţă se scula la ora şapte, îşi pregătea micul dejun şi se apuca de treabă. Îşi transformase camera în birou cu ajutorul lui Jack care-i instalase o planşetă de lemn pe o capră de-a lungul peretelui în faţa glazvandului care dădea pe terasă. Până la ora nouă lucra la raportul pe care i-l ceruse senatorul. Pe măsură ce avansa în redactarea lui, avea surpriza să constate că teoriile sale stăteau în picioare iar el începea să creadă în ele. Toate analizele faptelor obiective, toate comparaţiile pe care le putea face cu ceea ce se petrecea în Elveţia, Franţa, Germania, Japonia şi în Statele Unite, toate acestea păreau să aibă acelaşi sens, întărindu-i convingerea că şi cele mai mici cauze au întotdeauna efecte disproporţionate. Sistemul monetar fiind într-un perpetuu echilibru instabil, cea mai uşoară briză putea să dea totul peste cap, să declanşeze panica pe pieţele bursiere. Giancarlo mai verificase încă o dată acest lucru, ieri şi raporta în scris senatorului ca să-i dovedească limpede iresponsabilitatea,

aproape criminală a unor conducători americani.

Giancarlo se felicită că avusese reflexul să pornească magnetofonul când Kurt Geisler, prietenul său care era agent de schimb valutar, îl sunase de la Geneva. Nu avusese altceva de făcut decât să scrie cuvânt cu cuvânt ceea ce fiecare ar putea-o lua drept o edificatoare conversaţie.

— Alo Giani? Aici Kurt Geisler. Îmi pare rău că nu te-am putut suna mai repede, dar aici lumea e cuprinsă de panică.

— Ce se întâmplă?

— Nu eşti la curent cu declaraţia ticălosului ăluia de secretar al Trezoreriei americane?

— Cine? Baker?

— Acum o jumătate de oră nenorocitul ăla a declarat câtorva ziarişti că el este de părere că dolarul ar mai trebui să scadă şi că nu este împotriva unei scăderi mai sensibile a ratei dobânzilor. Îţi închipui ce panică s-a produs. Treizeci de secunde mai târziu, patronii mei mi-au dat ordin să vând cinci sute de milioane de dolari. Apoi clienţii băncii au început să-mi dea ordine de vânzare, ba de zece milioane, ba de cincizeci şi o sută de milioane, ce mai, o adevărată vânzare de solduri. Cei care se treziseră mai târziu vroiau să vândă la orice preţ. Erau şi şmecheri care vroiau să-mi dea ordin de rechiziţionare cu zece, cincisprezece la sută sub cursul ultimelor vânzări. Nici nu-ţi poţi închipui ce harababură era! Cei care au vândut primii au obţinut un câştig de trei, patru la sută în mai puţin de un sfert de oră. Cei care nu au reacţionat chiar din primele minute au fost executaţi ca nişte porumbei, li s-a sucit scurt, gâtul. Şi nu-ţi mai spun de cei care jucaseră la termen mizând pe creşterea dolarului. O adevărată sacrificare financiară. ORIBIL!

— Văd că ai avut o zi plină şi agitată.

— Mda! O zi care a adus pierderi de treizeci de milioane în fondurile proprii ale băncii, iar clientelei i-a produs o pagubă de 75.000.000-100.000.000 de dolari.

— Dar să nu-mi spui că banca ta joacă cu fondurile proprii.

— Nu, sau foarte puţin. Dar avem un portofoliu în dolari pentru fondurile de pensii şi obligaţiuni în dolari, aşa cum are toată lumea. Şi mai sunt şi afacerile noastre din SUA şi împrumuturi care se ridică la zeci de milioane. Aşa că atunci când un tâmpit de ministru de finanţe cască botul ăla mare al lui, trebuie neapărat să încerci să protejezi toate astea. A trebuit să facem la fel ca toată lumea, adică să vindem. Dar asta nu-i totul, Giani.

Stai să vezi. Nici nu terminase bine Baker să dea mâna cu ziariştii care il intervievaseră, că atotputernicul Volcker, şeful de la Federal Reserve Bank, îşi descărca, la rândul lui, sufletul în faţa unei adunări de bancheri şi industriaşi. Şi ştii ce a spus la numai un sfert de oră după sinistrul Baker?

— Să nu-mi spui că…

— Ba chiar aşa! Ai ghicit, Giani. Dumnezeul finanţelor mondiale a declarat că crede că dolarul a scăzut suficient şi că este momentul propice să urce din nou!

— Îţi baţi joc de mine! Exagerezi!

— Nu ai decât să asculţi ştirile. Am rechiziţionat mai bine de un miliard de dolari de unde am putut şi cum am putut: bani gheaţă, cu termen de livrare în şapte zile, o lună, şase luni…

Ajuns la această parte a conversaţiei, Giancarlo aprecie că era mai bine ca senatorul să nu afle şi restul, începu să retranscrie meticulos ceea ce ascultase. Lucrul acesta dură până la ora zece. Tocmai termina de bătut la maşină raportul când îşi făcu apariţia Eloisa. Era frapantă, elegantă, machiată perfect şi purta un taior de tweed care o transforma.

— Oh! Oh! Ne-am îmbrăcat ca o femeie de afaceri perfectă?

— Coco Chanel n-ar fi chiar foarte încântată dacă ar şti că modelele ei sunt purtate drept uniformă.

— În tot cazul te virilizează. Să te aştepţi de acum înainte ca toate lesbienele din Washington să fie moarte după tine.

— Cu atât mai bine, ironiză Eloisa. Când ai o poziţie ca a noastră nu trebuie să neglijezi nimic!

Eloisa luă foile dactilografiate, le cântări în mână surâzând şi întrebă:

— Chiar eşti convins că acest cumsecade senator va citi toate astea până la capăt?

— Poate nu, dar în orice caz nu va putea pretinde că i-am ascuns ceva.

— Dar eu? Pot să citesc?

— E obligatoriu. Ai să-mi spui ce părere ai.

Eloisa se aşeză lângă peretele de sticlă şi se cufundă în lectura documentelor. Când termină îi întinse foile lui Giancarlo:

— E perfect. Dar nu ştiu de ce, am impresia că lipseşte esenţialul. Aşa e, sau mă înşel?

Giancarlo surâse.

— Şireată, micuţa secretară a D-lui senator! Vino să asculţi şi

continuarea.

Giani puse în funcţiune magnetofonul şi vocea fornăită a lui Kurt umplu încăperea:

— Miliarde, omule… E suficient să ai o garanţie minimă. Ca să-ţi dau un exemplu, pe piaţa tranzacţiilor la termen se află peste cincizeci şi cinci de miliarde de dolari necontrolaţi, doar o singură lună.

— Kurt, e pasionant tot ceea ce-mi povesteşti. Aş vrea tare mult să-mi ţii un curs ca să-mi explici amănunţit cum funcţionează totul.

— Nu ai decât să te vezi cu agentul tău de schimb preferat.

— Şi mă vezi tu pe mine, „marele bancher asistent al unui senator” cerând lămuriri despre viaţa valutară?

— Ei bine, vino aici. Vom petrece weekendul în cabana mea de la Crans şi-ţi voi explica mecanismul. Vei înţelege foarte repede. E copilăresc de simplu şi uşor. În schimb ceea ce nu este uşor, este să ai curaj şi să nu-ţi pierzi sângele rece. Te costă zece ani din viaţă ca să înveţi să fii aşa, ceea ce nu-ţi mai lasă decât puţini ani ca să devii un erou eficace într-o bancă, înainte de a deveni o zdreanţă umană. Deci, când vii? Dacă eşti grăbit să-ţi pierzi banii, acum e momentul! Dar poţi să pierzi mult mai mulţi în septembrie, în timpul echinocţiului. E perioada când se agită la fiecare mişcare.

— Pică bine, trebuie să trec pe la Geneva în septembrie.

— OK, te aştept… dacă până atunci nu mă bagă în vreun azil!

Ascultându-l pe Kurt, Giancarlo surâdea.

— Ce te amuză? întrebă Eloisa.

— Septembrie este un moment bun. Este exact înainte de alegerile americane, europenii vin din concedii şi tot atunci este şi momentul discursurilor, al marilor promisiuni, perioada de livrări de mărfuri pentru sărbătorile de sfârşit de an şi cea a marilor plăţi, Kurt are dreptate, Eloisa. La echinocţiu… pescuitul cel mare!

X
WASHINGTON, TREI SĂPTĂMÂNI MAI TÂRZIU

Pe masa pentru micul dejun, o grămadă de ziare şi trei teancuri de cartonaşe verzi, roşii şi albe.

Giancarlo îşi sorbea cafeaua parcurgând paginile financiare ale ziarelor. Lumea asista la prăbuşirea dolarului, dar comentariile şi felul în care se exprimau „experţii" erau tot atât de interesante pentru el ca şi rezultatul. În fiecare zi se găsea un articol consacrat scăderii sau revenirii dolarului, în fiecare săptămână era câte un raport despre o vinere sau o miercure neagră în care moneda americană făcuse salturi de crap, cu variaţii de unu şi jumătate la sută în cursul zilei respective.

De câţiva ani, italianul se înhămase să facă un recensământ deosebit. Nota grijuliu numele marilor guru ai finanţelor care azi prevedeau creşterea dolarului iar mâine Coborârea lui, frecvenţa intervenţiilor lor şi când se repetau aceleaşi fenomene, oamenii politici care se amestecau în viaţa finanţelor şi mai ales frecvenţa întâlnirilor între miniştrii de finanţe, punctate de marile întâlniri la vârf. Dar de la sosirea sa la Washington, adăugase un strop de rafinament acestei îndeletniciri. Marii guru ai finanţelor erau clasaţi pe cartonaşe de trei culori. Albe pentru numele care erau cunoscute ca purtători de cuvânt al D-lui Paul Volcker; verzi pentru economiştii care credeau că pot stabili o proiecţie pe baza informaţiilor date în publicaţiile oficiale (dacă opinia era antieuropeană apărea un zero); roşii pentru cei câţiva miniştri de finanţe şi politicieni care emiteau (din ce în ce mai puţin) o idee personală în legătură cu problema respectivă. Fiecare cartonaş avea un nume, adresa personajului (dacă era posibil), data discursului său şi pirueta efectuată de dolar în timpul celor trei zile care încadrau data respectivă.

Giancarlo făcu acelaşi lucru pentru membrii Congresului american: alb pentru prietenii guvernului şi cei care se aflau necondiţionat de partea lui Volcker; verde pentru cei care păreau să aibă o părere personală asupra finanţelor internaţionale; roşu pentru cei care deţineau o putere importantă în diversele

comitete ale Congresului şi pe care presa îi asculta. Fiecare carton cuprindea data şi frecvenţa discursurilor cu un semn plus dacă personajul era în favoarea politicii lui Reagan, un semn minus dacă era împotriva lui Volcker, două minusuri dacă era împotriva lui Baker. Zero însemna eventuale atacuri, în public sau în particular, de natură antieuropeană. Un „X” îi semnala pe cei pe care Giancarlo îi întâlnise la dineurile senatorului.

Apoi mai erau şi cartonaşe violet, pe care erau scrise tot felul de nume, plus cele ale industriaşilor, financiarilor, artiştilor, ziariştilor şi ale altor personalităţi la modă care emiteau opinii politice şi care personaje erau repertoriate astfel: „prieteni ai senatorului O’Reilly”, „negativ despre Europa”, „de stângă” sau „de dreapta”, inclusiv date privind rasa, religia…

Simţi o uşoară undă de parfum şi un sărut pe frunte.

— Bună ziua, Giani. Vocea aspră a Eloisei îl smulse din gândurile sale. Ce mai face lumea? Bine? Merge, merge, raportul pentru senator?

— Tot aceeaşi porţie de tâmpenii. Dolarul a scăzut într-o zi cu unu şi jumătate la sută. Aurul nu urmează să crească, deci putem fi siguri că guvernele s-au pus de acord ca să-l facă să stea liniştit şi astfel să-i descurajeze pe ţărănoi să mai cumpere aur pe care să-l folosească drept refugiu pentru profiturile lor la Bursă, căci pretutindeni urcă în mod iraţional, mai ales în Italia şi Japonia, Dumnezeu ştie de ce.

— De ce crezi că guvernele împiedică preţul aurului să crească?

— Oh, asta e simplu. Când dolarul valora trei franci elveţieni, aurul era cotat în medie la 350 de dolari uncia. Acum dolarul valorează doi franci elveţieni, adică cu treizeci şi trei la sută mai puţin şi de fiecare dată când aurul încearcă o creştere peste trei sute cincizeci de dolari uncia, i se dă în cap. Scăderea cu treizeci şi trei la sută a dolarului ar fi trebuit să ducă la o creştere a preţului aurului. Termometru sensibil al sănătăţii oricărei monezi, la cel puţin patru sute şaizeci de dolari.

— Richard spune că lumea, atrasă de câştigul pe care-l oferă Bursele, îşi pierde orice interes pentru materiile prime, inclusiv pentru aur.

— În parte are dreptate. Dar numai dacă aurul s-ar fi restabilit la valoarea de patru sute şaizeci de dolari. Fără nici o creştere de compensaţie înseamnă că la mijloc e o afacere dubioasă.

— În ce scop?

— În scopul de a-i obliga pe oameni să-şi cureţe sertarele şi să-şi dea ultimul bănuţ ca să cumpere mai mult în Bursă şi, dacă vor beneficii, să le plaseze în obligaţiuni „sigure”, cele mai sigure fiind împrumuturile guvernamentale, bonurile de tezaur, etc. Oamenii nu se mai gândesc la altceva decât cum să câştige mai mult. Recunoscându-i-se preţul, aurul nu mai prezintă nici o atracţie speculativă. Scăzându-se rata dobânzilor sau ameninţând că o vei face să mai scadă încă şi mai mult, sunt atraşi astfel micii hrăpăreţi care se cred vulturii finanţelor. Tot ce încasează ei, creşte. Aşteptând, ceea ce nu intră în Bursă intră în seifurile guvernelor sub formă de împrumuturi acordate, îndeosebi de cel al Statelor Unite şi cum financiarii scad valoarea dolarului, omenirii i se ia un adevărat impozit, spre marea bucurie a tuturor fraierilor, căci ei câştigă bani. Banii valorează mai puţin, dar sunt mai mulţi… pe hârtie. (Chiar contul lui în banca din Jersey crescuse cu un milion de dolari, după cursul obligaţiunilor pe care tocmai îl citise). Orice operaţiune cu aur este un mijloc mnemotehnic, repudiat de guverne, care le reaminteşte oamenilor simpli că doi şi cu doi nu mai fac patru.

Eloisa îl privi o clipă fără să spună nimic.

— Va trebui să mă concentrez asupra acestui lucru.

Jenat, Giancarlo încearcă o diversiune.

— Dar creând o euforie financiară, se abate atenţia oamenilor şi ei nu şi-o mai îndreaptă spre dezvoltarea afacerilor. Şi este foarte periculos, căci, de patru ani încoace, nu se mai poate vorbi despre o expansiune a afacerilor decât la nivelul canibalismului altor afaceri. Nu este problema noastră. Noi alunecăm spre o restrângere a comerţului. Din contră, atâta vreme cât lumea finanţelor uită aurul şi se concentrează asupra piruetelor monedelor forte, politica e regină iar noi stăm ca nişte bufoni la picioarele ei, aici, la Washington.

Eloisa interveni:

— Atunci, care este problema noastră? Vreau să spun, nu numai a ta, ci cea la care ar trebui să particip şi eu. Nu vorbesc de micul joc pe care trebuie să-l fac cu cel care-ţi este boss.

Giancarlo ridică o sprinceană.

— Îţi displace lucrul ăsta?

— Nu, nu chiar. E chiar drăgălaş şi delicat îndărătul avansurilor sale groteşti. E foarte flatant pentru o femeie. Dar simt că e o altă latură a jocului care-mi scapă complet.

— Dar nu mai e nimic altceva…

— Hai, Giani, oi fi venind eu de la ţară, dar idioată nu sunt. Că ai avut nevoie de mine ca să obţii slujba la senator, asta ţine de acum de domeniul trecutului, sunt două luni de când suntem la Washington şi lucrăm în sectoare foarte specializate – finanţe, repercusiuni politice, dar mai ales efectele dolarului şi în acest domeniu te înţeleg mai puţin şi absolut deloc în legătură cu rolul care îmi revine mie. Ţi-e chiar aşa de frică să nu te dea afară dacă cedez la avansurile lui? Nu! Frică să nu mă dea pe mine afară dacă nu rămân cu tine? Posibil, dar nu prea pari tu omul căruia să-i fie frică că-l părăseşte o femeie, mai ales una care se pare că nu-l interesează din punct de vedere sexual…

Giancarlo se înroşi.

— Slujba ta…

— E foarte bună. Mulţumesc Giani. O ştiu. Aveam note bune la şcoală. Dar dacă într-adevăr vrei să te ajut, e timpul să-mi spui mai mult din ceea ce gândeşti. Cred că merit mai multă încredere. Sunt şi eu mare de acum.

Avea dreptate. De trei săptămâni, Eloisa se comportase exemplar. Ca secretară, era de departe superioară celei pe care o avusese. Ca stăpână a casei, pentru el, pentru senator, când nevasta acestuia era absentă, era perfecţiunea întruchipată. Iar în ceea ce-l privea pe senator, Eloisa ştiuse să câştige prietenia soţiei lui.

Giancarlo îi observase cu atenţie comportamentul. Da, ea juca instinctiv rolul pe care el vroia ca ea să-l joace. Ca să poată avansa în planul său, trebuia ca ea să cunoască o mai mare parte din gândurile sale, dar îi era ruşine de ceea ce era nevoit să-i spună, în ciuda celor spuse de D-na Preşedintă despre Eloisa. Gândul acesta îl făcu să se hotărască.

— Bine Eloisa, am încredere în tine. Nu pot să-ţi explic totul, pentru că totul depinde de cum se vor desfăşura evenimentele. În primul rând, contrar a ceea ce gândeşti tu, chiar mi-e foarte frică să nu-mi pierd slujba la senator. În al doilea rând, cred că este din ce în ce mai legat de persoana ta, dar dacă i-ai ceda ar fi repede considerată doar ca o nouă cucerire, cea cu numărul 21 989, să zicem şi asta ar fi o adevărată dramă, căci, în al treilea rând, închipuieşte-ţi că sunt conştient de acest lucru, lui puţin îi pasă de ideile mele. Pentru el, atâta timp cât le expun şi poate folosi ici şi colo fragmente din ele, este suficient. Oricine poate să facă asta.

— Oricine? Nu sunt de acord, Giani. Din contră, este foarte

impresionat.

— Ţi-a spus-o el?

— Nu, dar felul în care încearcă să te demoleze, să te denigreze când îmi vorbeşte despre tine, demonstrează că are un respect nemărturisit pentru ceea ce spui. De altfel, nu ai decât să citeşti ultimele lui discursuri şi ceea ce le-a spus în particular congresmanilor… Ameninţarea din ce în ce mai mare că europenii se vor împotrivi, Japonia la fel; şi…

— Stă mult de vorbă cu tine?

— Bineînţeles, de fiecare dată când reuşeşte să mă înghesuie după vreun palmier sau în altă parte. Ochii Eloisei deveniră imenşi şi copilăroşi. Dar eu îţi iau apărarea, Giani. Crede-mă! Îi spun că după părerea mea, tu ai dreptate, iar că el e tot timpul beat. Nu vreau să mă culc cu el…

Ochii Eloisei se umeziră.

— Vezi tu, îi tăie Giancarlo vorba, prefăcându-se că nu înţelege unde bătea ea, tu faci exact ceea ce aştept eu de la tine: ţine-l în lesă, dar să fie cât mai lungă, fă-l gelos dar nu prea mult şi apără-mă, mai ales atunci când abordează subiectul atotputernicului dolar, apără-mi ideea şi susţine-o cât poţi tu de mult, căci trebuie să înţeleagă. Cu cât îi vei rezista mai mult, cu atât va rezista şi el mai mult la ideea mea.

Of, iată că-i dăduse drumul! Giani aşteptă să vadă dacă Eloisa va reacţiona. Nici pomeneală.

— Nu înţeleg! Tu vrei ca el să reziste la ideea ta?

Încurajat, Giani dădu drumul la restul.

— Da, pentru că poate într-o zi, obosit, va ceda şi în ziua aceea voi fi câştigat dacă nu totala lui încredere, cel puţin o oarecare recunoştinţă. Asta îmi este de ajuns ca să-mi clădesc o nouă viaţă.

Giancarlo evita ochii fetei. Ştia prea bine ce-i cere ea pe tăcute. Ştia că dacă O'Reilly va ceda, o va face pentru că va fi cedat şi ea. Giancarlo spera ca ea să-i accepte doar raţionamentul şi să nu împingă lucrurile mai departe. Ştia că din contră, dacă ea ar ceda, senatorul ar fi nebun de gelozie.

Se uitară unul la altul o clipă. În fine, Eloisa dădu din umeri.

— Bine, tu eşti şeful. Îl ţin pe căţeluş în lesă. Îţi iau apărarea şi continui să completez cartonaşele astea mov.

— Da, asta-i totul! surâse italianul, în afară de ceea ce ai spus în legătură cu cartonaşele mov.

— Adică?

— Acum vei completa cu comentarii partea de jos a acestor cartonaşe.

— Ce fel de comentarii?

— Începem să cunoaştem personal o mare parte dintre aceste nume, datorită recepţiilor date de senator, nu-i aşa? Bun, atunci de fiecare dată când vei sta de vorbă cu unul dintre ei, vei pune întrebări în legătură cu finanţele, cu ce gândesc ei despre Europa, etc. În cazul în care cunoştinţele lor în legătură cu finanţele internaţionale sunt limitate, marchezi cu un F, iar pentru Europa pui un E. Dacă îmbrăţişează ideile mele, pui un K3.

Giancarlo continuă preţ de cincisprezece minute să-i explice în detaliu întrebările pe care trebuia să le pună.

Ai priceput?

— Da! Pot să întreb pentru ce?

— Foarte simplu, minţi Giancarlo, vreau să ştiu cine este impermeabil la ideile mele sau la problema dolarului în general şi cine nu este. Prin asta voi putea şti care îmi vor fi aliaţi potenţiali şi să mă susţină pe lângă senator, care îmi vor fi duşmani şi care au fost influenţaţi de ideile mele, prin intermediul senatorului.

— Şi dacă te dă afară, vei avea astfel o plasă de siguranţă în care să cazi, dar să nu te prăbuşeşti! Dacă te dă afară, vei avea alte propuneri din partea altora.

— Exact, ai înţeles totul!

Dar Giancarlo, neputându-se împiedica să viseze, se uita la celelalte cartonaşe. Dacă sumara lui analiză reuşea măcar pe jumătate, va declanşa cea mai mare harababură şi cel mai mare scandal din lumea finanţelor, fără ca cineva să priceapă ceva. Singurul lucru care-l agasa, era legătura dintre Seligman şi O'Reilly. Oare ce intenţionau cu adevărat în legătură cu persoana lui?

Giancarlo se uită la ceas. Zece şi un sfert. Discuţia cu Eloisa îi amintise că trebuia cu orice preţ să-l sune pe bancherul din Jersey, dar, mai ales, nu din apartamentul său.

— Trebuie să ies, draga mea. Uite aici alte nume pe care Argus trebuie să le urmărească pentru noi. Verifică să vezi dacă informaţiile culese de Argus sunt bine clasate şi aranjate după cartonaşe şi, îndată ce mă întorc te invit să luăm prânzul la Georgetown.

Odată ajuns în stradă, Giancarlo căută un telefon public.

Formă rapid numărul de la banca lui din Jersey.

— Unde ai dispărut, Giani? întrebă vocea gâfâită a bancherului său. Ţi-am scris acasă, la fosta ta bancă şi numai Dumnezeu ştie câte telefoane am dat. Nimic. Domnul conte dispăruse. Ce-i cu mişmaşul ăsta cu o nouă societate?

— Eram în voiaj, dragul meu şi încă mai sunt.

— Cauţi o slujbă? Scuză-mă că sunt aşa de direct, dar s-a vorbit în toate ziarele despre demisia ta şi dă-mi voie să-ţi spun că a fost foarte scârbos felul în care te-au…

— Mulţumesc pentru slujbă, am una.

— Logodna ta cu senatorul O'Reilly? Şi asta era în ziare… dar pe scurt. Dar nu acela este locul pentru un om de calibrul tău. Vino la noi, suntem mici, dar administrăm banii clienţilor în stil mare şi asta datorită elveţienilor care au devenit enorm de scumpi din cauza comisionului pe care-l încasează şi a acordurilor pe care le-au încheiat cu americanii în legătură cu sacrosanctul lor secret bancar. Marii speculanţi de bursă vin la noi cu miile. Clientelei noastre puţin îi pasă de Madam Marcos, iar secretul nostru bancar este intangibil.

— Mulţumesc, propunerea ta mă emoţionează, dragă prietene, dar pentru moment mă amuz.

— Ah, asta este o idee bună! Atunci, ce pot face pentru tine?

— Ai reuşit să-mi găseşti o societate mai de departe şi care să aibă deja o istorie a ei?

— Da. Bineînţeles, puţin cam scumpă, dar în regulă. Fără cadavre! Un trust al cărui cont a fost retras pentru motive pe care n-am să ţi le descriu acum.

— Perfect, atunci ai s-o pui pe un cont-trust al cărui beneficiar va fi Eloisa Bonvin… Ai primit bani din Asia?

— Ah, tu erai la mijloc, era să…

— Fără prea multă vorbărie la telefon, dragul meu. Virează sumele care vor veni prin intermediul celor cinci societăţi pe care le ştii. Foloseşte cecul pe care l-ai primit din partea scumpilor mei foşti asociaţi şi restul contului meu.

Giancarlo îi dădu o listă cu patru bănci, una în Olanda, cealaltă în Germania, a treia în Ungaria şi al patra în Uruguay. În timp ce dădea instrucţiunile, Giancarlo căută în agendă numărul celor patru bănci în chestiune ca să poată da instrucţiuni avocatului şi notarului său care, la rândul lor, vor da ordin să se deschidă conturi în vreo zece bănci elveţiene pe care avea să le aleagă el. Nici o ţară şi mai ales nu Elveţia, nu ar putea afirma că fondurile

vărsate proveneau de undeva de aproape sau de departe, de la o persoană anume, din vreo ţară anume şi încă şi mai puţin va putea fi identificat beneficiarul. Sau, cel puţin, toate astea ar cere o grămadă de timp, iar dacă îi reuşea combinaţia, cei care ar vrea să facă cercetări vor avea alte griji.

— S-ar putea ca într-una din zilele astea să primeşti vizita domnişoarei Bonvin. La revedere!

XI
IUNIE-IULIE. ITALIA

La începutul lui iunie, senatorul dădu semnalul de plecare. Giancarlo avu la dispoziţie o lună ca să pregătească călătoria şi alese ca primă etapă Roma şi pe cel mai bun prieten al său, contele de Arano, industriaş şi financiar din noul val. Copiindu-i pe englezi, Goldseshmidt şi Hanson, îşi transformase mica afacere familială de construcţii într-un adevărat aspirator de societăţi. Snob, dar foarte ospitalier, de Arano primea oameni din toate colţurile lumii în vila sa de la Pinto. Era foarte interesat să-l găzduiască pe şeful opoziţiei din America, deci nu avea să se formalizeze de grosolănia notorie a lui O'Reilly.

Încă din prima noapte, atmosfera romană fu mai degrabă încordată.

Sărmana Eloisa ieşi din lumea viselor, trezită de un zgomot de pe culoar. Cineva bătea la uşa lui Giancarlo şi-l auzi pe italian făcând câţiva paşi grăbiţi ca să deschidă.

— Ah, Giani, suspină o voce pe care o recunoscu ca fiind cea a contesei de Arano, gazda lor, am venit doar să-ţi spun că n-am nici un chef să fiu comparată cu târâtura care te însoţeşte.

— Nu, o corectă italianul pe un ton rece, vii doar ca să afli exact dacă Eloisa îmi este amantă sau numai secretară, pe scurt, dacă te înşel.

— Ticălosule!

— Da, dar lucid!

— Oh, ce faci? vocea deveni ascuţită. *Stop it,* Giani, nu… Opreşte-te, nu pot să rămân, Giani. Soţul meu este foarte bolnav. Îndură un adevărat martiriu cu sciatica lui…

— L-ai adormit cu trei caşete de Spasfon.

Eloisa auzi pârâitul unei ţesături rupte urmat de un mic ţipăt răguşit.

— Acum nu mai poţi să pleci, se auzi glasul italianului.

Eloisa se dădu jos din pat şi din trei paşi fu lângă uşa care făcea legătura între cele două camere şi îşi lipi urechea de ea.

Vocile, zgomotele, rugăminţile amestecate cu gemete care deveneau din ce în ce mai tari făcură ca mâinile frumoase ale Eloisei să se transforme în pumni strânşi. Transpira, maxilarele îi

erau aşa de încleştate încât o dureau dinţii.

Ora nouă şi jumătate. Micul dejun era servit sub un cort, lângă piscină. Eloisa iu surprinsă. Primul sosit era senatorul O'Reilly îmbrăcat de jogging. În plus, comandase doar un simplu iaurt, suc de portocale şi ceai. Citea grăbit un teanc de ziare şi făcea adnotări ici şi colo. Îşi ridică privirea.

— Ah, frumoasa Eloisa! Bună dimineaţa, zeiţo! Ce mai faci, bine?

Era ceva schimbat în atitudinea senatorului. Era cât se poate de jovial. Nici cea mai mică urmă de lubricitate, ochii îi erau limpezi, iar buhăiala de pe faţă îi dispăruse. Slăbise, burdihanul îi scăzuse. Părea mai tânăr cu douăzeci de ani. Dar Eloisa nu era într-o dispoziţie prea bună ca să aprecieze rezultatul. O surprinsese când îl fixa cu privirea şi ea era puţin ruşinată.

— Bună dimineaţa, d-le senator, răspunse ea cu răceală.

— Ia loc şi serveşte micul dejun.

— E prea de dimineaţă ca să beau, răspunse ea răutăcioasă.

El îşi privi sucul de portocale şi izbucni în râs.

— Oh, ăsta? Nu, scumpa mea! Nu e decât suc de fructe, nici o lacrimă de vodcă. Hai, nu fi aşa uricioasă. Priveşte. Îşi plimbă mâna spre orizont. Castelul e frumos, soarele străluceşte, iar gazda noastră, contesa, este cum nu se poate mai primitoare. Îi făcu cu ochiul cu un subînţeles desfrânat şi primi în schimb o privire urâtă.

— Iar priveliştea este sublimă.

— Am să fac o baie!

— Asta în nici un caz, e frig!

— Cu atât mai bine!

Eloisa lăsă să-i cadă halatul şi se înălţă în vârful picioarelor. Costumul ei de baie dintr-o bucată punea în evidenţă un corp bronzat cu carnea tare, perfect alcătuit. Făcu trei paşi şi se aruncă în piscină.

— Doamne, cât e de frumoasă, murmură senatorul.

— În privinţa asta nu mai e nici o îndoială, făcu Giancarlo.

— Ah, ai apărut, Giani! Ia spune, ai un aer răvăşit, bătrâne.

Oare ce-i cu el de este aşa de vesel în dimineaţa asta? Se întrebă italianul.

— Ce mai face fermecătoarea noastră gazdă? întrebă senatorul pe un ton cam prea inocent.

Drept răspuns, Giancarlo se adresă majordomului:

— Două ouă, patru felii de şuncă şi multe felii de pâine prăjită

unse cu unt. Mi-e o foame de lup.

— Văd! răspunse O'Reilly, zâmbind.

Giancarlo nu se putu împiedica să-i zâmbească şi el.

— Văd că tot la regim eşti, Richard. În dimineaţa asta pari în plină formă.

— Mda, de când am început să fac din nou jogging – am făcut cincisprezece kilometri în dimineaţa asta – şi de când nu mai beau, sau, oricum foarte puţin, mă simt mult mai bine.

Apoi începură să se uite amândoi la Eloisa care înota frenetic, fără oprire, de la un capăt la altul al piscinei.

— Aş zice că sportul nu-i creează o dispoziţie prea bună domnişoarei Bonvin. Mai, mai să mă înghită în dimineaţa asta.

— Fleoşc, răspunse italianul, nu văd de ce. Doar s-a culcat devreme aseară.

— Dar tu, nu.

Giancarlo îşi vârî nasul în paharul de suc de portocale (ah, deci asta era!). Senatorul se simţea foarte bine şi într-adevăr viaţa era frumoasă, chiar foarte frumoasă azi.

Exact acesta fu momentul în care Eloisa se căţără pe marginea piscinei, chiar sub ochii senatorului.

Pe toţi dracii, îşi spuse el. Sfinte Patrick, fă în aşa fel ca să mă iubească şi-ţi promit că am să fac un pelerinaj pe jos până la Lourdes!

Eloisa se întinse la picioarele lui. Era un semn, oare?

— Ah, uite-l pe majordom. Bună-dimineaţa, Alberto, *come vai?*

— *Bene, bene, grazie, signor Senatore, ma il patron* nu face bine deloc.

— Sciatica?

— *Si, si, signor.* Are nişte dureri cumplite, e complet paralizat pe partea dreaptă. Nu ştiu ce să fac. Contesa a dat dispoziţie să n-o deranjăm înainte de prânz.

— Ce are de fapt? întrebă Eloisa într-o italiană perfectă.

Alberto se lansă în nişte explicaţii lungi, însoţite de gesturi. Oamenii pricepură că ai casei nu ştiau dacă să cheme sau nu un doctor, cu toate că d-na contesă cerea să fie adusă o ambulanţă.

— Pot să-l văd? întrebă cu o voce dulce Eloisa.

— Nu ştiu. Majordomul începu să se scarpine în cap. Contelui nu-i plac vizitele când are dureri.

— Cred că pot să-i alin suferinţele.

— Dumneavoastră, *signora?*

— Da.

— Ma…

— Dacă nu merge, oricum strigătele lui o vor trezi pe contesă.

— Ma, la contessa nu va auzi nimic, o asigură majordomul. Nu stă în aceeaşi cameră.

— Da, ştiu, îi tăie vorba Eloisa, pe un ton un pic cam prea dur.

Giancarlo se înecă cu pâine prăjită şi începu să tuşească.

— Nu cred că durerile stăpânului tău sunt aşa de grave. Eloisa se ridică în picioare. Şi dacă nu reuşesc, o voi trezi chiar eu pe soţia lui.

— *Va, alora.* Alberto făcu o plecăciune. Dacă *signora* binevoieşte să mă urmeze.

Eloisa trecu prin faţa celor doi bărbaţi care stăteau pe scaune.

— Nu vrei să iei halatul? întrebă senatorul.

— Nu, pentru că o să mă încurce la ceea ce am de făcut, răspunse ea glacial.

Bărbaţii o urmăriră cu privirea.

— Ai dreptate, d-le senator, Eloisa e prost dispusă. E prima oară când o văd aşa.

Încântat, senatorul îşi frecă palmele.

— Bun, ce-ar fi să ne apucăm de lucru… Congresul intră din nou în sesiune de pe 8 august. Trebuie să prezint mai multe discuri pe tema „Mărirea tarifelor vamale sau scăderea dolarului?” Le-ai citit?

— Da, d-le senator.

— Ce părere ai?

— Discursuri de calitate, excelente, dar, o voi repeta până la ultima suflare, conţinutul nu mă priveşte. E politica dv. ideile dv. de guvernare a Statelor Unite, sau ca să puneţi piedică majorităţii. Eu nu sunt plătit decât ca să vă atrag atenţia asupra a ceea ce gândesc europenii. Giancarlo scoase dintr-o servietă un teanc gros de hârtii.

— Iată adnotările pe care le-am făcut.

Senatorul mormăi şi începu să citească. Giancarlo se prefăcu că citeşte ziarele senatorului. După trei sferturi de oră, O’Reilly se opri din lectură şi lăsă hârtiile să cadă pe masă.

— La dracu!

Giancarlo ridică dintr-o sprinceană.

— E ceva în neregulă?

— Tu chiar crezi ce spui în hârtiile astea?

— N-am făcut decât să vă prezint pe scurt problemele deosebite din ultimele luni: piruetele şi salturile dolarului se

accentuează, n-am ce face.

— Mda, dar felul în care condensezi tu faptele, arată că totul nu este decât o maşinaţiune a SUA.

— Şi nu-i aşa?

— Ştii, voi, europenii reuşiţi, până la urmă. Să mă scoateţi din sărite! Prin anii şaptezeci răgeaţi ca nişte măgari că dolarul e subevaluat; l-am urcat, apoi aţi urlat că urcase prea mult. Acum toată lumea plânge că scade. Ar trebui să ştiţi ce vreţi de fapt.

— Eu nu vreau absolut nimic. Am auzit deja de o mie de ori pledoaria asta a ta, Richard şi singurul comentariu pe care-l voi face pe marginea ei, este că acest mod de a rezuma lucrurile nu este deloc cinstit, dar serveşte din plin interesele ţării tale.

— Cum şi nu ăsta-i adevărul?

— Felul în care descrii scăderea şi creşterea dolarului este o minciună flagrantă prin omisiune. În câteva luni voi aţi coborât dolarul (să luăm ca referinţă francul elveţian) de la patru treizeci la unu cincizeci. Asta e valabil pentru anii şaptezeci. Astfel, aţi torpilat şarpele monetar european, făcându-l ineficient, căci acesta încerca să lase impresia unei aparente ordini pentru ca mărfurile să se vândă la export într-o aparenţă de fair-play. În timp ce aliaţii voştri aranjau, cu greu, costuri cu o marjă de cinci la sută, voi vă vindeaţi produsele cu o marjă de 66 la sută reducere, apoi când au început să se ruineze de-a binelea şi când, din disperare, au început să-şi vândă produsele în monedă naţională, voi, total ipocriţi, aţi dat neputincioşi din umeri la aşa-zisa lor cerere şi dintr-o mişcare aţi întărit dolarul cu sută la sută, ceea ce a dus la scăderea comerţului în alte monede, inclusiv la ruinarea Lumii a Treia, printre altele. Şi toate acestea păstrând rata dobânzilor anormal de ridicată pentru ca cea mai prăpădită monedă europeană, precum şi celelalte monede în lume, în general, care ar fi trebuit să fie folosită la modernizarea industriilor din ţările europene, să se limiteze la cumpărarea de obligaţiuni de stat sau de plasamente pe termen scurt în ţara voastră.

— Voi aţi profitat din plin de această creştere ca să vă vindeţi marfa proastă la noi în ţară, mârâi O’Reilly.

— Da, dar la cel mai scăzut preţ ca să putem asigura funcţionarea unor uzine învechite. Sudamericanii nu aveau această şansă. Ei nu aveau de vânzare decât materii prime şi nimeni nu le vroia, în timp ce datoriile lor creşteau în proporţie geometrică.

— Nu e vina Americii dacă tâmpiţii ăia împrumută prea mult, nu?

— Şi cine le-a trimis pe cap zeci de bancheri ca să le propună împrumuturi pentru orice? Cine le-a trimis generali ca să-i convingă să cumpere armament?

— Şi Europa a făcut-o.

— Da, din păcate şi Europa, dar ai vrea să compari cifrele şi proporţiile?

— E formidabil, izbucni senatorul. Asta-i chiar culmea! De fiecare dată când scoatem Europa din rahat, e vina noastră.

— Şi argumentul ăsta l-am mai auzit deja. El pune capăt oricărei discuţii când nu mai sunt alte argumente. Dar faptele sunt încăpăţânate, d-le senator. Tot jucându-vă cu moneda voastră naţională, care de patruzeci de ani este instrumentul primordial în dezvoltarea comerţului internaţional, credeţi că veţi avea mare succes? Dar înainte de asta, din disperare – căci Europa nu este atât de ingrată pe cât o credeţi voi căci a făcut totul ca să joace corect – Europa, constrânsă şi forţată, vă va smulge jucărica din mâini. Şi dacă nu va fi Europa, va fi Japonia, care nu are de ales şi care n-a crezut niciodată că voi, barbarii, aţi câştigat războiul. Ceea ce spun acum, d-le senator, este un fapt, nu o interpretare. Devalorizarea lirei sterline în anii treizeci i-a costat pe englezi imperiul, iar moneda lor, folosită ca mijloc de plată, a fost înlocuită de dolarul american. S-ar putea ca Japonia să vă facă aceeaşi figură înainte ca Europa s-o facă în locul ei.

Atins în amorul propriu, senatorul urlă:

— Chiar aş vrea s-o văd şi pe asta! Crezi că adunătura aia de păuni şi de maimuţe care discută între ei în cadrul unor comisii pe care le inventează ca să-şi asigure pensia, vor reuşi să ne smulgă propria noastră monedă din mâini? O să-i facem piftie, aşa cum am făcut şi în trecut!

Giancarlo îşi ascundea cu greu mulţumirea.

— Mulţumesc, Richard, asta vroiam să te aud spunând! urlă la rândul lui, Giancarlo.

Cei doi bărbaţi se priveau chiorâş. Apoi o voce îi opri:

— Ei, haide, haide, domnilor! Fără ceartă vă rog. Nu-i sezon de boncăluit şi vă atrag atenţia că, oricum, cerbul care câştigă se trezeşte, în general, ori cu un glonţ în el, la puţin timp după aceea, ori cu prea multe căprioare, ceea ce, oricum, îl va doborî. Priviţi mai degrabă un adevărat miracol…

Nici unul din cei doi nu remarcase prezenţa contelui de Arano şi a Eloisei, care, discret, îşi reluase locul de plajă între senator şi marginea piscinei.

Senatorul fu primul care se desprinse de rivalul său, căci discuţia, repetată de nenumărate ori timp de luni de zile, nu mai semăna deloc cu ceea ce se cheamă descoperirea adevărului.

— Arano? Asta chiar că e o surpriză! Te credeam pe patul de moarte.

— Şi eu, dragul meu. Dar această vrăjitoare divină şi-a trecut mâinile, genunchii şi picioarele peste corpul meu chinuit şi *presto,* m-am trezit fără urmă de durere. Un adevărat miracol. Am tot auzit ba de unul, ba de altul care îşi punea soţia să-l frământe cu picioarele, dar acum, ca să se poată face diferenţa între un tratament prost şi unul bun, va trebui să propun Academiei să adopte un nou verb: „a eloisa”! izbucni în râs, se lăsă de patru ori pe vine, apoi sări în sus. Ah, uite-o pe scumpa mea soţie. Uuuuu!

— Mario, ce faci, de ce nu stai în pat?

Contesa se uita la soţul ei cu un aer îngrozit.

— Minune, draga mea. Se repezi s-o strângă drăgăstos în braţe. Uite, sunt complet vindecat.

— Fii atent, Mario, în dimineaţa asta sunt tare fragilă.

— Ţi-e rău, sărmana mea porumbiţă?

— Da, mă doar peste tot! Ajunge, Mario! Mai bine ajută-mă să mă aşez pe un şezlong.

Ajutată de conte, contesa se lăsă să cadă pe un şezlong căptuşit cu o saltea groasă.

— Of, făcu ea strâmbându-se.

— La ce oră sosesc invitaţii? întrebă O’Reilly.

— Nu peste mult timp, de ce?

— Mi-e o foame de lup.

— Pentru un politician, e ceva normal, adăugă Giancarlo.

O’Reilly se făcu că nu aude şi se întoarse spre Eloisa.

— M-a apucat un junghi în spate. N-ai vrea să mă masezi puţin?

— Las-o să se odihnească, Richard! spuse contele. S-a dăruit total până acum.

— Dar nu cer un masaj complet, rânji senatorul, ci doar puţin masaj pe spate. Măcar asta poţi să faci şi tu pentru bossul tău, nu, Eloisa?

Ea se încordă dintr-o dată.

— Oh, Richard nu e prea frumos ce spui, mai ales după câtă osteneală şi-a dat. Te rog să-i ceri scuze, spuse Mario.

— Nu e nevoie, conte, spuse Eloisa întinzându-se, pot, să mă apăr şi singură... când merită să-mi dau osteneala pentru aşa ceva.

— Bine, în fine, să vorbim despre altceva. Giani, nu m-am putut abţine să nu ascult pasionanta ta discuţie cu Richard. Aş putea să-ţi pun o întrebare care-mi stă pe inimă?

— Bineînţeles.

— E vorba de banii mei. Auzind cele spuse de voi în timp ce vă duelaţi, se pare că, cel puţin asupra unui punct, sunteţi de aceeaşi părere: dolarul american va rămâne pentru încă multă vreme moneda de schimb. Fie, dar amănuntul de care vă împiedicaţi, este valoarea acestui dolar. Aici, nu mai înţeleg nimic.

Giancarlo l-ar fi luat în braţe, aşa de bine îi pica întrebarea.

— Senatorul susţine că dolarul va fi de-a pururi rege, în ciuda manipulaţiilor exagerate ale acestei monede, cu urmările lor în întreaga lume pe care le-am putut constata cu toţii. Şi că nimeni şi nimic nu va putea să contracareze politica economică americană. Eu zic că probabil dolarul va rămâne rege, nu datorită puterii Statelor Unite şi din cauză că celelalte ţări sunt slabe, ci pentru că pur şi simplu s-a încetăţenit obiceiul de a utiliza această monedă. Dar şi acesta este punctul în care nu ne mai înţelegem (aici Giancarlo se rugă ca glasul să nu-i trădeze minciuna) pentru mine şi istoria o dovedeşte, mai ales în secolul trecut şi mai ales în istoria americană, când copiii se joacă prea mult cu arme periculoase, chiar şi sclavii cei mai proşti şi mai fricoşi încearcă să li se ia din mâini, chit că şi ei le vor folosi tot atât de rău. Spaima şi disperarea vor face în aşa fel ca Europa să încerce să adune la un loc suficient de multe ţări ca să impună un regim mai rezonabil dolarilor emişi de Statele Unite.

— Am luat-o de la capăt, suspină senatorul. Spune-mi Giani, ce faci tu cu banii? Îi mănânci?

— E o întrebare bună? Giani, ce faci tu cu banii, după principiile tale?

— Oh, e tare simplu. În afară de câteva investiţii în acţiuni de familie, nu mai am dreptul să posed acţiuni la bursă. Aşa că a trebuit să lichidez.

— Nu mai poţi investi la bursă? întrebă contele, îngrozit. Dar cursul creşte în fiecare zi şi-n Europa şi-n Statele Unite.

— Dragă prietene, eu lucrez pentru un senator al Statelor Unite ale Americii. Şi nimeni nu trebuie să fie bănuit că ar deţine acţiuni care, fie şi accidental, ar putea fi puse în legătură cu informaţii pe care le-aş putea obţine graţie poziţiei mele privilegiate.

Senatorul se prefăcu a aplauda. Vexat, Giancarlo se făcu roşu la faţă, iar vocea lui scrâşni.

— Asta-i regula jocului, iar eu joc corect.

Senatorul înălţă din umeri.

— Asta da, o cred… Eloisa, vino să-mi faci puţin masaj, te rog. Acum vin invitaţii şi chiar nu am chef să mă scol de fiecare dată în picioare ca să spun bună-ziua. Hai, un mic efort pentru şeful omului tău.

Eloisa se ridică brusc în fund şi se uită la senator cu un aer jignit, pe deasupra ochelarilor săi negri.

— Pentru cel care e şeful omului meu?

— Dumnezeule Mare, cât e de susceptibilă!

— De acord, Richard, de acord.

Eloisa se sculă rapid şi trase un şezlong cu saltea lângă ea.

— Big Boss vrea un masaj, deci Big Bossul omului meu va fi servit cu un masaj… Hai, vino.

— Dar ce faci, Giani, cu lichidităţile tale? întrebă gazda oare nu pierduse şirul expozeului lui Giani.

Senatorul, care se pregătea să se întindă pe şezlong, se opri brusc.

— Da, chiar ce faci cu ele, Giani? Şi asta-i o întrebare bună.

— Ei bine, la plasez în obligaţiuni pe eurodolari pe care le dă cu împrumut o bancă europeană naţionalizată, minţi Giani. Astfel, dacă am dreptate, iar dolarul internaţional zis eurodolar devine într-adevăr o monedă girată de Europa, pot să stau liniştit căci valuta pe care o va împrumuta banca, va căpăta valoare.

— Dar nu te temi că dolarul va continua să scadă?

— Asta o las în grija bancherului meu care se amuză nebuneşte să vândă – să răscumpere – să revândă o sumă egală cu portofoliul meu în dolari şi asta în aşa-zisele monede forte ca yenul, marca germană, francul elveţian. I-am interzis celelalte monede.

— Şi nu e periculos?

— Mă rog, utilizând piaţa primelor de asigurare, asta nu poate duce prea departe. Într-o zi câştigă, în alta pierde, asta-i dă o ocupaţie şi e foarte mulţumit. În plus, mai e un alt avantaj. Mă

hărţuieşte tot timpul ca să cumpăr titluri de rahat, pardon vreau să zic fără valoare, care, zice el, m-ar costa mult mai scump.

Senatorul se îndreptă spre Eloisa.

— E nebun, italianul, tot mălaiul lui în afara Statelor Unite! Mă rog… Aşa trebuie să mă aşez, Eloisa?

— Pe burtă, d-le senator.

— Dar mă dor aşa de tare muşchii de la burtă; şi…

— Pe burtă, d-le senator. N-ai spus că vrei o scuză ca să nu fii nevoit să te tot scoli să-i saluţi pe invitaţi?

Eloisa încălecase deja corpul senatorului şi, cu mâinile în şolduri, îl cerceta amănunţit cu nişte ochi oare sclipeau periculos. Ştiindu-se încălecat de fata aproape goală şi cu picioarele depărtate, senatorul simţi o furnicătură şi îl cuprinse un val de căldură. Dintr-o dată. Simţi trupul proaspăt al Eloisei lipindu-i-se de spate şi sânii zdrobindu-i-se de el. Obrajii lor se atinseră, în timp ce ea coborî brusc capătul şezlongului care susţinea capul senatorului la orizontală.

— Destinde-te, îi murmură Eloisa în ceafă.

— Dacă-ţi închipui că e uşor…

Pântecul îi ardea deja. Simţi uleiul pe care Eloisa il turna pe spate, apoi cum mâinile ei ferme începură să-l maseze.

Invitaţii soseau în grupuri mici. Giancarlo şi gazdele sale îi întâmpinau în cel mai bun stil roman, cu îmbrăţişări şi sărutări de mâini teatrale. În scurt timp, terasa din jurul piscinei era plină de o mulţime veselă şi elegantă, rochiile de plajă dezvăluind farmecele fiecărui corp feminin. Câţiva invitaţi, care mureau de dorinţa de a-l întâlni cât mai curând pe senator, încercară să fie prezentaţi, dar rămaseră cu buzele umflate în faţa unui bună-ziua înăbuşit şi a unei mâini molatice sau uneori crispate. Imperturbabilă, frumoasa leoaică ce şedea călare peste O’Reilly continua să-i maseze sârguincios spatele şi ceafa, folosindu-se de mişcarea de du-te-vino pe care o făceau coapsele şi fesele sale ca să i le maseze şi pe ale lui.

Eloisa simţi cum corpul senatorului se încordează.

— Cred că trebuie să te opreşti, gemu, înnebunit senatorul.

Eloisa nu părea să-l fi auzit, dar începu să prelungească mişcările mâinilor şi ale bazinului.

— Toată lumea la masă! strigă gazda, bătând din palme.

— Eşti încordat, d-le senator, îi suflă fata în ureche şi nu e bine pentru circulaţie.

Lasă să-i alunece bazinul pe deasupra feselor senatorului, îşi

vârî mâinile sub pântecele lui şi cotrobăi ca să descheie nasturele de la şort, ignorând complet sexul rigid ca obeliscul care trona în fundul grădinii.

— Pentru numele lui Dumnezeu, opreşte-te, făcu o voce înăbuşită.

— Iată, acum circulaţia ar trebui să se facă mai bine! spuse ea mulţumită.

Făcu din nou câteva mişcări rapide pe corpul lui O'Reilly, se lipi cât era de lungă pe spatele lui, apoi se lăsă să alunece încet de-a lungul nenorocitului care începu să tremure.

— Oh! La dracu! La dracu!

— Ce s-a întâmplat? întrebă vocea nevinovată a Eloisei, care-şi frecă pentru o ultimă dată bazinul de fesele senatorului provocându-i acestuia o tresărire în loc de orice alt răspuns.

Eloisa se desprinse de senator, care părea că se topeşte şi se face una cu salteaua şi-l examină cu satisfacţie.

— Cred că acum eşti suficient de destins şi apoi toată lumea s-a aşezat deja la masă.

— Ordinară ce eşti!

— Oh, făcu glasul contelui de Arano, care se apropiase de cei doi. Încep să cred că grosolănia ta este o dovadă de afecţiune, dragul meu! Dacă ţi-e foame, e momentul să treci la masă. Nu te aşteptăm decât pe tine ca să începem.

Senatorul ridică cu greu capul. Ochii îi erau ficşi ca la peşte, striaţi de vinişoare roşii, rugători.

— Nu pot să... vreau să spun că încă mă doare foarte tare. Cred, ar trebui să mai stau un pic lungit.

— Ah?! Gazda strânse din buze.

— Nu ai un prosop?

— Desigur, o să ţi se aducă unul, dar va trebui să aştepţi până ce slugile mele vor termina să-i servească pe oaspeţi, răspunse contele, jignit. Apoi luând-o la braţ pe Eloisa:

— Vino draga mea, invitaţii noştri nu vor fi decepţionaţi când ne vor vedea împreună. Ce crezi despre ideile lui Giani al nostru?

— Geniale!

Pe la mijlocul mesei, senatorul reuşi să se alăture celorlalţi invitaţi. Nimeni nu-i dădu vreo atenţie. Societatea care frecventa familia contelui nu-i agrea pe neciopliţi. Cu faţa stacojie, senatorul se aşeză la locul lui. În schimb, Giancarlo strălucea, lansând butadă după butadă. O'Reilly, care accepta cu greu să nu fie în centrul atenţiei, încercă în două rânduri să-i dea replica

dar ratã, maiestuos. Invitaţii care-l auziserã râserã puţin şi din politeţe şi se întoarserã imediat spre Giancarlo care, ignorând întreruperea, începu o altã istorisire. La desert, Giancarlo povesti cum D-na Marcos prezentase alt paşaport la vama americanã. Auditoriul era subjugat, iar ilaritatea, generalã. Eloisa, cu ochii plini de admiraţie, sorbea fiecare cuvânt al lui Giancarlo, prãpãdindu-se de râs.

Senatorul O'Reilly se simţea umilit ca niciodatã pânã atunci. Plouat, încercã sã recupereze terenul pierdut având grijã ca la cafea sã stea de vorbã cu fiecare invitat. Dar n-avea inimã pentru aşa ceva. Fu un adevãrat supliciu. Imediat dupã ce plecã ultima pereche, se repezi în camera sa, îşi scoase prosopul din jurul taliei şi şortul murdar şi se ghemui covrig, în pat.

Giancarlo mai rãmase puţin la taifas cu gazdele sale, evitând cu grijã privirile duioase ale Eloisei. În ciuda strãlucitei sale reuşite, se simţea rãu, chiar foarte rãu, iar rãul ãsta era de nemãrturisit. Viziunea Eloisei lipindu-şi tandrã obrazul de cel al lui O'Reilly şi mâinile ei mângâind languros corpul acestui animal desfrânat îi punea un nod în gât. Mocnea de furie şi, pentru prima datã în viaţa lui, afla ce este gelozia.

În ceea ce o privea, Eloisa era tare mândrã. Preşedinta ar fi fost încântatã de performanţa ei. Primise jocul şi-şi rãzbunase orgoliul rãnit ca şi pe cel al „omului ei" cu o mânã de maestru. În timpul mesei, Giani reuşise o victorie deplinã. Azi era o mare zi. Eloisa putea sã risipeascã toate angoasele pe care le acumulase în aceste ultime luni. În relaţiile sale cu cei doi bãrbaţi nu mai era nici cea mai micã urmã de ambiguitate. Fãrã îndoialã, azi acţionase ca o adevãratã asociatã a lui Giancarlo.

Pentru prima datã în viaţa ei, Eloisa cunoştea iubirea şi în adâncul inimii ei ştia ce-i putea place lui Giancarlo. De acum nu-i va mai fi fricã... Vãzându-l urcând scãrile spre camera sa, inima îi tresãri. Urcã treptele patru câte patru, dãdu drumul la duş şi se pregãti dupã toate regulile artei pe care o învãţase. Trupul ei trebuia sã fie perfect. Se unse pe ici pe colo cu creme şi esenţe. Trupul ei bronzat începu sã lucească. De la subţiori pânã în vârful unghiilor, totul era perfect. Eloisa urma sã se dãruiascã omului ei.

După o orã de pregãtiri, se mai uitã pentru ultima datã în oglindã, fãcu o scurtã rugãciune pentru D-na Marcos, mulţumindu-i pentru ceea ce îi oferise în marea ei înţelepciune şi bunãtate, apoi, mulţumitã de cum arãta, îmbrãcã un halat de

baie, aranjându-l în aşa fel încât să nu se petreacă parte peste parte, îl strânse cu cordonul şi se apropie de uşa comună de la micul salon care era camera ei şi dormitorul italianului. Îşi lipi urechea de uşă şi ciocăni uşor.

— Da? răspunse o voce seacă.

— Pot să intru, Giani?

— Intră!

Şi Giani îşi pusese un halat de baie. Trăsese perdelele şi se lungise pe pat. De o oră se uita în tavan, când îşi făcu apariţia Eloisa.

Ea înaintă încet către el. Fiecare mişcare a picioarelor ei deschidea şi închidea la loc halatul, abia lăsând să se vadă perfecţiunea coapselor sale musculoase şi fine şi partea de jos a pântecelui. El nu se putu împiedica s-o urmărească cu privirea în timp ce se apropia de patul lui.

— Ce vrei? spuse el îndreptându-şi din nou privirea în tavan.

În loc de răspuns, Eloisa trase de nodul cordonului, mişcă uşor din umeri şi lăsă să-i cadă halatul. Cum stătea aşa, cu lumina bătându-i din spate, părea venită din altă lume. O durere fulgerătoare străbătu pieptul lui Giancarlo. Dintr-un salt fu în picioare ca şi cum l-ar fi muşcat un şarpe.

— Eşti nebună? Ce-i cu tine?

La şocul pe care i-l provocă glasul lui, Eloisa se dădu un pas înapoi.

Neînţelegând, ea încercă să-şi petreacă braţele pe după gâtul lui. O apucă de încheietura mâinilor şi-i dădu braţele la o parte cu un gest brutal.

— Ascultă-mă cu atenţie, Eloisa. Am să-ţi fac nişte mărturisiri, începu el pe un ton dulce şi tremurând de furie, strângând-o în continuare de încheieturile mâinilor. Unu, nici o femeie nu mă poate excita până la erecţie, numai dacă este bogată sau face parte din aceeaşi clasă socială cu mine. Doi, nu fac niciodată dragoste cu o femeie aflată în slujba mea, nici dacă îndeplineşte condiţiile de mai înainte. Trei, contrar reputaţiei de peşte care mi-a fost creată, nu testez niciodată marfa destinată clientelei. Şterge-o de aici, Eloisa şi concentrează-te asupra muncii tale.

Îi dădu drumul. Eloisa încremenise ca o statuie de marmură.

Fără un cuvânt, se aplecă să-i ia halatul, îl trase pe ea şi se întoarse în camera ei. După trei minute, Giancarlo nu mai rezistă. Se sculă din nou şi se repezi la uşă, strigând-o. Bătu mai tare. Nici un răspuns. Încercă mânerul. Uşa nu era încuiată. Nu o

deschise decât pe jumătate.

— Eloisa, te rog, iartă-mă!

Tot nici un răspuns.

— Eloisa, te rog să mă ierţi, eram gelos. Nu am…

Deschise uşa larg. Eloisa nu era în cameră. Panicat, Giancarlo se repezi spre baie, dar nici acolo nu era nimeni. Îşi cuprinse faţa în mâni. Ce idiot! Oh, ce idiot!

Senatorul O'Reilly dormea tot în pielea goală, ghemuit în pat când cineva îl trezi.

— Ce este?

Nici un răspuns.

— Cine dracu' este acolo?

— Eloisa.

Dintr-un salt, O'Reilly fu în picioare. Ah, târâtura, avea el să-i arate ei!

Uşa de deschise brusc şi-n pragul ei se ivi un senator spumegând de furie, cu mâinile în şolduri şi tot atât de îmbrăcat ca şi un vierme.

— Ce pofteşti?

— Pot intra?

Încuviinţă din cap şi-i făcu loc să treacă. Ea înaintă până în mijlocul camerei şi încremeni acolo, aşteptându-l să vină în fata ei.

— Ei?

— Am venit să mă scuz, răspunse Eloisa cu un glas firav.

— Într-adevăr?

Vocea senatorului tremura.

Ea rămase locului, nemişcată.

— Nu-mi închipuiam că poate face atâta rău.

— Asta-i tot?

— Ei bine, lasă-mă să-ţi spun, micuţa mea Eloisa Bonvin – vocea senatorului tremura – că nu e de ajuns!

Apucă halatul cu ambele mâini şi cu un gest brutal o dezbrăcă. Eloisa se clătină sub violenţa gestului, dar nu schiţă nici un gest.

— Ai priceput?

Senatorul contemplă pe îndelete trupul tinerei femei. Enervat de nemişcarea ei, se lipi de ea şi-i cuprinse sânii cu toată palma. La acest contact, fesele ei începură să tremure, stârnind în trupul senatorului un val de căldură.

— Iar începi cu figuri, ai?

Dar, în loc să se îndepărteze de O'Reilly, trupul ei părea că

vrea să intre într-al lui. Nevenindu-i să creadă, el îi simţi mâna stângă, apoi pe cea dreaptă, punându-i-se pe fese. Zăpăcit de efectul pe care acest gest îl avu asupra lui, se uită în oglinda de deasupra comodei. Da, chiar aşa era, Eloisa îl îmbia ea însăşi. Era oare cu putinţă? Strângând-o în continuare cu un braţ petrecut în jurul pieptului şi-l strecură pe celălalt de-a lungul pântecelui Eloisei, lăsându-şi mâna să exploreze curbele prizonierei sale. Corpul ei tare şi mătăsos nu opuse nici o rezistenţă, nici chiar atunci când mâna senatorului îi atinse sexul Din contră, spatele ei, numai fibră, se cabră, iar ea îi luă mâna şi i-o conduse mai departe. Dar la acest contact voluptuos, O'Reilly îşi aminti de umilinţa pe care o îndurase de dimineaţă.

— Ah, nu, murmură el în urechea Eloisei, strângând picioarele fetei între genunchii lui şi cuprinzând-o de talie cu celălalt braţ. Ah, nu, târâtură mică ce eşti, n-ai să-mi faci a doua oară figura. De data asta... începu s-o tragă după el în timp ce se îndrepta de-a-ndărătelea către pat.

— Azi eşti sărbătorită.

Totul se petrecu foarte repede. Dezechilibrat, dar strângând-o cu toată puterea pe Eloisa în braţe, căzu pe spate, lovindu-se violent cu spatele de tăblia patului. Eloisa încercă să se întoarcă cu faţa spre el, dar senatorul crezu că se zbate ca să scape. Excitat şi nebun de furie, îşi slăbi strânsoarea, suficient de mult ca ea, în mişcarea ei, să-şi poată îndoi genunchiul sub ea şi să se salte pe jumătate, îşi încleştă din nou strânsoarea cu celălalt braţ şi o înfipse pe fată, care urlă de durere, cu toată forţa, în membrul rigid şi fierbinte. Câteva eternităţi mai târziu, Eloisa deschise ochii.

Zăcea în continuare trântită pe jumătate peste O'Reilly, dar mâna lui nu-i mai cuprindea talia. Privirea i se opri asupra coapselor ei desfăcute. Năucită, simţea o durere surdă, ca o sfâşiere oribilă. Apoi privirea îi căzu pe sexul grotesc care zăcea moale pe coapsa ei. Nu mai reuşea să-şi ia ochii de la el.

O'Reilly avea o faţă galbenă ca de mort. Nu îndrăznea să facă nici o mişcare. Zări în oglindă chipul Eloisei. De-a lungul obrazului i se prelingea o lacrimă, iar pe buza muşcată îi apăruse, ca un rubin, o picătură de sânge. Cearceaful era şi el plin de pete de sânge. Senatorul nu mai ştia ce-i cu el. Tăcerea din încăpere, tăcerea fetei, încremenirea trupului aşezat peste al lui, nimic nu părea a fi real. Înnebunit, îndrăzni să-i pună o mână pe şale.

— Eloisa?

Dar fata, tot cu capul plecat, nu mişcă deloc..

— Îmi pare rău! Dar cum puteam să ştiu că eşti virgină? Vroiam să mă răzbun, eram foarte supărat... Tu înţelegi, Eloisa? ... Răspunde-mi. Începu s-o mângâie duios pe talie. Chiar, eram tare amărât, tu ştii. Iartă-mă. Dacă aş fi ştiut, dar te doream atât de mult... de atât de mult timp...

Trupul fetei începu să tremure.

— Eloisa? Hai, spune ceva, te implor, sufăr nespus că ţi-am făcut aşa ceva...

Trupul ei i se răsuci în mâini şi, dintr-o mişcare, Eloisa se lipi de senator, braţul ei îl cuprinse pe după talie, coapsele ei începură să i le strângă pe ale lui, în timp ce capul i se culcuşea în scobitura pieptului.

— Nu mai spune nimic, şopti o voce de copil. Strânge-mă tare în braţe.

Apoi Eloisa îşi dădu drumul şi începu să plângă în voie.

Total descumpănit, senatorul strânse trupul Eloisei în braţe. Ea părea că doarme. O fecioară! Doamne Dumnezeule! La vârsta mea! O'Reilly, bătrâne, ai dat în mintea copiilor.

Mult, mult timp după aceea, Eloisa se trezi. Mâna ei mângâie trupul omului de lângă ea, buzele sale i le căuta pe ale lui.

O'Reilly era pe altă lume, nu mai înţelegea nimic şi se lăsă în voia plăcerii pe care un corp suplu şi senzual se apucase să i-o stârnească. Soarele asfinţise, trupul bronzat şi lucios al Eloisei i-l acoperea în continuare pe ¡jumătate pe al lui. O mână delicată continua să-l mângâie. Cineva bătu la uşă.

— Domnule senator?

— Da.

— Cina va fi servită peste o jumătate de oră.

Îi cuprinse capul Eloisei în mâini şi-l sărută, apoi îi îndepărtă faţa de a sa ca s-o privească. Ochii ei îl invadau, îi sorbeau sufletul.

— E cea mai mare şi mai frumoasă zi din viaţa mea, murmură el, apoi chicoti uşor. Cred că şi pentru tine la fel?

Un mic surâs se desenă pe buzele fetei.

— Da, răspunse ea, îmi fusese prezisă.

XII
CALMUL

La cină lucrurile se petrecură invers decât la prânz. Giancarlo se mulţumi să mănânce din vârful buzelor frunzărind mâncarea din farfurie. Om de lume fermecător, senatorul vorbea de toate şi ştiu să se facă iertat de gazdele sale. Cât despre Eloisa, ea era calmă, pierdută în gândurile ei, mâncând puţin şi neprivind pe nimeni în mod deosebit. Nimic nu trăda rănile acelei zile. Maestrele sale o dresaseră bine, chiar dacă bătăile pe care le primise de la ele şi ultimele cuvinte ale Preşedintei nu erau nimic pe lângă durerea pe care o trăia. Cel puţin învăţase disciplina de sine care îi permitea să supravieţuiască şi să acţioneze. Era în continuare capabilă să joace corect şi privindu-i pe furiş pe cei doi bărbaţi, nu mai avea nici o îndoială în legătură cu cel care avea să câştige.

Profitând de o clipă de tăcere, contele de Arano se adresă senatorului.

— Richard, la cererea lui Giancarlo, am pregătit pentru săptămâna asta, mai multe dineuri, precum şi vizite la industriaşi. Vei vedea că bătrâna noastră Italie nu e chiar total incapabilă să se modernizeze.

— Mulţumesc, dragă prietene, sunt nerăbdător să descopăr şi să cunosc tot ceea ce aveţi să-mi oferiţi… Graţie lui Giani, zise el uitându-se la Eloisa (moment în care italianul ridică din sprinceană) căci o nouă lume s-a deschis în faţa ochilor mei. Deja a trebuit să modific un oarecare număr de discursuri pe care le-am pregătit pentru noua sesiune a congresului care va începe peste câteva săptămâni…

În timp ce contesa dădea semnalul că masa luase sfârşit, contele veni cu o sugestie:

— Pentru că suntem într-un mic comitet în seara asta, poate doamnele vor binevoi să ne scuze dacă vom studia programul pe următoarele zile.

Contesa de Arano sparse rapid trei fiole pe care le goli în paharul pe care i-l întinse contelui.

— Nici vorbă, dragul meu. Nu spun că nu te-ai vindecat, dar eşti slăbit, aşa că trebuie să te culci devreme în seara asta ca să-

ţi refaci forţele, spuse ea, aruncându-i o privire lui Giancarlo.

Contele de Arano încercă să protesteze, dar soţia lui rămase neînduplecată.

— E foarte bine şi aşa, adăugă O'Reilly. Mă simt foarte obosit în seara asta… Poate din cauza soarelui… Dar tu, Giani?

Italianul îşi ridică nasul din pahar.

— De ce nu… Sunt frânt şi am băut prea mult. Ajunge pe ziua de azi.

— Bine, dacă e aşa, răspunse sec contesa, am să-l bag în pat pe scumpul meu soţ. Vii, dragul meu?

Gazda îşi ridică mâinile în chip de scuze şi le făcu invitaţilor cu ochiul.

— Atunci, *a domani,* vom avea timp să discutăm la micul dejun, la ora nouă.

Giancarlo nu mai ştia ce să facă.

Îndată ce o auzi pe Eloisa întorcându-se în camera ei. Giancarlo bătu la uşa care făcea legătura între cele două camere. Eloisa răspunse imediat cu o voce cât se poate de normală:

— Intră! Ceea ce italianului nu i se păru deloc normal.

O găsi demachiindu-se în baie, cu un prosop înfăşurat în jurul brâului.

— Eloisa, am venit să-mi cer iertare.

— Pentru ce să-ţi ceri iertare? îi tăie ea vorba preocupată de cremele sale.

— Pentru ceea ce am spus în după-amiaza asta, desigur. M-am în purtat grosolan şi… N-ai vrea să renunţi pentru două minute la toaletă?… E foarte greu de spus ceea ce vreau să-ţi spun şi nu sunt obişnuit…

Eloisa lăsă ghemotoacele de vată, se şterse cu un prosop pe faţă şi se întoarse spre el aşezându-se pe marginea lavaboului. Faţa îi era toată numai un zâmbet.

— Eşti tare delicat, Giani şi scuzele îţi sunt acceptate. Hai să uităm scena asta, vrei, m-am comportat ca o proastă.

Giancarlo se împurpură.

— Nu, eu nu o pot uita şi ceea ce am făcut este atât de urât şi mârlănesc încât nu pot crede nici o clipă că tu ai uitat.

— Ah, da?!

— Vreau să mă asculţi până la capăt.

— Bine, dă-i drumul. Îmi permiţi să-mi perii părul?

Cu peria de păr în mână, se îndreptă spre pat. Giani se aşeză pe un scăunel ca să stea cu faţa la ea. Începu un discurs lung,

pregătit cu grijă, în timpul cinei, în care era vorba de tensiunea în care trăise în ultimele luni, de angoasele lui, îi vorbi despre toate. Eloisa îl asculta cu atenţie, dar mişcările pe care le făcea periindu-şi părul, pe jumătate dezbrăcată, îl descumpăneau. Vorbele lui păreau nişte platitudini. Îi venea s-o ia în braţe şi nu îndrăznea...

— În concluzie, draga mea Eloisa, devenisem gelos...

Eloisa se opri din pieptănat. Dacă i-ar fi putut vedea ochii în clipa aceea... dar din fericire Eloisa îşi întorsese faţa într-o parte ca să-şi mai dea pentru ultima dată cu peria prin păr. Apoi se uită din nou la el.

— Da, înţeleg, rosti ea încetişor.

Giancarlo îşi înghiţi din nou saliva.

— Te doream, crede-mă.

Ea surâse scurt, dar ochii i se umplură de tristeţe.

— Toată lumea mă doreşte.

— Nu, nu aşa! o întrerupse Giancarlo. Am dorit să pun capăt acestui circ grotesc în care ne-am angrenat cu toţii din cauza mea. Am dorit să nu te mai simţi obligată să continui...

— ... să-l seduc pe senator? completă Eloisa.

— Da! răspunse Giancarlo furios.

— De ce?

— Ca să fii liberă.

— Liberă? Dar eu sunt liberă, liberă să aleg între voi doi.

— Eloisa, opreşte-te, poate eşti liberă, nu mai ştiu nimic. Nu... Nu ştiu cum s-o spun.

— Încearcă!

— Vroiam să fii liberă ca să...

Dar nu găsea cuvintele. Giancarlo începu să se bâlbâie...

Eloisa surâse:

— Ca să poţi să mă respecţi? Asta vroiai să spui, Giani, nu?

Obosit de atâta efort, Giani cedă.

— Da, într-un fel, da, cred că este singurul mod de a o spune.

Se sprijini de speteaza scaunului; devenise dintr-o dată gârbovit, îmbătrânit.

Eloisa continuă:

— Şi pe de altă parte, dându-mi această libertate de a alege, dar numai ca să te aleg pe tine, căci mai degrabă erai sigur de asta – dovadă că m-am dăruit ţie, asta ar fi însemnat că renunţi definitiv la lovitura pe care o pregăteşti şi în care eu sunt pionul principal.

Giancarlo se încordă brusc.

— E aşa cum spun eu?

— Ce lovitură?

Ochii Eloisei îl străpungeau.

— Visul tău, dacă vrei, despre ceva care ar putea şterge toate umilinţele pe care le-ai îndurat.

Giancarlo se îngălbeni. Fata nimerise exact la ţintă. Rămase cu gura căscată. Eloisa îi luă mâna.

— Giancarlo, îi spuse ea pe un ton sever, îţi mulţumesc pentru sinceritatea de care ai dat dovadă şi apreciez mărturisirea ta, căci, probabil, n-a fost uşor pentru un bărbat ca tine. E un cadou nemaipomenit de frumos.

La aceste cuvinte se aruncă în braţele ei şi începu s-o mângâie îndelung, răsturnând-o pe pat. Ea îl lăsă o vreme apoi se dădu de-o parte. Mângâind faţa plină de lacrimi a lui Giani, îi vorbi calm.

— Giani, acum ascultă-mă. Dacă ceea ce ai făcut în după-amiaza asta mi-a făcut rău, foarte rău, în schimb ceea ce mi-ai spus acum este plin de bun-simţ.

Giani se ridică.

— Cum? protestă el.

— Aşteaptă, lasă-mă să termin. Şi ea se ridicase de pe pat. Nu eşti singurul care a trebuit să îndure umilinţe adânci. Nu eşti singurul care şi-a dat seama că lumea, cei pe care-i credeai prieteni te-au trădat. Şi cu siguranţă că nu eşti singurul de pe lumea asta care vrea să se răzbune. Dar se pare că eşti singurul care nu mai vrea să obţină din asta un profit.

Inima lui Giancarlo începu să bată repede de tot.

— Profit?

Se întoarse spre ea.

— Da, profit. Tot ceea ce mi-ai spus până acum dovedeşte o voinţă nesăbuită de a te distruge.

— Dar cum…

— Taci! Ştii că am dreptate. Cum vroiai tu să mă laşi să aleg în timp ce tu erai gata să laşi totul baltă şi prin urmare să ştergi dintr-o singură mişcare tot ceea ce clădeşti, pentru a deveni în fine şi din nou tu însuţi, adică liber.

— Dar…

— Nici un „dar”, Giani, între cine aş fi avut de ales?! Între un senator care şi-a trăit traiul, a reuşit în viaţă şi care, panicat de apropiata decădere fizică, încearcă de bine de rău să-şi

regăsească gloria pierdută; şi un om plin de idei dar care se simte învins şi care va fi un veşnic frustrat dacă nu obţine o mare victorie. Cu care dintre ei vrei să trăiesc? Tu vrei să mă respecţi ştiind că ai lăsat totul pentru o târfă ca D-na Marcos? Vrei să te bălăceşti în mediocritate?

— Nu rosti cuvântul acesta, protestă italianul.

— Tot astfel gândeşti şi tu, nu? Dar dacă sentimentele tale sunt sincere, ai putea să te gândeşti şi la ale mele, Giani?

— Carte sentimente?

— Şi eu vreau să fiu respectată, desigur, dar înainte de toate vreau să-l pot respecta pe bărbatul pe care-l voi alege, iar el mă va elibera de toate umilinţele pe care le-am îndurat.

— Tu nu ştii ce vroiam să fac. Ideea mea era de-a dreptul nesăbuită.

— Nu, dar simt că e ceea ce-mi trebuie şi până acum – Eloisa se întinse lascivă – nu e chiar aşa de neplăcut. Îşi duse o mână la gură ca să-şi înăbuşe un căscat. Of, chiar că sunt frântă.

Eloisa îl privi pe Giancarlo, izbucni în râs şi îi întinse mâna.

— Asociaţi? Da? La bine şi la rău?

El dădu din cap, dar ar fi vrut să facă cu totul altceva.

— Atunci, să mergem la culcare.

Eloisa îl luă de mână şi-l îndreptă spre camera lui. La uşă îl sărută pe obraz.

— Cred că ar mai trebui să ştii un ultim lucru, spuse el încetişor.

— Care lucru?

— O dovadă că tot ceea ce ţi-am spus în seara asta este adevărat. Ţi-am deschis un cont la Barclay’s în insula Jersey. Conţine acţiunile unei societăţi anglo-normande care deţine un milion două sute cincizeci de mii de dolari. Asta făcea parte din planul meu. Dar tu nu trebuia să afli acest lucru în cazul în care nu ai fi jucat corect. Dar-acum că ai aflat, poţi să dispui de el cum doreşti tu şi să trăieşti foarte bine, unde vrei tu. Oriunde, fără ca eu să mă pot opune. Eşti cu adevărat liberă. Nu trebuie decât să te duci acolo şi, să semnezi actele. Bancherul meu se numeşte Hayworth.

Într-o clipă, Eloisa îşi pierdu o parte din siguranţa de sine. Ca să-şi ascundă reacţia, îi întoarse spatele şi se îndreptă spre pat.

— Ei bine, de acum înainte voi putea să-l folosesc într-un mod puţin mai productiv. Mulţumesc, Giani. Pe mâine.

Eloisa se strecură în aşternut şi stinse veioza de la capul

patului:

— Schimb la schimb, Giani, confidenţă contra confidentă: nu mai sunt virgină.

Giancarlo se întoarse în camera lui. Până să audă declicul închizătorii, Eloisei i se păru că trece o veşnicie. Dar îndată ce auzi zgomotul, Eloisa strânse perna la piept, îşi înfundă capul în ea şi plânse cum nu o mai făcuse niciodată. Dar nu era singura. În camera alăturată se petrecea ceva asemănător.

A doua zi, Giancarlo sosi la micul dejun încercând să se convingă că trăise un coşmar.

Nici Richard O'Reilly nu se simţea mai bine. I se întorsese sufletul pe dos retrăind pentru a nu ştiu câta oară felul în care se comportase cu o după-amiază înainte. Fiecare rederulare devenea un pic mai grea. Mai jalnică şi în cele din urmă ridicolă. Fiecare moment căpăta nuanţe de grotesc. Nici nu se putea măcar agăţa de ceea ce se petrecuse la urmă, căci vina sa şi jalnica lui „performanţă" nu-i îngăduiau să revadă atitudinea Eloisei decât ca pe un efort matern din partea ei ca să nu-l rănească. Împotriva oricărei logici, aşteptase ca Eloisa să vină la el şi să-i spulbere o parte din angoase. Întrebările îi frământau nemilos mintea. De unde venea ea? Tot nu primise nici un răspuns din partea prietenilor de la Washington. Cum se făcea că deşi era „cu" Giancarlo era totuşi fecioară? Italianul nu părea a fi un homosexual nici nu părea a fi omul care s-ar încurca de o femeie care ar refuza să vină în patul lui… Era oare pervers şi nu dorea decât plăceri de nemărturisit? Dar în acest caz nu te adresezi unei virgine decât dacă şi ea este tot o perversă, or nimic din comportamentul Eloisei nu îi îngăduia un astfel de gând. Oare i se pusese fata asta în braţe dintr-un motiv ascuns? Posibil… Dar el era cel care insistase ca ea să-l însoţească pe Giancarlo. Iar soarta lui Giancarlo fusese hotărâtă înainte ca el s-o cunoască. În plus, insistase ca Eloisa să-l însoţească pe Giancarlo ca să-l umilească şi mai mult, mai ales în cazul în care ar fi reuşit s-o seducă. Era doar un joc, nimic mai mult. Oare era o aventurieră? Virgină la douăzeci şi patru de ani? Greu de imaginat. Oare devenise pur şi simplu aventurieră fiind atrasă de ceea ce i se oferea? Nu jucase el cartea asta ca s-o seducă? În acest caz, comportamentul ei de ieri nu prea avea nici o legătură, dar orgoliul senatorului nu-i îngăduia să se oprească prea mult asupra acestui amănunt. În plus, genul ăsta de fată ar fi fost sedusă cu mult înainte de către italian, din aceleaşi

motive. Nimic nu se potrivea. Avea absolută nevoie de informaţii dar pentru asta nu putea conta în nici un caz pe Giancarlo… Dar dacă era o aventurieră profesionistă care-şi cususe la loc fofoloanca? Auzise vorbindu-se despre astfel de operaţii, mai ales în Arabia Saudită, dar mângâierile stângace, aproape copilăreşti ale fetei şi suferinţa ei sufletească nu erau specifice unei profesioniste, nici unei târfe ordinare, în treizeci de ani de viaţă publică şi de glorie, călărise şi observase îndeaproape tot ceea ce ginta feminină avea de oferit. Nici o femeie nu putea fi comparată cu Eloisa şi nimic nu îi explica comportamentul.

— N-am să vă întreb pe nici unul cum vă simţiţi – vocea contelui de Arano îşi croi drum în mintea lui – amândoi semănaţi cu nişte cockeri plouaţi. Nu mi-am dat seama că aţi băut aşa de mult aseară. Unde este Eloisa?

— Probabil că încă doarme, răspunse Giancarlo în timp ce dădea mâna cu gazda sa. Am încercat s-o trezesc în dimineaţa asta, dar…

De Arano se uită la ceas.

— Ciudat. La ora asta, zeiţa noastră era deja în piscină.

— Nu ai văzut-o, d-le senator? întrebă Giancarlo.

— Nu, am bătut la uşa ei la ora opt (deci el era, gândi Giani) dar cum nu am primit nici un răspuns m-am gândit că o fi coborât ca să înoate puţin înainte de a ne apuca de lucru.

— Poate ştie Alberto ceva?

Gazda îl chemă pe majordom.

— S-o lăsăm să se odihnească, săraca de ea, căci merită după câte servicii ne-a făcut în ultimele săptămâni, interveni în favoarea ei O’Reilly.

Această întârziere, oboseala aceasta matinală nu se potriveau nici ele cu sumbrele sale bănuieli. Acum că stătea să se gândească bine la toate, Eloisa fusese perfecţiunea-întruchipată şi făcuse treabă pe ruptelea şi de bună calitate. Încă de la sosirea în februarie, la Washington, îşi luase sarcina în primire, învăţase pe de rost toate detaliile privind felul în care funcţiona partidul său. Bătuse la maşină grămezi de rapoarte şi de discursuri, stând până târziu în noapte, fără să se plângă câtuşi de puţin, pregătise discursuri oficiale cu cea mai mare discreţie, refuzând orice invitaţie oare ar fi putut-o pune în valoare…

— Alberto!

— *Si, signor* conte.

— Ai văzut-o pe domnişoara Eloisa în dimineaţa asta?

— *Si, signor.*

— Şi unde este acum?

— Nu ştiu, *signor.* D-ra Eloisa m-a trezit la ora şase ca să-mi ceară să-i chem un taxi.

— Un taxi?! exclamară într-un glas senatorul şi Giancarlo.

— *Si,* un taxi ca s-o ducă la aeroport. Era foarte grăbită.

Palizi, cei doi bărbaţi se priviră acuzator unul pe altul.

— Nu cumva ţi-a spus unde pleacă?

— Nu, *signor*. Doar să vă spun că vă roagă s-o scuzaţi, că o să telefoneze *al signor* conte Potzo-Berghese de îndată ce va putea.

Aiureala era totală. În ceea ce-l privea, Giancarlo era sigur că putea să-şi ia adio de la un milion două sute cincizeci de mii de dolari! Cei doi bărbaţi o dezgustaseră. Cât despre O'Reilly, o parte dintre bănuielile lui despre fată se risipiseră, dar gândul că fusese ridicol puse stăpânire pe el. Această idee insuportabilă dădu naştere unei alte bănuieli. Giani aflase ce se întâmplase între ei doi şi ticălosul o dăduse afară din serviciu!

Contele de Arano se uita la cei doi bărbaţi cum schimbă între ei priviri duşmănoase.

— *Bene,* nu avem altceva de făcut decât să aşteptăm un semn de viaţă de la ea. Acum, să ne întoarcem la program, vreţi?

XIII
ÎNTOARCEREA

În zilele următoare relaţiile şi atmosfera dintre Giancarlo şi O'Reilly nu fu deloc plăcută. Contele de Arano, ca o gazdă desăvârşită ce era, ca vânător de mare talie, dar italian înainte de toate, îşi dădea seama de deosebirea dintre confruntarea unor ideologi şi cea a doi masculi care hărţuiesc aceeaşi pradă. Sărmana gazelă! Atât de frumoasă, atât de gentilă, atât de gingaşă cu trupul ei de zeiţă. *Mama mia,* avea cu ce să înnebunească o armată de masculi. Cei doi mai aveau puţin şi se omorau unul pe altul. El înţelegea foarte bine faptul că Eloisa se îndepărtase, dar, în acelaşi timp, ce greşeală! Fiecare zi care trecea fără nici o veste sporea tensiunea dintre cei doi. Contele încercase o diversiune mărind numărul întâlnirilor, organizând dejunuri şi dineuri. Îi chemase pe toţi cei care figurau în agenda lui cu adrese: oameni politici, mari industriaşi, funcţionari, cele mai frumoase femei. Totul numai ca să-i epuizeze. Dar de fiecare dată spusele unuia erau contrate de celălalt, cea mai mică greşeală de accent sau de exprimare era imediat scoasă în evidenţă. Unul exagera educaţia sa europeană, celălalt scotea la bătaie priceperea şi tehnica lui americane. Invitaţii erau încântaţi, mai ales la mesele în timpul cărora ambianţa creată de competiţia dintre cei doi bărbaţi permitea fiecăruia dintre musafiri să mai pună paie pe foc. Numai contesa nu părea a fi încântată de această situaţie. Ea chiar ceruse ca cei doi să fie daţi afară, pretextând că trebuiau să facă o vizită urgentă bunicii lor de la Neapole. S-ar fi zis că era geloasă pe dragostea pe care cei doi lupi o nutreau pentru aceeaşi femeie.

De Arano se ascunsese în spatele unei plante de la intrarea în salon. Cei doi erau deja înconjuraţi de un grup de politicieni şi bancheri. Faţa stacojie a senatorului contrasta cu paloarea lui Giani. Semănau cu doi demoni gate să sară unul asupra altuia. Râsetele celorlalţi dovedeau că cearta începuse. De Arano nu îndrăznea să se apropie. Mai devreme sau mai târziu aveau să se ia la bătaie şi toate astea din cauza absenţei de trei zile a Eloisei. Scandalul stătea să înceapă...

— *Signor* conte! Simţi că cineva îl trage de haină.

— Ah, tu erai Alberto.

Majordomul era radios.

— Ce-i cu tine?

— La *signora* Eloisa s-a întors.

— Ce?! Glumeşti!

— Nu, nu, a urcat în camera ei.

De Arano îşi făcu cruce. Dumnezeu îi îndeplinise rugămintea. Era cât pe ce să-l ia în braţe pe majordom. Atunci zări o siluetă lungă, mulată într-o rochie gri metalizat, care cobora pe scara principală.

De Arano nu se putu abţine să nu urle de bucurie.

— Eloisa!

La auzul acestui nume, Giancarlo şi senatorul rămaseră ca trăsniţi. De Arano străbătu salonul în întâmpinarea ei. Cei doi adversari îşi goliră dintr-o înghiţitură paharele cu whisky înainte de a se aventura să privească în direcţia în care se îndrepta gazda lor.

Eloisa era pur şi simplu acolo, în braţele lui Arano.

— Asta-i bună! spuse în şoaptă O'Reilly, gândindu-se la toate telefoanele pe care le dăduse timp de trei zile la Londra, Paris şi Washington încercând să-i dea de urmă, fără să mai pună la socoteală scandalul zdravăn pe care i-l trăsese congresmanului Flores, însărcinat să se informeze despre originea fetei şi care încă nu aflase nimic.

— La dracu! adăugă vocea strangulată a lui Giancarlo care se resemnase că a pierdut un milion şi două sute cincizeci de mii de dolari.

Eloisa, împreună cu gazda sa, se duse pe rând la toţi invitaţii, dându-le cârcei la inimă chiar şi celor mai închistaţi dintre notabili căci, dacă rochia ei cu mâneci lungi îi acoperea cu pudoare pieptul, spatele avea un decolteu oare cobora până la dunga dintre fese.

— Unde Dumnezeu ai fost?! întrebă Giancarlo în, timp ce săruta obrazul pe care i-l oferea.

— Am făcut ceea ce mi-ai spus să fac… Bună seara Richard.

Senatorul se aplecă asupra mâinii pe care i-o întindea sărutându-i-o elegant.

— Eloisa, îţi spun sincer că sunt foarte fericit că te-ai hotărât să te întorci.

Se îndreptă de spate, căutând ceva anume în privirea Eloisei.

— Dar vorbeşti de parcă aş fi plecat supărată. Nici n-a fost

vorba să nu mă întorc.

Cei doi deschiseră gura în acelaşi timp.

— Atunci, de ce... Hm, nu-i treaba mea, desigur, dar de ce această dispariţie?

Ochii mov ai Eloisei se măriră de uimire.

— Dispariţie, care dispariţie? Nu am făcut altceva decât să urmez sfaturile lui Giani.

— Ce?! tresări Giancarlo.

O'Reilly începu să se uite la italian plin de suspiciune.

— Ce te miri aşa, Giani. Vocea Eloisei deveni aspră, în seara aceea mi-ai ţinut o adevărată predică înainte de culcare şi acum nu-ţi mai aduci aminte?

Giancarlo îşi înghiţi saliva.

— Despre ce vorbeşte, Giani?

Senatorul abia se stăpânea să nu explodeze.

— Te priveşte cumva? răspunse Giancarlo, încercând să ghicească ce va spune fata.

— Da, mă priveşte. Nimeni nu are voie să dea ordine angajaţilor mei fără să mă consulte pe mine înainte.

Atins în amorul propriu, Giancarlo se întoarse ca să-l poată lovi mai bine.

— Domnilor, opriţi-vă, vă rog. E vina mea.

Fără să-l slăbească pe O'Reilly din priviri, Giancarlo întrebă:

— Şi n-ai vrea să-i explici d-lui senator Big Boss ce ţi-am cert să faci? Şi repede, te rog, căci peste câteva clipe nu va mai putea să te audă.

— Ei bine, tu mi-ai făcut atâta scandal din cauză că mi-am plasat economiile în Obligaţiuni de afaceri americane, nici nu mai spun de banii lichizi şi bancherul meu din Jersey e atât de închistat... şi toţi bănuţii mei... în fine, m-ai speriat aşa de tare, mai ales după ce am citit ce se întâmplă la bursă, încât m-am gândit că e bine să dau o raită până în insula Jersey ca să văd dacă banii mai erau acolo şi, cu ocazia asta, să verific dacă ordinele mele de cumpărare de obligaţiuni străine vor fi executate întocmai...

— Asta-i tot? întrebă senatorul, stupefiat.

— Ei bine, nu. Mă gândeam să mă întorc imediat, vă jur şi mă gândeam să vă telefonez, dar în prima zi telefoanele de pe insulă n-au funcţionat, erau întrerupte, iar a doua zi, ca să vă mărturisesc totul, când am văzut eu cât îmi crescuse contul şi asta datorită bunelor sfaturi ale lui Giani, mi-a venit un chef

nebun să-mi cumpăr nişte rochii.

— Rochii? spuse Giancarlo, gata să se înece, dar ai fi putut să mă suni de...

— Da, Giani, iartă-mă, dar mă simţeam cam vinovată. Mi-era frică să nu-mi ceri să mă întorc imediat şi Anne-Marie îmi promisese că o să-mi vândă mie toate soldurile dacă trec vreodată pe la Paris, aşa că am făcut un mic ocol.

— Şi asta cine mai e? întrebă senatorul pe Giancarlo, oare făcu semn că n-are habar.

— Anne-Marie? răspunse Eloisa, vai Richard, se vede că nu obişnuieşti să-ţi îmbraci femeile.

— Ai dreptate, mă mulţumesc să le semnez cecurile.

— E prietena tuturor femeilor elegante. Nici o soţie de ambasador nu s-ar gândi să cumpere din altă parte. Anne-Marie are toate rochiile frumoase de la marile case de modă şi e aşa de drăguţă, D-na Mar... Eloisa se opri la timp. Anne-Marie este singura care îşi vizitează clientele, din străinătate. Aşa am cunoscut-o şi eu... Eloisa făcu o mică piruetă. Priviţi! Nu vă place?

Cei doi bărbaţi se holbau la decolteu.

— *Dio mio!*

— Iisuse Hristoase!

Încântată de efectul produs, Eloisa mai făcu o piruetă, cambrându-şi spatele.

— Ei hai, spuneţi ceva! Fiţi şi voi galanţi, măcar o dată!

— Niciodată să nu-ţi apleci capul şi să intri cu faţa când te urci într-un taxi, răspunse Giancarlo.

— Mai ales dacă sunt şi eu, în spatele tău, adăugă senatorul, iar Eloisa se împurpură la faţă.

Cei doi bărbaţi izbucniră în râs. Contelui de Arano nu-i venea să-şi creadă ochilor. Cei doi duşmani juraţi se ţineau pe după umeri prăpădindu-se de râs, dându-şi unul altuia batistele ca să-şi şteargă lacrimile, ca nişte elevi de liceu, în timp ce Eloisa se uita furioasă la ei.

Înnebunită, contesa se apropie de soţul ei.

— Ce se întâmplă aici?

— Probabil că m-am rugat prea tare. Acum ea e cea care nu pare a fi mulţumită.

— Slavă Domnului că pleacă mâine la Geneva, mormăi contesa înainte de a se întoarce la un grup de invitaţi.

XIV
PLECAREA LA GENEVA

A doua zi fu foarte grea pentru O'Reilly. Nu dormise toată noaptea. Era stors. Se simţea prea bătrân şi cu toate că era mândru, în acelaşi timp îi era şi ruşine.

Cât despre Eloisa, ea apăru la micul dejun, calmă, fără cel mai mic semn de oboseală, îmbrăcată sobru, ca o secretară, vorbind cu gazdele şi cu Giancarlo, numai dacă i se adresa cuvântul.

Admirând-o prin ochelarii lui negri, O'Reilly era fericit, mai fericit decât fusese el vreodată. Chiar fu cuprins de un adevărat val de simpatie şi prietenie pentru Giancarlo.

— Mi-a plăcut foarte mult ultimul tău raport, Giani, despre şederea noastră aici.

— Poftim?

Giani fu cât pe ce să se înece cu sandvişul.

— Da. Ai un fel de a caracteriza părerile culese de la oamenii pe care i-am vizitat, care pune în evidenţă punctele nevralgice de discordie între buna şi bătrâna Europă şi Washington. Asta îmi dă apă la moară.

Lui Giani nu-i venea a crede şi se uita la el cu gura căscată. Încântat de efectul produs, senatorul continuă:

— Vom profita de călătoria cu avionul ca să ne mai uităm şi prin celelalte dosare pe care le-ai întocmit despre vizitele noastre de la Frankfurt, Londra şi Paris şi despre oare încă nu am stat de vorbă. Vom examina sectoarele economice (industria de automobile, informatica, sectorul agro-alimentar) în care ei pot să cadă de acord şi cele în care se înfruntă şi se detestă.

— De ce anume cele în care se detestă? întrebă italianul care pălise întrebându-se dacă senatorul descoperise o parte din planul său.

— Simplu, pentru că în privinţa asta pot ajuta guvernul nostru în negocierile cu GATT.

— Ah da, în asta recunosc diplomatul, suspină Giancarlo. Dar în cazul ăsta, aş putea să vă ajut mai mult dacă, cu această ocazie, mă informaţi despre cine detestă pe cine în Statele Unite… Şi despre cine nu-l suportă pe omologul său din Europa.

— Bună idee. Avem dosare foarte complete, cu toate că în

general răspunsul este următorul: toată lumea detestă pe toată lumea. Îndată ce ne întoarcem, îi voi cere lui Michele, secretara mea ataşată la Foreign Affairs, să te ajute.

Giancarlo l-ar fi îmbrăţişat de bucurie. Cartonaşele lui multicolore aveau să se înmulţească şi să se umple de informaţii.

— Ai programul pentru şederea noastră în Elveţia? întrebă senatorul.

Giani îşi deschise servieta şi îi întinse un document pe care senatorul îl parcurse rapid.

— Două săptămâni? E cam mult. Cel mai târziu pe 15 august trebuie să fim la Washington DC. Ultimul turneu particular al fidelilor partidului înainte de marea campanie electorală.

— Richard, luna iulie este cu totul şi cu totul deosebită în Elveţia. În perioada asta, elveţienii rămân în ţara lor. Probabil din cauză că este singura lună când sunt siguri că pot vedea soarele, când se pot bucura de proprietăţile de pe malurile lacurilor poluate şi de munţii lor fără zăpadă. Dineurile sau dejunurile sunt calme şi intime. Dar nu poţi vedea pe toată lumea laolaltă, ca în noiembrie. Pe de altă parte, vei avea mai mult timp şi mai multe facilităţi ca să porţi conversaţii sincere şi deschise, cum spun oamenii politici.

Senatorul izbucni în râs.

— Bine gândit, Giani. Dar văd aici că ai pregătit şi un dejun cu ambasadorul Africii de Sud.

— Da.

— Nu vreau să mă întâlnesc cu el.

Giancarlo ridică din umeri.

— Păcat! Este un om fermecător şi foarte moderat. Ai putea afla multe lucruri de la el.

O'Reilly se împurpura la faţă.

— N-am ce să aflu şi nici ce să învăţ de la rahaţii ăştia de buri înainte ca ei să le redea libertatea negrilor. Priceput?

— Nu! Păcat. Văd aici, în ziare, că protejatul tău, congresmanul Barnes, preşedintele subcomitetului de la Foreign Affairs şi şef al politicii externe, intervievat de un canal de televiziune, n-a ştiut cine este primul ministru israelian şi nici cine este succesorul acestuia…

— Taci din gură! tună O'Reilly.

Giancarlo nu ţinu cont de el şi continuă:

— Nu ştia nici că Statele Unite au vândut misile Arabiei Saudite, nici numele şefului Congresului Naţional african, nici

cine conduce lupta împotriva guvernului Africii de Sud. Pentru campania ta antiapartheid ar trebui… Fii atent, partidul tău nu este singurul orbit de istorie. Reprezentantul republican de culoare, Haley, mândru fără îndoială de a fi autorul romanului „Roots” (Rădăcini), a spus că şeful ar fi Sambo. Chiar nu vrei să te informezi ceva mai mult decât adversarii tăi politici?

— Du-te dracului, Giani.

— „Du-te dracului”, mormăi Giani: ăsta este un rezumat al răspunsurilor pe care le vei da Europei după călătoria noastră? întrebă Giancarlo cu o voce blândă.

O’Reilly se ridică brusc în picioare şi se sprijini cu pumnii pe masă:

— Ascultă-mă cu atenţie, Giani. Ţara mea caută să găsească soluţii şi n-ar trebui ca ale voastre să ne mai sâcâie atât, că e cam prea mult şi ceea ce este valabil pentru ţara mea este valabil şi pentru fiecare individ luat în parte. S-ar putea să vă lăsăm să vă prăbuşiţi, iar căderea, să ştii, e lungă, de foarte lungă durată.

— Mesaj recepţionat, d-le senator, spuse Giancarlo, întorcându-i privirea.

— Alberto ne anunţă că maşinile aşteaptă, interveni vocea dulce a Eloisei.

Foarte satisfăcut, O’Reilly se îndreptă de spate şi-i trimise un sărut.

— Venim, zburăm spre tine, divină zeiţă. Îi îmbrăţişă în stil italian pe contesă şi pe de Arano, copleşindu-i cu mulţumiri şi o luă de brâu pe Eloisa: Vino în maşina mea, Eloisa. N-o să-l lăsăm pe Giani să strice o zi aşa de frumoasă cu teoriile lui, draga mea, spuse el cu glas tare.

— Dar, Richard, Giani nu se înşeală.

Senatorul se opri din scurt.

— Greşeşte pentru că mă scoate din sărite, scrâşni el.

Apoi îi dădu drumul fetei şi se îndreptă singur spre maşini.

Descumpănită, Eloisa se întoarse spre Giani care era ocupat să-şi ia rămas-bun de la gazde, apoi o luă după senator. Acesta nu dădu semn că o observă decât după ce se instală lângă el, în maşină.

— Fermecătoarea Eloisa s-a hotărât să facă o bucată de drum cu Richard? Ce alegere bună?

— Îmi pare rău, Richard, nu am vrut să te supăr.

Senatorul surâse.

— Desigur, el are dreptate, am să mă întâlnesc şi cu ambasadorul ăla al lui… Băieţii din echipa mea sunt atât de proşti, încât trebuie să mă ocup eu personal de toate. Dar marele tău geniu nu are întotdeauna dreptate, draga mea Eloisa şi încă şi mai puţin în ceea ce te priveşte.

— Nu înţeleg.

— Nu tu ai spus că te-a sfătuit să-ţi deschizi un cont la Jersey?

Eloisa se înroşi puţin.

— Da, aşa l-am cunoscut. Îi făcea o vizită patronului meu. De ce?

— Treaba asta nu mă priveşte, dar o fată tânără ca tine care nu face speculaţii la bursă, dar care este suficient de ambiţioasă, ar trebui să-şi plaseze mai bine banii decât în insulele anglo-normande. Asta este pentru marii speculanţi la bursă care nu vor să plătească cursierii care se ocupă de tranzacţiile lor la bursă.

— Şi după tine, *ce* ar trebui să fac?

— Să bagi acţiunile societăţii tale într-un trust şi să administrezi trustul prin intermediul Elveţiei, mai exact, printr-un avocat care nu are niciodată probleme secrete de dezvăluit.

— Mi se pare foarte complicat.

— Complicat? Treaba asta oferă trei avantaje beton. Un trust nu mai poate fi vorba să aibă un proprietar. E ciudat că marele tău geniu nu s-a gândit la aşa ceva.

— Probabil se gândea că nu am suficienţi bani ca să merite osteneala. Pe atunci nu aveam mare lucru. N-am început să muncesc decât de puţin timp.

— Tot ce se poate, dar eu am mari proiecte în ceea ce te priveşte, Eloisa. Aş fi mult mai în largul meu cu colaboratoarea mea, dacă aş şti că eşti bine asigurată.

Căută pe faţa ei copilăroasă un indiciu cât de mic. Oare pricepuse cam ce vroia el să spună? Dar ea continua să stea cu ochii pironiţi pe genunchi.

După o vreme, Eloisa întrebă:

— Ce doreşti să fac?

— Vei profita de şederea noastră la Geneva ca să-i faci o vizită bunului meu prieten, Dl. Henri Caze. Este cel mai bun avocat de afaceri internaţional. El o să-ţi explice o mică combinaţie bine betonată şi…

— Dar Giani se va supăra.

— Poate, dar sunt banii tăi.

— Costă scump?

— Pentru mine, Caze îţi va face analiza de preţ după ureche. Iar pentru tine, tare cred că o să te plătească el pe tine.

— De acord, dar vreau să fiu corectă cu Giani. Vreau ca el să ştie ceea ce m-am hotărât să fac. Şi mai vreau ca tot el să continue să-mi administreze banii.

— De ce nu? Oricum, dacă este atât de inteligent, nu va avea de făcut nici o obiecţie care să stea în picioare… Câţi bani ai?

Eloisa se întoarse spre amantul ei ca să-l privească în faţă.

— Destul ca să pot trăi fără să fiu ajutată de indiferent cine, domnule senator.

Ochii mov, imenşi îi luminau faţa.

O’Reilly ridică mâna.

— OK, nu era decât simplă curiozitate, nimic mai mult.

Doamne, ce bine se simţea dintr-o dată.

… Giancarlo se simţea la fel de bine: îi telefonase ziaristului Jacques Mattel să vină la Geneva.

XV
UN AGENT DE BURSĂ COTAT CU TREI STELE

Kurt era încântat de revederea cu Giancarlo. Făcând abstracţie de faptul că din două în două minute se uita nervos la o micuţă cutie neagră. Kurt îl tratã cu cafea şi-l asedie cu un val de întrebări despre ce păreri circulau la Washington în legătură cu evoluţia dolarului. Giancarlo ştia că nu se merită osteneala să înceapă o discuţie, monotonă în legătură cu mica lui problemă de schimb înainte de a-l îmbăta pe cambist cu o lungă expunere despre cine ce gândeşte şi cine ce vrea să facă şi să reuşească la Washington. Toţi cambiştii adoră bârfele care le permit ca la rândul lor să le spună confraţilor din alte bănci în schimbul unor informaţii privilegiate despre ce mai intenţionează unul sau altul, informaţii care l-ar putea interesa în mod deosebit pe patronul lor.

Giancarlo era o adevărată comoară de informaţii absolut noi pentru Kurt, iar asta îi permitea italianului să-şi strecoare „micul său punct de vedere” în mulţimea de informaţii pe care le oferea. Kurt îl ascultase pe Giancarlo fără să-l întrerupă. Acum, pregătindu-se să înceapă, îşi învârtea linguriţa în ceaşcă.

— E ceva care îmi scapă... Că dolarul scade, de acord. Că europenii încearcă să creeze o monedă internaţională ca ECU pentru a evita mişcările rătăcitoare ale dolarului iarăşi de acord. E ceva asemănător cu Yin şi Yang. Dar de ce să continue cu o monedă hibridă ca eurodolarul, care nu se potriveşte cu nici un sistem şi care nu e decât un joc de scripte.

— Lene-facilitate-obişnuinţă, cei trei stâlpi ai unei civilizaţii în declin, răspunse Giancarlo ridicând mâna precum un împărat roman.

— Şi asta poate să mai dureze multă vreme?

— Tot atât de multă vreme cât Statele Unite vor accepta ca un străin să-şi folosească conturile exprimate în dolari – nimic altceva decât o scriptă pe hârtie, aşa cum spui tu – ca să cumpere bunuri de la ei. Argumentul principal al americanilor împotriva revenirii la o monedă bazată pe aur (ceea ce i-ar

împiedica să trişeze) este acela că dolarul se bazează pe bogăţia globală a ţării lor, adică totalul bunurilor lor. Deci, atâta vreme cât oricine poate să spună: am dolari, îmi cumpăr o proprietate în SUA şi este lăsat s-o facă, acest argument este perfect valabil.

— Dar?

— Dar evenimentele se desfăşoară neaşteptat de repede. Ceea ce era credibil ieri, nu mai este deloc azi. Două sute de ani i-au trebuit guvernului Statelor Unite ca să acumuleze o datorie de o mie de miliarde de dolari. Dar nu a fost nevoie decât de şase ani sub Reagan pentru ca această datorie să fie dublată şi depăşită. Cam mulţi creditori pentru o avere, fie ea şi globală. Nu crezi?

— Vrei să spui că într-o bună zi Statele Unite ar putea să-i împiedice pe străini să mai cumpere averi acolo?

— Da, atunci când vor fi prea multe cereri de încasare.

— Nu cred că vorbeşti serios!

— Atunci, ţine cont de asta. În primul rând, în câţiva ani, cea mai mare ţară din lume, care era cel mai mare creditor, a devenit cel mai mare debitor, ceea ce provoacă, totuşi, neîncredere. În al doilea rând, în lume circulă aproape două sute de miliarde de dolari, în bilete de bancă, din care 75 la sută sunt deţinuţi de străinătate. Dar velocitatea (de câte ori se schimbă o bancnotă pe an) este calculată la circa douăzeci de ori, ceea ce vrea să însemne că există patru mii de miliarde de dolari utilizabili. Să admitem că doar cinci la sută din oamenii care folosesc aceşti dolari încep să se teamă, gândindu-se că în curând dolarul nu va mai putea fi folosit ca să se cumpere bunuri fixe în Statele Unite. Cam ce ar provoca asta, după părerea ta?

— O năvală spre Statele Unite pentru a cumpăra orice teren sau afacere, înainte de a se închide porţile.

— De acord. Deci o infuzie de două sute de miliarde de dolari, nu la bursă, în afară de cazul în care s-ar cumpăra controlul unei afaceri, nu în obligaţiuni, care nu reprezintă decât datoria, ci doar în ceea ce este tangibil: imobile, terenuri, mici afaceri, păduri, restaurante etc.

— Atunci?

— Atunci, în câteva luni, dublul banilor aflaţi acum în circulaţie va fi injectat direct în mâinile cetăţeanului american. După părerea ta, cam ce se va întâmpla?

— O inflaţie colosală, bineînţeles.

— O inflaţie inacceptabilă şi o deposedare a cetăţeanului

american în favoarea străinătăţii. De unde şi o reacţie foarte puternică din partea guvernului american ca să împiedice acest lucru.

— Într-adevăr, dar nu este decât o ipoteză de viitor şi oricum o ipoteză extremă.

— Desigur. Asta vrea toată lumea să creadă. Dar numai anul trecut peste două sute de mari afaceri au fost cumpărate de către străini. Şi cifra creşte continuu. Douăzeci şi opt de state americane au dat legi care îi împiedică pe străini să cumpere – sub o formă sau alta – afaceri sau terenuri. Miami a devenit practic capitala Americii de Sud. Iar guvernul federal a imprimat de curând o nouă bancnotă sub pretextul că cea veche trebuia modernizată, adică să se introducă în hârtie un dispozitiv care să le permită vameşilor să detecteze banii transportaţi în valize. Şi, lucru ciudat, este întârziată lansarea acestor bancnote atât de necesare. Din ce motiv?

— Un moment propice.

— Ceea ce vrea să însemne momentul în care eventualitatea pe care ţi-am expus-o adineaori va deveni realitate.

— Atunci, tu chiar crezi că ne paşte, nu peste mult timp, o asemenea porcărie?

— Nu ştiu nimic, dar ştiu sigur că multe persoane sus-puse se gândesc la asta. Ce este mai rău, este destabilizarea creată în comerţ de saltul şi piruetele monedelor aşa-zis forte. Asta face ca toată lumea să fie din ce în ce mai nervoasă, gata să reacţioneze masiv. Iar asta face ca în industrie, şeful – care ar trebui să fie un adevărat industriaş, un om care să gândească cu un avans de zece ani – să fie înlocuit cu un trezorier care nu are altă sarcină decât să salveze mobilele, să astupe găurile şi care nu mai e capabil să calculeze decât cu un avans de maximum şase luni, ba chiar şi mai puţin, de numai două săptămâni. Acest fapt blochează dezvoltarea pe o bază solidă. Moartea în scurt timp a economiei capitaliste.

— Nu ne prea dai speranţe nouă, agenţilor de schimb de la burse. La urma urmelor, trezorierii sunt cei de pe urma cărora ne câştigăm pâinea.

— Nu e cazul tău, Kurt. Patronul îţi dă cincizeci sau şaizeci de milioane de dolari şi-ţi zice, ia joacă-te cu astea micuţule! Apoi clienţii lui îi ascultă teoriile, iar tu mai primeşti vreo sută de milioane ca să te joci cu ele, dar, în ambele cazuri, ştii că eşti protejat şi încă şi mai protejat, pentru că tu eşti cel care primeşte

ordinele şi poţi vedea care sunt tendinţele înaintea celorlalţi.

— Tendinţă ca tendinţă, dar… Ştii, Giani, în ziua de azi ajungi să ratezi ca un prăpădit, oricât ai fi de expert.

— Atunci, un motiv în plus ca să înţelegi, sau mai degrabă să îţi imaginezi ceea ce s-ar putea întâmpla în cazul în care credibilitatea puterii de cumpărare a unui dolar deţinut de un străin se deteriorează.

— O harababură. Vor avea loc cumpărări masive de orice în S.U.A., apoi alte cumpărări de devize, mărci germane, yeni, etc., tot atât de masive, deci o cădere a dolarului, urmată şi compensată de o creştere, pe măsură ce lumea va dori dolari ca să cumpere cu orice preţ în S.U.A. când preţurile vor începe să urce. Adio piaţă a obligaţiunilor în dolari, asta înseamnă krach, deci creştere a ratei şi… Specularea rezultatelor chiar acum? Lumea nu este sigură de ceea ce se poate întâmpla în primul rând, creşterea dolarului pentru că lumea vrea să cumpere înainte ca dolarul să scadă, pentru că vrea să cumpere franci elveţieni cu care, între paranteze fie spus, nu va putea face nimic. Dar nu asta e important. Importantă este violenţa mişcării.

— Giani, ştii, scenariul ăsta al tău nu stă în picioare.

— Asta e şi părerea mea, Kurt. E de neimaginat, deci, ca de obicei, evenimentele vor fi oprite înainte ca aşa ceva să nu devină posibil de imaginat. Dar, cred că dolarul va avea fluctuaţii violente în lunile care vor urma chiar dacă i se va reduce valoarea. Iată de ce aş dori să fac câteva speculaţii bursiere. Maximum de risc, maximum de profit.

Kurt izbucni în râs.

— Ei, cu asta se vede că eşti italian. E prima oară când aud un client cerându-mi aşa ceva. În general, toată lumea spune: vreau maximum de profit şi nici un risc.

— Kurt, am nişte bani şi sunt gata să pierd douăzeci şi cinci la sută din ei. Dar în schimb vreau maximum de posibilităţi de câştig.

Kurt fluieră scurt:

— Ca proporţie, e mare. Se scarpină în cap. Vrei un maximum pentru banii tăi. Hm. Bine. Dacă chiar vrei să pierzi totul te poţi distra cumpărând prime în scădere, pe piaţa opţională a devizelor. Cunoşti sistemul?

— Vag, minţi Giancarlo.

— Bine. Să admitem că la ora actuală dolarul valorează, în franci elveţieni, un franc şaptezeci şi că tu crezi că dolarul va

scădea la unu şi şaizeci. Poţi să alegi: unu: dacă ai dolari, îi vinzi. Simplu. Doi: dacă ai dolari, dar sub formă de investiţii, acţiuni, obligaţiuni, bunuri imobiliare, pe care nu vrei să le lichidezi poţi împrumuta o sumă în dolari egală cu valoarea a ceea ce ai tu în portofoliul de titluri şi să-i vinzi la franci elveţieni la cursul zilei de azi. Dacă dolarul scade, eşti protejat. Costul: dobânzile la suma împrumutată, comisionul la cumpărarea francilor elveţieni şi necazul de a-ţi vedea o parte din portofoliu blocată de bancă pentru a garanta împrumutul. Trei: mai uşor şi mai costisitor, este să cumperi pe termen, de pe piaţa la termen, franci elveţieni. În cazul ăsta plăteşti în avans în jur de zece la sută din suma pe care vrei s-o cumperi. Este garanţia de avans. Specifici luna în care, teoretic, vrei să-ţi fie livrată suma pe care ai cumpărat-o, ţi se calculează dobânzile pe care vânzătorul le-ar fi plătit, dacă ar fi fost obligat să le păstreze pentru această dată, plus comisionul nostru şi cel al agentului de schimb şi stai liniştit. Cealaltă versiune, este piaţa de la New York, sau de la Chicago, sau din Philadelphia, sau de la Londra, unde există sume fixe în loturi, care se numesc contracte, în general de o sută douăzeci şi cinci de mii de franci, sau echivalentul acestei sume şi care au avantajul că sunt cotate aproape lună de lună. Miza, de fonduri este mai mică, dacă o faci direct cu un agent de schimb american, dar dacă depăşeşti 25 de contracte, agentul de schimb este obligat să anunţe Trezoreria americană, ceea ce dă apă la moară teoriilor tale. Poţi ajunge la sume enorme, o mie, sau poate trei mii de loturi, uşor. Dar, încă o dată, repet, poţi să-ţi pierzi până şi chiloţii de pe tine, căci o mişcare de cinci la sută împotriva ta şi gata! Eşti lichidat, o scădere de zece la sută şi ai pierdut dublu decât ai mizat.

— Şi vice-versa, completă Giancarlo. Dacă am eu dreptate şi dolarul trece de la un franc şaptezeci la unu cincizeci, ceea ce reprezintă o scădere de treisprezece la sută, iar eu nu am pus decât cinci la sută, câştig două sute şaizeci la sută.

Kurt strâmbă din nas.

— Mda, din fericire, clienţii nu văd decât acest aspect. În fine… Dacă nu vrei să pierzi mai mult decât ai pus, există piaţa opţiunilor. Este cea care ne interesează cel mai mult. Dacă crezi că dolarul va merge de la o sută şaptezeci la o sută cincizeci, să zicem înainte de octombrie al acestui an, poţi plăti cuiva o primă, să zicem de cinci centime, pentru dreptul de a-i revinde lui un lot de o sută de mii de dolari pe care el se angajează să-i

răscumpere de la tine, la unu şaptezeci, la data fixată în octombrie, chiar dacă dolarul este la unu cincizeci. Pentru acest angajament din partea lui, îi plăteşti acum cinci centime pe care el le încasează ca fonduri pierdute din partea ta. Deci, riscul tău nu e decât de cinci centime, atâta tot. Dar cu cinci centime, în cazul pe care ţi-l expun acum, poţi câştiga diferenţa dintre unu şaizeci şi unu cincizeci, adică, cincisprezece centime, curat, sau chiar de trei ori mai mult. În realitate poţi câştiga orice sumă începând de la unu şaizeci şi cinci până la zero teoretic, fără să rişti mai mult de cinci centime.

Giancarlo îl întrerupse:

— Piaţa pentru acest gen de operaţiuni este mare?

— Enormă. Toţi nepricepuţii intră pe piaţa asta! Profesioniştii fac o mulţime de bani. Mai vorbeşti! E ca şi cum cineva ar vrea să facă prime de asigurare mai ieftine decât cele calculate de companiile care cunosc statisticile la perfecţiune. E o pâine bună pentru cei care vând faimoasele prime, aşa că vând cât li se cere.

Giancarlo se simţi dintr-o dată mult mai bine. Kurt îşi dădu seama de acest lucru.

— Ai priceput, sau trebuie să-ţi explic din nou?

Se uită nervos la micul pager de la Reuter care afişa tot timpul cursul valutar.

— Da. O ultimă întrebare şi te las în pace. Să admitem că eu cred că dolarul ar putea să coboare foarte tare, dar că nu vreau să plătesc, să zicem, cinci centime, ci numai două. E posibil?

— Da, dacă ţii cu tot dinadinsul să-ţi tai orice posibilitate de succes. O adevărată sinucidere. Căci profesioniştii de pe piaţa primelor te vor binecuvânta. Să luăm exemplul cu dolarul stabilit la unu şaptezeci. Fiecare miză de cinci centime are o cotaţie, deci, dacă vrei, poţi să cumperi o primă de două centime care îţi va permite să livrezi câte mii de dolari vrei la o sută şaizeci în loc de o sută şaptezeci. Deci va trebui să speri că înainte de octombrie dolarul va ajunge sub o sută cincizeci şi opt. În schimb, dacă luăm exemplul cu o scădere a dolarului la o sută cincizeci, vei câştiga opt centime pentru numai două centime miză de fonduri, adică de patru ori mai mult şi câştigi cu sută la sută mai mult de fiecare dată când cursul scade cu două centime. Văd că deja salivezi!

Giancarlo ridică din umeri.

— Şi piaţa asta e la fel de mare ca cealaltă?

— Mai mică, dar se poate găsi ceva. Mai e un alt avantaj: putem face aceste prima de asigurare în afara bursei americane. Orice broker american îţi va găsi o ofertă aici în Europa.

— Cât timp ar trebui pentru a acumula echivalentul a cinci sute de milioane sau un miliard de dolari reprezentaţi de prime de acest gen? Ceea ce mă interesează este operaţiunea în sine şi dacă este posibilă.

— Ah, posibilă, da, cred că da. Peste câteva săptămâni este o reuniune Forex. Toţi cambiştii din Elveţia şi din Europa vor fi acolo. Aş putea vedea pe ici pe colo cine….

— Uită treaba asta! îl întrerupse scurt Giancarlo. Interesează-te discret în S.U.A. la agenţii de schimb cât poate suporta piaţa. Şi de lucrat cu Jerry Fern dacă e posibil.

— Eşti grăbit să-ţi pierzi banii?

— Nu, finele lui august îmi e suficient pentru început.

— Ce dată de livrare?

— Octombrie, cred.

— Ah, mizezi pe întoarcerile din concedii şi pe alegerile din S.U.A. Echinocţiul, nu? Am să-ţi fac o schemă a posibilităţilor, dragă conte. Dacă vrei să începi în august, cu scadenţă în octombrie, riscul pe care ţi-l asumi este mai mare, căci timpul este mai scurt pentru o cădere mai serioasă, deci cred că se vor bate ca să-ţi ofere prime. Chiar vrei „să faci” zece milioane de dolari aşa?

— Probabil nu, poate doar un milion, minţi Giancarlo, dar vreau tare mult să mă simt bine în fotoliul pe care-mi va sta fundul.

— Totuşi! Zece milioane de dolari. Kurt îşi privi prietenul. Ori eşti foarte bine informat, ori chiar crezi în teoria ta… Pot vorbi prietenilor despre teoria ta?

Şi încă cum, dă-i drumul, gândi Giancarlo, dar răspunse cu o grimasă:

— Întreabă-i ce cred despre ea, dar, te rog, fără să dai nume. Am cuvântul tău de onoare?

— Atunci nu eşti decât pe jumătate informat, ca toată lumea aici la Geneva. Doar atâtea informaţii câte trebuiesc ca să-ţi proiectezi o noapte de coşmar în plus. Kurt se uită la cutiuţa aceea neagră şi tresări. La…!

Agentul de bursă se uită o clipă la Giancarlo.

— Ştii ce poţi face pentru noi, cambiştii? Sincer. Interesează-te dacă nu se poate face statuia vreunui sfânt cu un pager Reuter

la mână, Sfântă Aspirină, patroană a noastră, a cambiştilor!

— *Scheizer!* Iar tu vei cere prietenilor tăi francmasoni să ridice în piaţa Corraterie statuia unui tip prăvălit pe un scaun şi care îşi priveşte conturile la lumina unei flăcări eterne care arde la picioarele lui. Frumos mormânt!

— În memoria cui?

— În memoria clientului necunoscut.

Kurt se ridică brusc în picioare.

— *OK, ciao, Aufwiedersehen, merci und good-bye!*

Toate veştile importante se filtrau. Geneva era unul dintre cele mai puternice cuiburi ale francmasonilor. Nimic nu se putea face fără ei, totul numai cu ei. Un cambist de anvergura lui Kurt va fi ascultat cu foarte mare atenţie. Asta spera şi Giancarlo. Nu vor acţiona, dar vor reţine. Multe rumori pe marginea unui subiect, venind din mai multe ţări, curgând ca nişte pârâiaşe spre acelaşi lac, nu provoacă nici o reacţie până în momentul în care chiar lacul începe să dea pe dinafară.

XVI
MATTEL, CAZE, O’REILLY

Eloisa pătrunse într-un imobil vechi, practic vetust, din Piaţa Foulard. Căută repede printre cele douăsprezece cutii de scrisori pe cea a lui Caze, avocat şi luă un ascensor, la fel de vechi ca şi casa, până la etajul patru. Apăsă pe soneria plasată deasupra unui mic anunţ pe care scria: „Birou de avocaţi – Intraţi fără să sunaţi”.

Salonul era remarcabil de mare pentru un birou, în întregime mobilat în stil Empire, inclusiv un fel de bar care ocupa o întreagă parte a încăperii şi în spatele căruia patru secretare, una roşcată, una blondă, una brunetă şi o falsă blondă, erau preocupate cu bătutul la maşină al dosarelor. După un timp, falsa blondă binevoi să se ridice de la birou şi să vină în întâmpinarea Eloisei.

La prima privire a fetei, falsa blondă se puse instinctiv în gardă îndreptându-şi fusta mulată şi puloverul, indicând astfel că nu avea nevoie de suporturi artificiale care să-i menţină formele.

— În legătură cu ce caz? întrebă falsa blondă cu o voce morocănoasă. Îşi luase un carneţel şi un creion.

— Aş vrea să-l văd pe maestrul Caze.

— Aveţi întâlnire fixată?

— Nu, dar…

— Atunci, nu-l veţi putea vedea mai devreme de marţea viitoare, îi tăie vorba secretara fericită de victoria ei.

— Vin din partea lui Richard O’Reilly, completă Eloisa.

Creionul îşi rupse vârful pe carneţel în clipa imediat următoare. Falsa blondă îşi ridică privirea, făcu o mutră de dezaprobare şi gândi: încă o poveste legată de pat, cu siguranţă!

— Înţeleg. Bine, mă duc să mă interesez. Vreţi să luaţi loc?

— Falsa blondă se îndreptă spre o uşă din capătul salonului, ciocăni şi intră. Abia se închise uşa în urma ei că se şi deschise cât era de largă, lăsând să treacă un bărbat frumos dar inexpresiv, bronzat, cu pieptul bombat, păr vopsit cu grijă în şaten deschis, în costum cu vestă de culoare închisă şi cravată tinerească.

— Doamnă?

Şi fără să aştepte ca Eloisa să-i întindă mâna, i-o luă şi i-o sărută exagerat de ceremonios.

— Domnişoară, corectă Eloisa, Domnişoara Bonvin.

— Intraţi, vă rog... Nu vreau să fiu deranjat pentru nimeni şi nimic, adăugă el către falsa blondă care o măsura pe Eloisa din cap până la picioare.

— Da, maestre, am dat deja consemnul, făcu ea răutăcioasă.

Maestrul Caze îşi rostogoli ochii înălţându-i spre cer, lăsând-o pe Eloisa să treacă înaintea lui. O invită să ia loc într-un superb fotoliu Empire şi se refugie îndărătul biroului său care se năruia sub un vraf de dosare prăfuite aşezate de o parte şi de alta a unei mape de birou pe care scria cu litere aiurite „Prim-Consul”.

— E foarte greu să găseşti personal calificat în Elveţia, se scuză Caze, mai ales personal trilingv şi de naţionalitate elveţiană ca să se evite scurgerile de informaţii. Aşa că trebuie să suportăm câteva inconveniente.

Şi secretarele la fel, gândi Eloisa.

— Din fericire, din când în când, avem surpriza şi bucuria unei vizite ca a dumneavoastră. Sunteţi o prietenă de a senatorului O’Reilly?

— Da, maestre. Mi se pare că sunteţi surprins.

— Oh, nu. Senatorul îmi trimite multe cliente. Dar trebuie să spun că niciodată la fel de frumoase ca dv. Ochiul său de bătrân fustangiu începu literalmente să mângâie formele Eloisei. Suntem prieteni de foarte mult timp. Mă ocup de toate afacerile lui de aici din Europa. Nu mi-a vorbit niciodată despre dv....

— Cred că zilele astea nu a prea avut timp. Eu lucrez pentru unul dintre colaboratorii săi, recent angajat şi el.

— Ah, da? Cine este?

— Contele Potzo-Berghese.

— Ah, Giani! exclamă maestrul. A, acum înţeleg.

Eloisa nu ţinu cont de subînţelesuri şi se uită la ceas.

— Maestre am foarte puţin timp. Aş dori să aflu părerea dv. în legătură cu o afacere care mi se pare foarte complicată.

— Spuneţi.

— Am un cont la Barclay’s în Jersey, care deţine acţiunile unei societăţi „offshore” care, la rândul ei deţine toţi banii mei.

Ochii cenuşii ai avocatului se îngustară imperceptibil.

— Richard, vreau să spun senatorul, crede că această acoperire nu este suficientă pentru cineva care lucrează indirect cu el. Se pare că tot timpul se fac anchete asupra apropiaţilor

unui om politic american şi... Şi are dreptate, dragă domnişoară. Cât se poate de mare dreptate. Trebuie cu orice preţ să lichidaţi ceea ce deţineţi la Jersey.

— Să vând acţiunile?

— Da, dar în mod inteligent. Vă veţi vinde societatea la zece la sută din valoarea ei şi veţi păstra suma în contul dv. de acolo. Dovadă că este tot ceea ce aveţi. Cumpărătorul, adică dv. înşivă...

Avocatul îşi petrecu un sfert de oră ca să-i explice mecanismul.

— În concluzie, nu veţi avea nimic nicăieri, în afară de o sumă fără importanţă pe care o veţi declara deschis. Restul, chiar legal, nu mai este al dv. şi puteţi jura pe Biblie că ăsta este adevărul adevărat.

Eloisa îl privi neîncrezătoare. Încântat că a reuşit s-o impresioneze pe tânăra fată, avocatul se instală confortabil în fotoliu, fără să scape fata din ochi.

— Dar asta va lua timp şi Dumnezeu ştie câte scrisori.

Maestrul Caze începu să cotrobăie într-un sertar de la biroul său, din care scoase triumfător un teanc gros de documente.

— Semnaţi toate astea şi de restul mă ocup eu.

— Asta-i tot?

— Da, în afară de instrucţiunile dv. personale privitoare la ceea ce noi, tutorii trustului, trebuie să facem cu banii dv.

— Dar eu vreau ca doar contele Potzo-Berghese să aibă mână liberă să-i administreze.

Avocatul îşi manifestă uimirea.

— Nu e posibil?

— Ba da, desigur, dar mă gândeam că Richard... Dându-şi seama că-l luase gura pe dinainte, se opri. În fond, nu, este o tâmpenie, aveţi dreptate.

— Richard nu are nici o legătură cu banii mei. I-am câştigat eu singură, maestre şi nu sunt de acord cu ideile lui despre finanţe. Am toată încrederea în Giani.

— Înţeleg. Dar Richard v-ar putea oferi din când în când informaţii utile. Ca atu nu e deloc de neglijat şi dacă nu vă daţi seama de importanţa acestui amănunt, eu sunt aici ca să vă sfătuiesc.

— Niciodată, răspunse dur Eloisa, n-am să accept sub nici o formă bani din partea cuiva. În plus, Richard are o carieră care ar putea fi spulberată de vreo prostie de a mea.

El râse forţat.

— Nu vă supăraţi! Al naibii Richard, mă va uimi întotdeauna.

— De ce? întrebă Eloisa, furioasă.

— Pentru că atunci când bea şi o face destul de des, trebuie să fim de acord că asta e situaţia, devine extrem de supărător şi dificil cu femeile. Vă mărturisesc că sunteţi prima persoană care…

— Senatorul nu mai bea, îi tăie vorba Eloisa.

— De data asta îl înţeleg. Eu unul m-am îmbătat deja de când vă privesc.

Eloisa primi complimentul cu un frumos surâs care-l făcu pe avocat să freamăte. Mamă, mamăă, ce bucăţică!

— Pot să citesc documentele astea în linişte, la hotel şi să vi le înapoiez mâine?

— Desigur, ar fi de dorit s-o faceţi, dar nu le lăsaţi pe unde se nimereşte.

— Bine, acum trebuie să plec.

Tânăra femeie se ridică în picioare. Maestrul Caze era dezorientat de conversaţia avută. În mod evident, se aştepta la cu totul altceva din partea unei prietene a senatorului. Ar fi vrut s-o chestioneze mai mult dar părea pierdut.

— Nu mai aveţi nici o altă întrebare? întrebă el, descumpănit.

Eloisa îşi încreţi fruntea.

— Da, am o întrebare care m-a intrigat întotdeauna. Maestre aş vrea tare mult să ştiu de ce preferă avocaţii mobilele în stil Empire?

Caze fu surprins.

— Simplu. Îi suntem recunoscători lui Napoleon. Ce întrebare ciudată.

— Cu toate acestea ar trebui să fie urât de cei care practică meseria dumneavoastră…

— Dar absolut deloc! De ce? Graţie lui noi, avocaţii, avem un cod. Ce idee nostimă!

— Dar codul era făcut ca să limiteze puterea avocaţilor.

Caze râse din toată inima, era încântat.

— Acesta era desigur fondul gândirii sale. Vroia un cod civil pe care oricare cetăţean să-l poată citi fără să recurgă la oamenii din branşa noastră. Dar a comis o eroare gravă. Avea încredere în oamenii politici pentru că şi el era un politic, pe lângă faptul că era şi militar. El a uitat însă, că în fiecare om politic doarme un avocat şi dacă legea este scrisă, noi suntem cei care o scriem.

Eloisa îşi ţuguie buzele în formă de O. Încântată, bătu din palme.

— La asta nu mă gândisem. Este o explicaţie minunată. Şi asta explică totodată şi de ce mâncă Napoleon bătaie la Waterloo…

— Desigur, adăugă Caze, apoi dintr-odată îşi încreţi fruntea. Hm, dar de ce la Waterloo?

— Pentru că în egală măsură a uitat că un om de finanţe ca Rothschild putea să-i finanţeze pieirea.

Frumosul maestru tuşi uşor.

— Ah? Da! În fine, este un punct de vedere puţin mai special, dar oricum, bravo! Se vede că aţi citit istorie şi aţi reflectat. E un lucru atât de rar în zilele noastre. Vreţi să luaţi prânzul împreună cu mine? Am putea avea o mică discuţie foarte simpatică.

Eloisa surâse cu toată gura.

— Oh, maestre, ce drăguţ din partea dv. să vă gândiţi la mine. Dar din păcate, am acceptat deja o invitaţie la prânz.

— Nu vreţi să veniţi împreună cu el?

— Nu, nu cred, dar cu mare plăcere data viitoare cu Richard…. Oh… am uitat să vă pun o ultimă întrebare.

— Orice doriţi, domnişoară dragă.

— Am uitat ceea ce era mai important. Care sunt onorariile dv. şi conturile de administrare ale acestor structuri juridice şi de secretariat?

Maestrul Caze zâmbi larg.

— Nu vă faceţi griji din pricina asta, pentru dv. va fi un…

Eloisa se întunecă la faţă.

— Maestre, ştiu ce gândiţi despre mine, dar nu vreau nici cea mai mică favoare financiară din partea senatorului. Mi-a dat o sugestie care mi se pare logică şi o aplic şi cu asta am încheiat discuţia.

Ochii avocatului deveniră mici cât nişte puncte.

— Ştiţi că nu vă va lua niciodată de soţie, copila mea, cu toate eforturile pe care le faceţi.

Eloisa surâse. Ochii ei se măriră enorm, plini de tristeţe. Avocatului îi păru rău pentru ceea ce spusese.

— Eu n-am avut niciodată familie, maestre. Nu voi şti niciodată ce înseamnă asta. Destinul mi-a hotărât o altă cale: profesorii din copilărie, felul de a urma această cale şi un om care să accepte. Contul meu de la Jersey se ridică la un milion opt sute cincizeci de mii de dolari. E de ajuns ca să pot trăi răgazul ce mi-a fost acordat pe lumea asta.

Caze fu cuprins de un tremurici incontrolabil.

Ochii mov ai Eloisei păreau că vor să-i smulgă inima. Scoase maşinal o batistuţă de mătase şi-şi tamponă fruntea cu gesturi delicate. Mama mia, ce femeie nemaipomenită!

Luă mâna pe care i-o întindea Eloisa şi, pentru prima dată în viaţa lui, sărută cu un adevărat respect o mână de femeie.

Îndată ce închise uşa în urma Eloisei, Caze se repezi la o uşă care dădea în biroul lui şi o deschise. Pe ea ieşi senatorul O'Reilly.

— Ai putut să auzi?

Senatorul era tot atât de roşu pe cât de palid era avocatul.

— Ce zici, maestre?

— Eu? îşi duse mâinile la piept. Dar dragul meu ce-ai vrea să zic. Este, este un amestec între o sfântă şi marea preoteasă din Balubalanel. Dumnezeule, ce gagică!

— Da, nu-i aşa? Ai reuşit să obţii ceva informaţii?

— Prietenul meu de la Serviciul General de Informaţii din Berna este în concediu, dar mă întâlnesc mâine cu el în legătură cu serviciul meu militar. Din cauza asta nu am putut să-ţi organizez dineuri aici.

Senatorul înlătură scuzele cu o mişcare de mână.

— Nici o importanţă. Giani mi-a aranjat programul ca un metronom pentru toată săptămâna. Informaţiile tale mi-ar fi mult mai utile.

— Cât de bine te înţeleg! Cu o creatură ca asta îţi poţi pierde capul foarte uşor. Frumoasă, inteligentă, prudentă, ceea ce nu este cazul cu femeile în general, cultivată şi deloc răsfăţată. O adevărată fecioară din templu.

— Ai descris-o foarte bine, prietene. Dar care?

— Care ce?

— Care templu?

— Vom afla noi. La Berna se ştie totul. Chiar şi C.I.A. vine să ne ceară informaţii. Vei avea până şi numele idiotului care a dezvirginat-o şi care n-a ştiut s-o păstreze.

— Pe ăsta îl am deja, murmură senatorul, spre marea uimire a avocatului.

— Aici nu te mai cred! E ora 12,30. Vrei să ne uităm acum pe lista invitaţiilor făcută de colaboratorul tău. Sau o facem la restaurant?

— La restaurant. Mi s-a vorbit de unul numit „Chez Francis".

— Da, foarte bună idee. Mic, halealã bună, fermecător, ideal

pentru nişte afemeiaţi împătimiţi ca noi. Văd că ştii colţurile discrete ale elitei.

— E discret?

— Foarte! Numai dacă nu vrei să respiri aerul din golf.

— Mai ales asta nu!

Cei doi prieteni făcură drumul pe jos până la bulevardul Helvetique. Se opriră în faţa marilor ferestre ale bistroului.

Înainte de a intra, avocatul îl opri pe prietenul său.

— Lasă-mă să mă uit pe fereastră să văd dacă nu cumva e vreo femeie care nu-mi vrea binele.

— Tot în divorţuri! Scârbos, maestre?

— E micul meu tezaur de bani şi de poponeţe, dragul meu.

Avocatul îi făcu cu ochiul şi îşi lipi nasul de geamul cel mai apropiat.

— La dracu!

— Ce este?

— Ghici cine e înăuntru?

— Cine? Nevastă-ta?

— Nu, amanta ta.

— Lasă-mă să văd!

Într-adevăr, în fundul restaurantului, sub un fel de plantă verde, se zărea părul castaniu deschis al Eloisei care-i cădea în valuri pe umeri. Privită din spate, tânăra femeie părea că vorbeşte ca o îndrăgostită cu un tânăr cu un aer mai degrabă de luptător decât de sportiv, care se apleca spre ea. O'Reilly se făcu palid la faţă.

— Îl cunoşti pe tipul ăsta?

— Lasă-mă să văd. Avocatul îşi puse mâna pavăză în dreptul ochilor şi îşi lipi fruntea de geam. Hm. Da. L-am mai văzut, dar unde? Dar nu este de pe aici... este... Ah, acum ştiu, este un ziarist, reporter special la TF 1 sau Antenne 2. A devenit celebru datorită unui interviu cu familia Marcos exact înainte de fuga acestora. Un mic idiot de stânga, oh, pardon, dragă prietene. Caze uitase că senatorul, patrician şi miliardar, era şi el de stânga. Vrei să intrăm? Îl putem lua la întrebări.

— Nu, nu e nevoie. Eloisa ar crede că am urmărit-o.

Mirat, avocatul se uită la prietenul său.

— Nu prea pari afectat.

— Nu, nu după ceea ce mi-ai spus. Eloisa a fost crescută în Filipine. Probabil că o trage de limbă despre ceea ce ştie. Ăştia continuă scandalul cu averea familiei Marcos ascunsă în Elveţia.

— Dar unde naiba l-a cunoscut?

— În Filipine, bănuiesc.

— Par a se cunoaşte bine.

O'Reilly nu se putu stăpâni să mai privească încă o dată pe geam. Da, cele două capete se apropiaseră. Apoi, dintr-o dată, Eloisa se lăsă pe spatele scaunului. Evident, râdea.

Un val de gelozie îl cuprinse pe senator.

— Hai să plecăm.

— De acord. La doi paşi de aici e restaurantul Business. Mâncarea este senzaţională iar barmanul face cele mai bune Martini-dry din toată Elveţia. S-ar părea că ai nevoie de unul.

Da, senatorul chiar că ar fi avut nevoie de un pahar de băutură. Deja vedea în faţa ochilor o sondă cu Martini-dry plină de cuburi de gheaţă, acoperită de o aburealâ fină. Îi era foarte sete, dar asta nu l-ar fi ajutat să rivalizeze cu tânărul luptător.

— De acord pentru halealâ, niet pentru Martini, răspunse el.

Neîncrezător, Caze îl privi o clipă.

— Chiar te-a vrăjit fata asta?

— Da, răspunse senatorul, strângând din fălci. Şi acum, hai s-o ştergem de aici.

Eloisa era încântată. Jacques Mattel era fermecător. Mai întâi o încântară poveştile despre gafele pe care le făcuse tot timpul cât stătuse în Filipine. Stropul lui de nebunie şi complimentele stângace pe care i le făcea erau înduioşătoare. Toate astea o eliberau de greutatea celor doi bărbaţi. El îi trezea nostalgia după Filipine, după oamenii de pe stradă şi surâsul lor sincer şi curat. Oamenii aceia păreau tare simpli în comparaţie cu ceea ce trăise ca la Washington. Chiar D-na Marcos îi părea deschisă şi duioasă, iar învăţămintele şi calculele ei, de-a dreptul simpluţe.

La cafea, ziaristul o aduse brusc la realitate, întrebând-o care era scopul acestei întâlniri.

Eloisa, puţin încurcată de această întrebare abruptă, începu să cotrobăie prin sacoşă.

— Giani crede că ai fi interesat să faci un reportaj despre oamenii care figurează pe această listă.

Îi întinse un plic mare pe care el îl deschise imediat şi începu să citească.

Eloisa îl privea cu atenţie pe tânărul din faţa ei. Ea ştia pe de rost numele celor patruzeci de persoane de pe listă. Înainte de a pleca din Washington stătuse de după-amiază până în zori recitind şi rearanjând cartonaşele lui multicolore. Cele albe erau

lăsate deoparte, dar cele mov, verzi şi roşii se amestecau. Le recitise atent, pe unele chiar de două sau trei ori, făcând ici şi colo câte o liniuţă neagră într-un cerc. Încet, încet pe masă se formau mici grămăjoare, iar pe o foaie de hârtie lista sporea.

Într-un sfârşit, ziaristul puse hârtiile pe masă.

— Şi ce trebuie să fac eu cu lista asta?

— Ideea este să vii la Washington pe la sfârşitul lui iulie, să rămâi în august şi septembrie şi să-i intervievezi, de preferinţă pe fiecare în parte, pe primii paisprezece de pe această listă.

— Dar e o muncă, uriaşă! Şi în ce scop? Ce trebuie să-i întreb?

Eloisa scoase încă un plic.

— Iată aici o listă de întrebări pregătită pentru tine. Cred că este primordial ca aceste personaje să poată răspunde la toate.

Jacques începu să citească în diagonală.

— Mda! Încep să înţeleg. Cred că e vorba de întrebări capcană. Dar care? Nu văd ce interes ar prezenta pentru telespectatorii noştri şi nici nu-i văd pe şefii mei lăsându-mă să-mi pierd vremea două luni la Washington. Unde este senzaţionalul în toată treaba asta? Prietenul tău e nebun!

Eloisa se uită la el într-un fel care, dintr-odată, îl aruncă pe ziarist într-o angoasă teribilă.

— Mi-a spus să-ţi dau plicul ăsta gros.

Cu ochii ţintă în ochii Eloisei, Jacques deschise plicul mormăind nemulţumit.

Pachetul conţinea două lucruri. Dar Jacques nu văzu decât unul, căscă ochii mari şi închise plicul pe dată.

— Iisuse! Drept cine mă ia? E o avere în plicul ăla! Douăzeci de mii de dolari! Cu faţa de un roşu aprins, el împinse plicul înapoi spre Eloisa. Nu mă amestec într-o combinaţie cu bani, Eloisa, asta spune-i prietenului tău.

— Mai întâi de toate că nu este o combinaţie plătită. Prietenul meu, cum îl numeşti tu, e sincer preocupat de războiul comercial care se anunţă între Statele Unite şi Europa. El crede că în curând e posibilă o ruptură dramatică şi vrea ca tu să fii primul care anunţă acest eveniment.

— Atunci, la ce bun banii? o luă de la capăt Mattel.

— Prietenul meu ştie că nu poţi intervieva atâţia oameni în numele televiziunii la care lucrezi. Iulie şi august ar putea fi pentru tine două luni de vacanţă la care ai dreptul.

— Nu-i prost. Continuă.

— O echipă de televiziune care să lucreze pentru cineva, cel

puţin la început, presupune nişte cheltuieli, în plus, tu eşti acela care trebuie să-i convingi.

Dintr-odată, Jacques deveni mai interesat.

— Dar îţi dai seama ce cheltuieli vor fi? Abia dacă ajung douăzeci de mii de dolari.

— Nu sunt douăzeci de mii ci o sută de mii de dolari. În teancurile de bani sunt şi franci elveţieni.

Jacques păli.

— Nu ştiu ce să zic, mi se pare suspectă toată treaba asta.

Eloisa surâse şi-şi luă o atitudine maternă.

— Ascultă, Jacques, Giani este foarte tare preocupat de ceea ce a auzit la Washington, dar nu poate trăda, e normal. În plus, tu ştii că este teribil de orgolios…

— Da, dar…

— Intervievându-i pe oamenii de pe lista asta, în special pe primii paisprezece, nu el este cel care face publice informaţiile, ci ei înşişi le dezvăluie. El n-a făcut decât să-ţi dea nume de oameni care oricum caută să vorbească presei.

— E diabolic.

— E… prietenul meu.

Jacques izbucni în râs.

— O, da, în chestia asta îl recunosc pe Giani, e stilul lui. Dar, totuşi, aş fi mai liniştit dacă aş avea, să zicem…

— … o dovadă? întrebă Eloisa cu un firicel de glas. Te-ai uitat la scrisoarea care se află împreună cu banii?

Surprins, Jacques Mattel dădu la o parte capacul plicului şi scoase din el ceea ce părea a fi un manuscris. Tresări în clipa în care citi începutul de pe prima pagină, dar mai ales titlul. „Aventurile galante ale unui bancher-peşte în Filipine”. Apoi frunzări repede cele zece pagini. Fiecare dintre ele avea în colţ nişte iniţiale ilizibile. Dar pe ultima, semnătura lui Giancarlo Potzo-Berghese era foarte lizibilă. Mattel îşi încruntă sprâncenele şi se uită la Eloisa.

— Tu ai citit documentul ăsta?

— Nu, eu doar am numărat banii. L-a pus el însuşi în plic şi mi-a spus că chiar un prost de ziarist, în ultimul hal de limitat, ar înţelege câtă importanţă dă el la ceea ce s-ar putea întâmpla, având în mână acest document.

— Probabil că am să regret, dar… – şi înainte de a-i înapoia Eloisei documentul îl rupse în două – … dar îi vei spune că îl cred. Mai ai şi alte informaţii să-mi dai?

— Da, asta.

Încă un plic.

— Este o listă cu ziarişti din Europa şi din Statele Unite pe care ar trebui să-i cunoşti, dacă nu cumva îi şi cunoşti deja, mai ales pe cei de la Washington. Poţi să le telefonezi. Găseşti acolo câte o mică notiţă despre fiecare, despre cât de mare importanţă prezintă fiecare, despre tendinţele lor politice, despre interesele lor şi dacă sunt pro europeni, de partea Lumii a Treia sau WASP, toate astea ca nu care cumva să faci vreo gafă.

— Este o documentaţie care valorează aur, murmură ziaristul. Înseamnă că e într-adevăr neliniştit.

Ochii Eloisei se măriră. Părea cufundată într-o viziune biblică.

— Da, e tot atât de îngrijorat şi pentru Europa cât şi pentru Statele Unite. Dar nu ştiu de ce, spuse ea cu o voce visătoare.

— Explică-mi, spuse Jacques.

— E ciudat. Îl văd agitându-se pretutindeni, lucrând ca un nebun pentru cineva care nu-l înţelege, simt urgenţa şi importanţa a ceea ce vede el, dar nu pot ajunge la o concluzie coerentă.

— Cu siguranţă că şi tu l-ai întrebat.

— Da, desigur, dar se închide în el ca un melc. S-ar zice că trăieşte un permanent coşmar.

— Poate îi e frică să nu fie ucis? speculă Mattel.

Eloisa fremăta.

— Sper că nu!

— În cazul ăsta, te pune şi pe tine în pericol. Nimeni nu va şti că tu nu ai nici un amestec.

Ochii Eloisei se umplură de o mare tristeţe.

— Maestrul meu de acupunctură spunea că omul trăieşte din vibraţii. Destinul a dat fiecărui om partea lui de vibraţii. Dar omul e acela care trebuie să hotărască unde, când şi ce cantitate de vibraţii trebuie să folosească.

— Sper că prietenul tău nu te-a convins să consumi toate vibraţiile dintr-odată, mormăi ziaristul. Tare mult aş dori să-ţi ofer şi eu câteva vibraţii.

Eloisa ieşi din visul în care plutea şi-i surâse.

— Dar m-ai făcut deja să vibrez şi mi-a plăcut senzaţia pe care am trăit-o.

Inima tânărului îşi dublă bătăile.

— Nu te cred, spuse el cu şmecherie în glas.

— Atunci va trebui să găsesc un mod de a-ţi demonstra

sinceritatea mea, spuse ea cu o voce aspră.

Ziaristului nu-i venea să creadă că auzise bine.

— Unde şi când te pot revedea? se bâlbâi el.

— La Washington, la sfârşitul lui iulie. Te poţi descurca.

De acord.

— Uite numărul meu de telefon. Când vei suna, să nu spui cine eşti.

— Nimic altceva?

— Ba da. O să-ţi ia mult timp ca să fixezi întâlnirile, dar asigură-te că toate întrebările vor primi un răspuns, nu contează care.

— Dar care sunt întrebările cheie? În ce ordine?

— Tu eşti acela care va trebui să stabileşti ordinea întrebările cheie îţi vor fi date la sfârşitul şederii tale sau în cazul în care evenimentele se precipită.

Ochii avocatului scânteiară.

— E greu să descrii pe cineva pe baza unei conversaţii, dar iată în câteva cuvinte ce-mi trece prin cap: foarte sofisticată, dar în acelaşi timp foarte cuminte, ascunzând o mare tristeţe. Oricum, nu a fost crescută de nişte ţărănoi.

— Henri, ai nimerit exact la ţintă! exclamă senatorul. Este exact ceea ce nu reuşeam să-mi lămuresc, dar ăsta-i amănuntul care nu se potrivea! Crezi că un orfelinat din Filipine poate oferi condiţii ca cineva să devină atât de sofisticat?

— Glumeşti? Este o fată care s-a bucurat de educaţie în preajma mai marilor din lumea asta, sau care a călătorit mult, frecventând mediile celor bogaţi, dar mai ales în Europa şi nu doar o singură dată, crede-mă.

— Fii liniştit, prietene, te cred. Colecţia ta particulară de super bogătaşi este legendară.

— Îmi plac oamenii bogaţi! constată avocatul.

— Dar şi ei te plac pe tine, tare mult, răspunse prompt senatorul.

Henri Caze tresări. Hotărât lucru, prietenul său se schimbase, nu numai fizic, ci şi în profunzime. Nu numai partea lui bădărănească se acoperise cu un soi de lustru, dar, în urma conversaţiei de la masă, era evident că şmecherul din el se şlefuise ascunzând mai bine instinctul care altădată i se citea în priviri. Să fi fost oare influenţa fetei? Nu, nu chiar. Fără îndoială era, în parte şi influenţa lui Giancarlo. Cu siguranţă că între cei

doi bărbaţi era o tensiune a naibii de mare. Se pregătea un eveniment major, maestrul Caze simţea acest lucru. Dar ce eveniment? Tremura de curiozitate. Ceea ce-l aţâţa mai mult, era faptul că avea ciudata impresie că nici fata, nici Giancarlo şi nici prietenul său nu vor fi stăpâni pe jocul care se anunţa, iar asta îl încânta, căci în astfel de situaţii intervin avocaţii. Oala era fierbinte şi mirosea bine, tare bine. Nu-i trebuia decât un polonic mare şi frumos şi ce altceva decât Geneva putea servi mai bine drept polonic? Giani îi dăduse deja pe mână, la început direct, apoi pe căi ocolite, averea familiei Marcos, frumos aranjată pe un platou de argint. Îi dădeau lacrimile de bucurie. Ce de bani avea să câştige din toată afacerea asta, cu toate negocierile care urmau să se desfăşoare, ce mai! Zece ani de viaţă, pe puţin! Fiscul elveţian îl va binecuvânta, băncile vor fi încântate să respecte blocarea fondurilor, iar politicienii, pro sau contra, încântaţi de sumele pe care le vor încasa ca recompensă a eventualelor lor acorduri. Da, Giancarlo Potzo-Berghese era un tip formidabil. Merita să se vorbească despre el cu respect.

Maestrul Henri Caze se uită la ultimul nume de pe lista cu invitaţi pe care Giancarlo o pregătise pentru senator. Scoase un mormăit şi-i întinse lista prietenului său.

— E bine; Perfect! suspină avocatul. Nici eu n-aş fi putut face mai bine. În orice caz nu e o vizită cu personaje de salon. Vei întâlni nişte duri, elveţieni sută la sută. Sunt patru comandanţi, cinci bancheri şi nu dintre cei mai neînsemnaţi, trei industriaşi, plus membrii Marelui Consiliu. E uimitor. Toţi sunt oameni cărora nu le place să fie deranjaţi în timpul lunilor de vară. Îţi repet, nici eu n-aş fi putut face mai bine.

— Asta mi-a spus şi Giani.

Avocatul se scarpină în cap.

— Mi se pare că, totuşi, ai o rezervă, remarcă senatorul.

— Nu, nu, e o treabă pe cinste. Cu toate acestea, gândindu-mă mai bine, ceea ce mă intrigă e faptul că fiecare dintre aceste personaje este, în general, xenofob la modul activ şi scandalos de antiamerican, în special. Cei cinci bancheri, de exemplu, s-au zbătut din răsputeri ca Statele Unite să fie refuzate când au cerut ridicarea secretului bancar. Industriaşii, sunt toţi trei în concurenţă directă cu industriile din aceeaşi ramură din S.U.A. Unul dintre ei îi urăşte în mod deosebit pe americani din cauza presei proaste care i s-a făcut la voi şi pentru că i s-a interzis vânzarea unuia dintre produsele sale pe piaţa americană. Acelaşi

lucru este valabil şi pentru membrii Marelui Consiliu: fiecare a avut de purtat negocieri deosebit de neplăcute cu oamenii voştri politici. În schimb, printre ei se află „Mama”.

— Cine e „Mama”?

— „Mama” este ambasadorul care aranjează toate mişcările în numele ţărilor mici din America de Sud şi din Africa când e ceva care arde în problemele monetare.

— Credeam că de treburile astea se ocupă Lentwiller sau succesorul său la Banca Naţională.

— Nu, Lentwiller este „Mama-Mare”. Numai „Mama” o consultă pe „Mama-Mare”. Nimeni nu se apropie de „Mama-Mare”, în afară de băieţii cei mari şi răi, miniştrii de finanţe din Europa şi din Japonia. Răii cei mici se duc direct în fustele lui „Mama”.

— Şi după aceea?

— După aceea, „Mama-Mare” ia telefonul şi vorbeşte cu Dumnezeu.

— Volcker? Ministrul de finanţe şi preşedinte al Federal Reserve?

— Exact.

— Atunci, Reagan ce face?

— Reagan? Glumeşti. El e doar un politician… Oh! Scuză-mă! … Pe scurt, miniştrii de finanţe sunt profesionişti. Toţi se cunosc între ei. Ei au grijă de cariera lor de funcţionari pe care trebuie s-o apere. Dintre ei, nici unul nu se ocupă de un şef de guvern, nici măcar ruşii. Ei se află acolo unde se află tocmai ca să pună la cale diverse aranjamente, nu ca să le demoleze…

— Să ne întoarcem la lista noastră. Mai e ceva care ţi se pare ciudat?

— A, da… Nu, în fond, nu e chiar atât de ciudat. Tu te afli aici în Europa ca să arăţi care este atitudinea ta, pe de o parte şi ca să înţelegi nemulţumirile celorlalţi şi să ie asculţi reclamaţiile, pe de altă parte. Numai cunoscându-ţi duşmanii vei ajunge la adevăr. Giancarlo şi-a făcut foarte bine treaba.

Numai să nu te apuci să baţi câmpii gândi avocatul care se tot uita la paharul cu apă din faţa senatorului.

— Pot să te invit la mine ca să bem ceva? întrebă el cu glas tare.

Richard se uită la ceas. Îi promisese Eloisei că se întâlneşte cu ea la hotel.

— Nu, trebuie să mă odihnesc înaintea dineului de diseară.

Avocatul îi făcu cu ochiul.

— Nu te „odihni” prea tare. Rolle, este departe, iar von Barnard este exagerat de punctual chiar şi atunci când este rugat să n-o facă. Felicită-l pentru cupa pe care a obţinut-o la maraton căci e foarte mândru de asta. Şi mai ales nu uita să-l feliciţi pe Charles Sauger. Banca lui a câştigat concursul interbancar de tir de anul acesta. Dacă, din întâmplare, şeful lui de personal, D-na Lulier, este şi ea acolo, felicit-o şi pe ea, căci a câştigat proba de pistol. Te vei afla într-un mediu cât se poate de elveţian, numai ei între ei, fără străini şi fără mască. În această perioadă a anului sunt foarte nostimi, se distrează şi sunt foarte sportivi: regate, tenis, excursii lungi, escaladări prin munţi şi golf. Limitează-te la subiectele astea, dar nu accepta să participi la vreuna dintre ele decât dacă eşti foarte bun. De fapt pari a fi în formă şi-mi aduc aminte că în tinereţe erai foarte sportiv. Se organizează curse pe toate lacurile. Ai să te distrezi din plin. În fond, Giani ăsta al tău nu e prost deloc.

— Nu uita de informaţiile mele cât stai la Berna, soldat!

Avocatul luă poziţie de drepţi.

— *Jawohl, mein Fuhrer.*

Eloisa se întâlni cu senatorul la ora stabilită. Înainte ca el să-i poată pune vreo întrebare, ea îi povesti ce şansă nemaipomenită avusese în dimineaţa aceea când s-a întâlnit cu o cunoştinţă nu prea apropiată din Filipine. Fusese teribil de decepţionată când îşi dăduse seama că ziaristul nu o invitase la prânz decât ca să scoată de la ea informaţii despre familia Marcos şi despre eventualele cunoştinţe pe care aceştia le-ar putea avea aici, în Elveţia. După o vreme se răzbunase pe el povestindu-i istorii închipuite de ea pe care acesta le luase drept bune. Povestind, Eloisa pufnea, imita exclamaţiile de stupoare, curtea şi avansurile pe care i le făcea cu piciorul:

Gelozia şi bănuielile odată risipite, senatorul se lăsă contaminat de buna ei dispoziţie, râzând cu lacrimi de strâmbăturile Eloisei care profită de această stare de lucruri ca să-şi lepede veşmintele şi să i le scoată şi pe ale lui.

În cele zece zile pe care le petrecură împreună, Eloisa avu grijă ca fiecare oră, fiecare noapte să fie transformată într-o escapadă. În pat, ea îl aduse încetişor pe culmile plăcerii. Nu cruţa nici un efort ca să-l facă să-i mărturisească fantasmele lui şi „să încerce” să i le îndeplinească. Dar, mult mai de preţ decât

imaginaţia senatorului se dovedi ceea ce îi propunea tânăra femeie, îl provoca, cerându-i să aleagă dintre propriile lui fantasme, lucru pe care foarte puţine femei ştiu să-l facă de teamă să nu-şi piardă puterea pe care o au asupra bărbaţilor.

Întoarcerea, pe 20 iulie, fu o adevărată catastrofă pentru O'Reilly. Era în stare să cucerească întreaga lume, dar nu pentru a-şi satisface orgoliul, ci pur şi simplu pentru o femeie. Numai dacă ar fi putut să ţină în frâu demonul acela numit gelozie şi pofta pe care o avea de a bea un whisky irlandez.

XVII
VIZITE PERSONALE

La rândul lui, Giancarlo găsi că cele zece zile petrecute în Elveţia fuseseră epuizante. Cu foarte mare greutate reuşea din când în când să mai găsească câteva ore libere ca să facă vizite la băncile care-i erau prietene. Avea nevoie de şapte bănci, alese cu grijă după notiţele din cartonaşele lui personale şi criteriile pe care tot el ie stabilise cu meticulozitate. Planul lui cuprindea diverse etape.

În primul rând, să deschidă un cont prin intermediul unui bancher care îl cunoştea bine, de preferinţă unul pe care-l cunoscuse la recepţii în timpul sejurului în Elveţia cu O'Reilly.

În al doilea rând, trebuia ca bancherul să fie „mulţumit" de suma depusă. În al treilea rând, să fie suficient de impresionat de ordinele ce trebuiau date pentru administrarea acestei sume importante şi să-şi pună întrebări şi să le pună şi altora. În al patrulea rând, şeful de Bursă şi/sau cambialul să fie prezent şi să fie consultat în timpul întrevederii cu bancherul. Discuţia se va învârti tot timpul în jurul întrevederii pe care o avusese cu prietenul lui, cambistul. Dar, în al cincilea rând, dacă el cumpăra cu toţi banii din cont prime absurde bazate pe o presupusă scădere a dolarului, în anumite bănci ei vor face aceeaşi operaţiune dar mai ales cu prime prevăzute a scădea, de pe piaţa bonurilor de tezaur americane, ceea ce va provoca o confuzie totală, căci dacă unii bancheri vor vedea în ordinele lui de bancă o certitudine privind scăderea dolarului indicată de cineva care e foarte la curent cu mişmaşurile de la Washington, asta presupunea în egală măsură o scădere continuă a ratei dobânzilor, deci o creştere a bonurilor de tezaur.

Alţii, înspăimântaţi, vor face calculul invers. Căci dacă Giani cumpăra în disperare prime la fel de absurde mizând pe o scădere a valorii bonurilor de tezaur americane, asta însemna că este sigur că rata dobânzilor va creşte, deci că valoarea obligaţiunilor va scădea; în acelaşi timp, o creştere a ratei dobânzilor ar fi sinonimă cu creşterea dolarului şi cu siguranţă nu va mai fi vorba de o scădere.

Lumea stătea la pândă: ce vor face Statele Unite cu rata

dobânzilor? Nimic altceva nu mai conta de doi ani încoace. O adevărată paranoia se instalase în legătură cu această problemă. Orice informaţie concretă era exploatată şi plătită cu bani grei, ceea ce făcea ca piaţa să fie mai nervoasă, mai bănuitoare şi mai ales avidă. În lipsa unor informaţii provenind de la o bancă centrală el trebuia să caute şi să găsească cu orice preţ surse sigure. Piaţa era o adevărată ureche, iar această ureche era ciulită spre ceea ce va face Federal Reserve Bank.

Căci piaţa bonurilor de tezaur americane ajunsese la peste o sută de miliarde de dolari pe zi: numai ea singură depăşea toate pieţele celorlalte obligaţiuni guvernamentale din lumea întreagă. Un sfert de sutime de schimbare a valorii ratelor însemna o pierdere (sau un câştig) de milioane de dolari pentru fiecare bancă în parte.

Întreaga lume participa la această cursă, dar locurile de specialişti sunt rare şi scumpe. Doar câteva mari bănci din Anglia, Japonia, Hong Kong şi Elveţia reuşiseră să ajungă în „altarul finanţelor”. Celelalte trăgeau cu un ochi la câştiguri, iar cu celălalt la „teroarea japoneză”, în mai, băncile lor care serveau drept agenţi de schimb, creaseră, din greşeală, o mică anomalie în aceste cumpărări, ceea ce le-a costat cinci sute de milioane de dolari pe cele treizeci şi cinci de case de schimb de pe Wall Street specializate pe această piaţă, iar ele acuzaseră imediat în mod public banca centrală japoneză că a lăsat bucăţica mai bună din ceea ce avea să facă Federali Reserve, băncilor sale private, lucru inacceptabil şi interzis.

Din februarie, contul lui Giani crescuse simţitor: de la şapte milioane, ajunsese la şaptesprezece, el fiind cel care reuşise să creeze diferenţa de zece milioane. Acest lucru era cunoscut de cinci agenţi de schimb foarte slobozi la gură, căci Giani vânduse prin intermediul lor dolari la termen şi cumpărase prime mizând pe creşterea monedelor zise forte pentru sume impresionante faţă de ordinele lui normale. Dacă, în general, agenţii de schimb îi respectau pe marii speculanţi la bursă, fiindcă erau clienţi de aur, pe cei care câştigau constant îi venerau de-a dreptul. Cu toate că numele lui Giancarlo nu era pomenit niciodată, se ştia că e vorba despre el. Graţie acestor câştiguri, credibilitatea lui Giancarlo ca fiind o persoană cum nu se poate mai bine informată se răspândise cu viteza fulgerului printre cei mai buni „clienţi” ai celor cinci agenţi de schimb.

Giancarlo conta mult pe această reputaţie, poate cam prea

mult, dar nu avea de ales. Jocul avea reguli şi trebuia să le urmeze. Cele şaptesprezece milioane de dolari ai săi nu reprezentau miare lucru pentru bancherii elveţieni, mai aids că erau împărţiţi între şapte bănci, dar două milioane de fiecare cont, în întregime puşi la bătaie într-o speculaţie în aparenţă absurdă, nu puteau trece neobservaţi, căci o asemenea mişcare putea însemna fie o variaţie de zece la sută pentru dolar, fie o variaţie de cel puţin doi la sută a ratelor, ceea ce era cal mai rău lucru, iar Giancarlo era cunoscut ca fiind un om prudent. Cine dorea se putea interesa pe lângă Pringle sau Seligman, sau la prietenii săi. Era mult mai respectat decât îşi închipuia.

În acest caz, valoarea cotă de o mie şase sute de miliarde de dolari ar scădea cu circa două sute de miliarde de dolarii, fără să mai vorbim de panica produsă. Echivalentul unui an de venituri pentru OPEC în zece secunde. Dolarul în scădere? Dolarul în creştere? Piaţa era ca un fel de găină aşezată în mijlocul unei autostrăzi la o oră de vârf. Prima maşină care i-ar fi smuls penele ar fi trimis-o Dumnezeu ştie unde.

La Londra, conversaţia dintre Stanford-Pringle şi Seligman i-ar fi făcut plăcere lui Giancarlo dacă ar fi putut-o auzi.

— Atunci, ce este?

— Urmăreşte-mă, sau, mai degrabă, urmăreşte-l pe Giani. Cea mai mare parte a oamenilor importanţi sau care au mari averi şi-au transferat, timp de ani de zile, o parte din averi în afara ţărilor lor. Când un guvern devine intolerabil şi ameninţă să-i ruineze, ei scot cât mai mult posibil, dar, proporţional cu masa monetară a unei ţări europene, asta înseamnă foarte puţin. Infim! Să zicem, costul a două săptămâni de intervenţii a unei bănci naţionale ca Banca Franţei. Deci mai rămân câţiva noi îmbogăţiţi sau cadre superioare care sunt atât de prinşi cu afacerile lor, încât abia dacă pot scoate din ele un minimum de profit.

— Atunci, care este cauza acestei mari scăderi?

— Nu e vorba de scurgerea capitalurilor, ci de fuga oamenilor. Oamenii care pleacă sunt, în general, oameni care se pricep foarte bine la afaceri şi care au multe legături în străinătate. Prietenii lor, prin definiţie, îi cunosc, au făcut afaceri cu ei şi le respectă părerile şi felul de a gândi şi – aici este aspectul psihologic al problemei – le cunosc sentimentul patriotic, pentru că aceşti oameni au supravieţuit ani întregi la toate crizele din ţara lor şi totuşi au rămas acolo. Dacă pleacă în număr mare, aşa

cum s-a întâmplat în Anglia după domnia lui Wilson, când au plecat din ţară optzeci de mii de doctori şi ingineri în doar trei ani de zile şi nu mai spun de marile averi, deci, dacă oamenii pleacă în număr mare, asta bagă frica în toată lumea financiară din afara ţării respective şi ei sunt cei care încep să vândă monede pe diverse pieţe sau evită să trateze o afacere în această monedă. În plus, refugiatul, el nu este chiar sub o zodie nefastă, căci odată ajuns în străinătate, aşteaptă ca situaţia din ţara lui să se amelioreze şi va fi primul care va reinvesti acolo. Căci, în general, el crede în ţara să, apoi mai sunt obiceiurile şi ştie că poate face afaceri acolo. Îţi aminteşti spusele unui ministru de finanţe din Italia de după război? Când i s-a reproşat că închide ochii la scurgerea de capitaluri, practicată aproape la vedere, el a răspuns: „Scurgerea de capitaluri în Elveţia? Dar, dragă prietene, asta este rezerva latentă a Italiei!” Şi lucrul ăsta n-a întârziat să fi dovedit: la începutul anilor şaptezeci, ţara a fost adusă la ruină de incompetenţa politicienilor săi. Nici un bănuţ în casă. Atunci, cât se poate de simplu, ministrul de finanţe i-a convocat pe oamenii cei mai bogaţi, care făcuseră imprudenţa şi îşi scoseseră banii într-un mod prea flagrant şi i-a ameninţat cu o amendă zdravănă dacă nu investesc la ei în ţară. În numai şase luni, mai mult de trei miliarde de dolari s-au întors în Italia şi cum trebuia să se reinvestească, afacerile s-au restabilit încetul cu încetul, dând curaj italienilor refugiaţi să investească mai mult, iar aceştia la rândul lor i-au antrenat şi pe prietenii lor care nu erau italieni, iar acum, în Italia intră în fiecare lună peste un miliard de dolari via Elveţia care nu mai are nimic de-a face cu resortisanţii italieni. La ora actuală, am o bancă elveţiană care-mi propune să subscriu la o mărire de capital a unei asigurări italiene pe care toată lumea vrea să pună mina, atât este de cerută în străinătate. Şi ştii de ce? Asigurarea în chestiune aparţine partidului comunist, deci e mai sigură pentru că nu se pune problema posibilităţii grevelor. Iată limita extremă la care poate ajunge sărmana noastră lume a finanţelor.

— Vorbeşti de funie în casa spânzuratului?

— Nu mai este o simplă butadă, dragul meu, ci o realitate!

— Giani devine foarte periculos. Presimt scandalul şi, deci, profituri mari.

— Sunt de acord cu tine şi aş vrea să ştiu dacă analiza ta seamănă cu a mea.

— Mica noastră afacere de împrumut în devize europene

capătă o dezvoltare fabuloasă, mai ales în sectorul contractelor industriale dintre Statele Unite şi Lumea a Treia, iar asta graţie senatorului, sau cel puţin datorită firmei de avocaţi din care a făcut parte. Deci senatorul îl ascultă pe Giani, iar bancherii din Europa care se asociază cu noi în aceste acordări de împrumuturi îl binecuvântează şi ei. Nu sunt fraieri. Influenţa scumpului nostru conte este vizibilă, deci este ascultat. El face aceeaşi politică ca şi Talleyrand: adună la un loc fragmente mici ca să devină o mare putere.

— E bine.

— Da, dar riscăm să ne scape.

— Unde?

— Nu ştiu exact, dar ceea ce mă deranjează sunt părerile pe care le tot plasează cu ocazia vizitelor pe care le face pe ici pe colo.

— Vrei să spui cele legate de o Europă care îşi va lua în sarcină administrarea eurodolarului? Stanford-Rringle izbucni în râs. E de-a dreptul extravagantă.

— Sunt întru totul de acord cu tine şi exact asta mă jenează. Căci nu este deloc stilul lui Giani să avanseze o teorie care să nu fie la modă şi cu atât mai mult nu e stilul lui să avanseze o teorie extravagantă.

— Ei asta-i acum! Face şi el din asta calul de bătaie pentru ca prietenii noştri europeni să fie şi mai neliniştiţi şi mai dornici să participe la lansarea de emisiuni de împrumuturi în devize europene.

— Atunci, dragă prietene, de ce s-o facă pe ocolite? Ar putea tot atât de bine să spună sus şi tare că dolarul va continua să scadă şi că trebuie ca lumea să continue să cumpere instrumente financiare în devize străine.

Stanford-Pringle se scarpină în cap.

— Hm. Da, ai dreptate. Oricum asta e moda, în tot cazul, dar ştii că Giani este un mare jucător de biliard?

— Ştiu cum să nu ştiu? În privinţa asta m-a costat scump, ca să nu mai vorbesc de prietenii mei pe care i-a escrocat în weekenduri la castel la mine. Fără să pară că ar fi fost amestecat – şi niciodată nu el este cel care propune o partidă, din contră, se lasă rugat – nu l-am văzut niciodată să plece fără o pradă de cel puţin o mie de lire. Iar la backgammon, e un adevărat măcel, îşi enervează atât de tare adversarul cu replicile lui răutăcioase, încât acesta nu se mai gândeşte la joc ci se concentrează să

găsească un răspuns acerb şi făcând în acelaşi timp eforturi supraomeneşti ca să nu-i dea cu masa de joc în cap. În jocul ăsta este un adevărat asasin. Îi înfurie la culme pe toţi, iar ei sunt gata să-şi asume orice risc la joc, numai ca să-i poată da o replică care să-i închidă gura.

Ochii lui Lord Seligman se îngustară.

— Mă întreb dacă nu cumva e pe cale să facă acelaşi lucru cu scumpul tău prieten O'Reilly?

— Dar în ce scop? Pentru loviturile pe care le dă la biliard, de acord. Mi-l închipui perfect aruncând paie pe foc cu această panică întreţinută despre scăderea dolarului. Nu contează metoda lui, nici originalitatea părerilor sale, prea puţin conformă cu caracterul său prudent. Iar noi nu avem de ce ne plânge, căci am câştigat douăzeci de milioane de dolari. Dar pentru restul…

— În ceea ce priveşte restul, continuă Lord Seligman.

— Avem un italian care îşi face prieteni acolo unde nu avea. Şi asta datorită unui senator american care-i asigură existenţa şi care este cât se poate de proeminent ca figură. Cu toate acestea, el foloseşte o teorie oare, în ciuda politicii antiguvernamentale a aceluiaşi senator (care în fond rămâne un patriot), este cum nu se poate mai insultătoare şi provocatoare. Îţi dai seama cam ce spune Giani? El îl considera, în mod deschis, pe binefăcătorul lui şi prin urmare şi ţara acestuia, drept un copil iresponsabil – lucru care nu se face, cu toate că poate este adevărat – şi asta nu doar de faţă cu el ci de faţă cu toţi cei pe care-i vizitează în Europa. Este o adevărată palmă repetată de sute de ori.

— Tocmai asta îţi spuneam şi eu. Asta aruncă suspiciuni asupra dolarului. Mai ales când senatorul este beat şi nu mai poate răspunde în mod convingător. Din contră, aceste bâlbâieli sporesc suspiciunea.

— Mi s-a spus că nu mai bea.

— Acesta este celălalt aspect care mă tracasează. Asta sporeşte capacitatea lui de a aprecia importanţa provocărilor lui Giani.

— Poate ăsta este felul lui Giani de a-şi vindeca orgoliul rănit. Sau o compensare pentru servitudinea lui forţat? Ştii că e foarte orgolios.

— Nu în asemenea măsură încât să-şi rişte slujba!

— Cu toate astea a făcut-o atunci când „a uitat" s-o contacteze pe D-na Aquino.

— Ştii foarte bine la ce se gândea el să facă rămânându-i fidel D-nei Marcos. O mare lovitură de unul singur şi trebuie s-o spun, cred că ar fi greşit dacă n-ar fi încercat s-o facă.

— Atunci, în ce constă marea lovitură de data asta?

— Nu ştiu absolut nimic, dragă prietene, dar din analiza pe care am făcut-o împreună rezultă că Giani pune la cale o lovitură. O lovitură de mari proporţii dacă ţinem cont de riscurile pe care şi le asumă!

— Să sperăm că a tras învăţăminte din lecţia pe care i-am dat-o şi că ne va consulta la momentul potrivit.

— Să sperăm! Dar nu-mi place cuvântul „speranţă” care pentru mine este egal eu neputinţă. O mare lovitură de unul singur ca cea pregătită pe lângă Marcos mă face să cred că va dori să mai încerce o mare lovitură tot de unul singur… din orgoliu.

Stanford-Pringle suspină.

— Cred că temerile noastre sunt aceleaşi.

— Vrei să spui că o lovitură de unul singur, ratată sau reuşită ne va amesteca şi ne va păta şi reputaţia noastră?

— Da – Stanford-Pringle suspină – din păcate în meseria noastră frica e cea oare ne împiedică să încercăm o mare lovitură şi sunt tot atât de sigur de asta pe cât sunt de sigur că orgoliul e cel care ne-ar împinge s-o facem.

— Atunci înseamnă că e vreo cale pe care n-am folosit-o.

— A da? Bravo, dragă prietene! Care?

— S-ar impune o mică discuţie cu senatorul.

— O’Reilly? Dar el ar fi ultimul care ar putea şti ce e în capul lui Giani!

— Desigur! Iar frumoasa şi divina Eloisa Bonvin este probabil prima care ar putea şti ceva. La urma urmei dacă senatorul nu mai bea, cu siguranţă că asta nu se datorează influenţei lui Giani.

— Nu-i rău! Zi-i! Dar eşti convins că influenţa acestei tinere şi foarte frumoase persoane este sinonimă cu o nouă alianţă curată şi sinceră?

— Cât eşti dispus să dai în cazul în care ar trebui s-o convingem să se mulţumească să guste din plăcerile unei iubiri sincere şi „dezinteresate” care oricum nu ar putea avea ca rezultat căsătoria?

— Din partea mea? Oh, trei… cinci milioane de dolari.

— Da, cam la aceeaşi sumă mă gândisem şi eu. Iar eu fac un

efort asemănător ca să facem potul şi mai excitant. În fond, până acum toată lumea a pus câte ceva în afară de noi doi... Apoi, într-un fel, Giani este cel care finanţează dota, nu-i aşa?

— Cincisprezece milioane de dolari pentru primele patru luni, spui? Foarte satisfăcător, chiar foarte, într-adevăr.

— În aşteptare, putem să-i dăm o mână de ajutor.

— Cum a şa?

— Printre ziarele şi prietenii noştri de dreapta şi de stânga se află o foarte importantă pătură de englezi care nu văd cu ochi buni căderea regimului alb din Africa de Sud, căci ei cred încă în Commonwealth şi în măreţia Imperiului Britanic. Eforturile guvernului Reagan în acest domeniu îi fac să creadă că acestea nu sunt decât o încercare a americanilor de a destabiliza acest ultim bastion al Imperiului Britanic în scopul de a-l fărâmiţa sub pretextul luptei împotriva rasismului.

— Şi de fapt nu greşesc.

— N-are importanţă. Dar Commonwealth-ul reprezintă un fel de mic ONU foarte compact şi neutru intre ruşi şi SUA. Iar asta împiedică SUA să deţină puterea la ONU. Iar americanilor nu le place asta şi nici nu le convine, căci le ia din mână puterea pe motivul că ei, sunt campionii de necontestat ai oamenilor de culoare.

— Nu mă gândisem la aşa ceva.

— Dar Thatcher, da! Asta e motivul pentru care lupta ea. Dar în acest domeniu, zarurile sunt aruncate. Mai rămân ruşii care râvnesc la aceeaşi glorie.

— Atunci...

— Dacă pedalăm puţin pe tendinţa „*British for ever*" şi dacă înveninăm puţin lucrurile în partea rusă, lucrurile ar merge în sensul dorit de prietenul nostru, nu?

— Uşor de făcut în ceea ce-i priveşte pe prietenii englezi, dar în ceea ce îi priveşte pe ruşi?

Seligman surâse.

— Eu negociez rambursarea împrumuturilor făcute de ruşi în perioada 1917-1922 în numele Angliei. Şi asta, chiar zilele astea. Ruşii mor de dorinţa de a face împrumuturi masive prin intermediul băncilor noastre englezeşti dar acest lucru este interzis până ce nu se rezolvă cealaltă problemă.

— Atunci acceptând o lichidare rapidă, americanii vor fi scurtcircuitaţi, iar băncile lor vor începe să strige ca din gură de şarpe, mai ales acum, exact înainte de alegeri.

— Dar, Lord Seligman, vei deveni un adevărat prieten al ruşilor precum şi un salvator al văduvelor şi orfanilor din primul război mondial... Bănuiesc că s-a cumpărat un mic pachet pentru mica noastră afacere orfană?

— Exact! Dar în funcţie de cum îi vor afecta veştile pe prietenii noştri de pe ici de pe colo, vom vedea şi care va fi tendinţa părerilor prietenului nostru Potzo-Berghese. Telefonează-i, te rog, senatorului.

— Da, îl voi suna în curând.

XVIII
CALA DI VOLPI, MISIUNEA CONTELUI DE ARANO

Serios zdruncinat de vizita lui O'Reilly şi Giancarlo, de Arano făcu un raport către prietenii săi din guvernul italian. La puţin timp după aceea fu convocat să se explice.

— Citind ceea ce aţi scris în rapoartele dv., dragă de Arano, am impresia că încet, încet sunteţi pe cale să ne faceţi să tragem concluzii foarte importante.

— De exemplu?

— Să luăm raportul dv. despre sectorul agro-alimentar. Arătaţi acolo că creşterea dolarului în anii 82-84 a dus nu numai la căderea a aproape tuturor materiilor prime, dar mai ales a cerealelor.

— Asta este statistică pură.

— Da, dar insinuaţi că intenţia a fost de a ruina Lumea a Treia şi mai ales de a ruina fermierii, care în mod tradiţional erau de dreapta.

— Şi nu aşa stau lucrurile?

— Ruinarea fermierilor în Statele Unite este deliberată. În Europa mai puţin, datorită acordurilor noastre europene. Dar nu asta e problema. Ceea ce spuneţi dv. este că „se" aruncă paie pe foc obligându-i, prin această coborâre a preţurilor, pe fermieri să producă mai mult pentru a obţine acelaşi venit. Mai multă producţie, mai puţini cumpărători, problema se agravează iar presiunilor cresc pentru ca guvernele să-i ajute pe fermierii lor, „să facă" ceva, de unde subvenţii şi un adevărat dumping de mărfuri prin vânzarea către o ţară străină, indiferent care, de grâu, de exemplu, la un preţ care reprezintă a treia parte din costul lui de producere şi stocare.

De Arano începu să surâdă. Se ascunse în spatele unei fraze pe care o auzise repetată adesea de Giancarlo.

— Eu nu insinuez nimic. E scris negru pe alb în diverse ziare şi confirmat de oamenii pe care i-am vizitat.

— De acord, dar dv. scrieţi că, în afară de Japonia, ţările comuniste sunt cele care profită aproape în exclusivitate de

acest dumping.

— Şi atunci?

— Ceea ce mă interesează este concluzia.

— N-am tras concluzii.

— Oh, ba da, dar în felul dumneavoastră. În altă parte scrieţi de asemenea că opoziţia americanilor la restabilirea unei monezi bazate pe aur ar fi motivată de voinţa de a-i împiedica pe ruşi şi Africa de Sud să profite de stocurile lor de aur.

— E acelaşi refren din anii patruzeci încoace.

— Da, numai că în raportul dv. demonstraţi matematic că acum, aurul dă Rusiei infinit mai multe posibilităţi de a cumpăra grâu faţă de posibilităţile pe care le avea înainte. Şi că, în aparentă din întâmplare, campania politică şi mediatică împotriva Africii de Sud se intensifică exact în momentul în care dolarul a început să scadă, chiar dacă această campanie este orchestrată mai mult de Occident decât de către roşi.

— Eu nu fac decât să vă arăt coincidenţele.

— Da, coincidenţe, să zicem, tulburătoare. Dragă conte, aceasta ar însemna că oamenii sus plasaţi în Occident şi în special un anume personaj – un spion infiltrat – lucrează pe termen lung pentru Rusia şi că politica lor monetară n-a fost altceva decât o vastă operaţiune de destabilizare a dolarului. Printre altele, ea i-a determinat pe agricultori – grup atotputernic în materie de voturi – să treacă de la dreapta la socialism, ca să nu spun la comunism, în chiar interiorul ţărilor democrate din Occident.

— Asta este concluzia dv. domnule ministru?

— Hm, da. Bineînţeles, raportul dv. încă nu concluzionează; el nu face decât să enunţe „fapte”. O abordare atât de… şocantă, într-adevăr! Dar îmi place! Din contră, probabil că senatorului dv. nu-i place deloc, dacă a înţeles. Sau m-am înşelat eu asupra personajului?

De Arano începu să râdă deschis.

— Senatorul, ca orice politician în căutare de voturi, a găsit un cal de bătaie care îl poate ajuta să câştige. E la modă să loveşti în Africa de Sud albă. Nimeni nu se îngrijeşte să afle ceea ce s-ar mai putea petrece în continuare.

— Dar dv. nu credeţi că e un lucru bun să-i faci pe albi să se comporte ca nişte oameni civilizaţi? îi tăie ministrul vorba.

— Nu asta e problema. Problema se pune astfel: ce facem cu burii? Îşi vor părăsi ţara, sau, disperaţi, vor face un pact cu ruşii?

— Oh! Doar nu crezi ceea ce spui?

— Dacă din întâmplare aşa ar sta lucrurile, d-le ministru, ruşii ar avea controlul asupra a optzeci la sută din producţia mondială de aur plus asupra altor materii prime strategice, asupra celei mai bune armate din Africa, precum şi controlul asupra capitalei legislative, Cape Town. Trebuie să mărturisesc că e tentant.

— Iar în celălalt caz, dacă albii pleacă din ţară, va fi o debandadă generală, o baie de sânge între triburile de negri şi hinduşi care sunt urâţi de către toţi negrii. O întrerupere a producţiei miniere, poate chiar închiderea minelor sabotate, deci o scădere a producţiei de aur pe termen lung şi o creştere a cursului aurului în favoarea producţiei de aur din Rusia, iar pe de altă parte o ură generalizată a sud africanilor de toate rasele împotriva albilor din Occident cărora le vor reproşa că nu au făcut ceea ce trebuia pentru a-i ajuta.

— Asta întrevedeţi, nu-i aşa? Ruşii câştigă orice s-ar întâmpla. Nu au decât ca în ultimul moment să aleagă. Şi ca din întâmplare, ruşii au hotărât să încheie diferendul lor Anglia pe tema împrumuturilor pe care le-au făcut în 1914-1918. Astfel, prin intermediul Bursei de la Londra ei pot lansa noi împrumuturi... murmură ministrul, asta se potriveşte cu raportul dv.

— În august, Senatul american va vota sancţiuni foarte severe împotriva Africii de Sud, adaugă de Arano. La cele două milioane de negri care sunt şomeri se va adăuga încă un milion. Credeţi că toţi aceşti oameni vor face diferenţa între albii de la Cape Town şi albii din Occident? Ei nu citesc ziarele occidentale. De altfel, ei nu citesc deloc. Se mulţumesc să-i asculte pe mult iubiţii lor şefi isterici şi debili care urlă cerând moartea albilor şi îndeamnă la violul colectiv al femeilor albe.

Ministrul tuşi.

— Prietenul dv., senatorul O'Reilly, pare să vorbească cam mult. Cam prea mult, se pare.

Se întinse în şezlongul său, iar ochii îi căpătară o expresie visătoare.

— Volcker, un spion infiltrat! Aşa ceva nu se poate! murmură ministrul. E considerat un sfânt. Toate succesele îi sunt destinate lui, tot aşa cum toate visurile sunt ale lui Reagan.

— Nu-i aşa? adăugă de Arano. Mai ales „utilizabil" în negocierile noastre din GATT.

— Hm, da, poate... dificil, dar o mică insinuare plasată la

momentul potrivit ar putea avea ceva efect. Asta i-ar putea determina să dea înapoi pe ici pe colo. Cu toate că nu vom înţelege niciodată de ce Volcker a vândut aurul FMI şi pe cel al ţării sale într-un moment de hiper inflaţie. Se zice că tot el este cel care a sfătuit să se vândă toate rezervele strategice de argint-metal exact înainte de, precum şi în timpul războiului din Vietnam, în timp ce duşmanii săi cumpărau tot ce puteau cumpăra… Coincidenţă? Hm… Aţi mai auzit şi altceva?

Ministrul avea un aer somnolent.

De Arano îl privea atent pe prietenul său. Ochii lui pe jumătate închişi îl făceau să se gândească la nonşalanţa cu care o felină apreciază distanţa care o desparte de pradă. Dl. Ministru îl ura pe Volcker. Acum era momentul.

— N-am mai auzit decât că democraţii şi unii republicani se reunesc în Congres ca să prezinte lobby-ului comun creşterea tarifelor vamale, în special în ceea ce priveşte ţările noastre şi în mod deosebit ţara dv., iar Volcker va vorbi din nou în Congres pentru a-l convinge că este greşeala dv. dacă Statele Unite au o balanţă comercială deficitară…

— Asta nu-i o noutate. Ce alte noutăţi? îi tăie vorba ministrul cu o voce leneşă.

— … şi să convingă Congresul, continuă de Arano, să oprească prin toate mijloacele toate achiziţiile de mărfuri pe care ţara dv. le face în SUA pentru ţările din Est.

Dintr-o mişcare, ministrul se ridică în cot.

— Ce spuneţi?

— Da, senatorul spune că reprezentanţii lui Foreign Affairs Committee şi ai Commerce Committee cred că este absolut momentul ca ţara lor să vândă ceea ce are de vândut în mod direct, fără ipocrizie, pentru că dv. le vindeţi ceea ce este interzis sau, oricum sub cotele admise.

— Ah, ticălosul! O presiune a opoziţiei şi a Congresului pe care Reagan nu o poate refuza, numai dacă nu este lăsat să cadă dolarul sau să crească tarifele vamale, sau amândouă.

— Ma! Restul jocului, adică dv. şi Japonia, este în dezbatere căci este prea scump. Noi, italienii, vindem plaje frumoase ca asta de aici şi obiecte de lux pe care mai nimeni nu mai vrea să le producă. Şi mai vindem masiv spaghetti, iar americanii ni le reproşează ameninţându-ne cu o creştere de patruzeci la sută a vămii, ceea ce nu ne place deloc. Pe scurt, suntem în concurenţă cu o Americă care începe să înţeleagă că trebuie să exporte. Şi

când americanii îşi bagă o chestie în cap, nimic nu-i mai opreşte… Numai că la ora actuală. În străinătate sunt deţinuţi mai mulţi dolari reprezentând datorii decât în interiorul SUA şi asta pentru prima dată în istorie. Dolarul care circulară în străinătate devine o creanţă asupra patrimoniului SUA, nu-i aşa? Un efort de concentrare a unor ţări ar putea deveni o pârghie deloc de neglijat dacă este „bine folosită”, cită industriaşul italian din spusele musafirului său străin.

— Te contrazic! Politicienii democraţi şi republicani îl împing pe preşedinte să mărească impozitele ca să acopere datoriile. Chiar Volcker o spune cu fiecare ocazie. Presiunea e atât de mare încât, mai devreme sau mai târziu, va fi obligat să cedeze, mărind impozitele. Şi gata cu datoria. La ei merge repede. Nu se încurcă cu jumătăţi de măsură.

— E dificil! Căci ar contraveni întregului său program pe baza căruia a câştigat alegerile, obiectă, de Arano. Îşi va pierde credibilitatea, va fi umilit.

— Nu are de ales, spuse răutăcios ministrul. Nu mai poate continua să împrumute aşa cum o face acum! Uită-te-n ziarele de azi. Piaţa este înnebunită la gândul că se va face o primire foarte proastă a celor treizeci de miliarde de dolari în obligaţiuni de tezaur pe care le emite şi pentru care va fi obligat să mărească rata dobânzilor, ca să le poată vinde. E nesăbuit! E un lacom, un bulimic al datoriilor. La viteza cu care îşi îndatorează ţara, SUA vor ajunge să aibă o datorie de trei sute treizeci de miliarde la finele acestui an şi de patru sute de miliarde anul viitor! Nici o monedă nu-şi menţine credibilitatea cu o astfel de datorie, mai ales o monedă de schimb internaţională. Reagan nu e un nebun. S-a înşelat asupra Congresului crezând că-l vor lăsa să reducă cheltuielile guvernului. Iar acum, fiindcă ştie că acest lucru nu este posibil şi că membrii propriului partid nu-l vor ajuta, va renunţa. Iar Volcker va fi şi mai puternic.

— Atunci, probabil că ştie că nu va plăti niciodată datoria, şopti, abia auzit, de Arano.

Ministrul sughiţă.

— Ce vreţi să spuneţi? Aţi înnebunit? Nu-i treaba mea, într-adevăr, dar ascultându-l pe senator şi ceea ce spunea despre discuţiile din Congres, se pare că America s-a săturat de permanentul şantaj exercitat de către ţările îndatorate: „Dă-mi mai mulţi bani că altfel nu-ţi plătesc dobânzile la ceea ce-ţi datorez şi dacă declar ca nu plătesc îţi ruinez băncile, le

falimentez.” Chestia asta devine delicată. Prea mult repetată ca subiect de şantaj. Chiar după avansurile masive din Mexic, Brazilia etc., patru dintre cele mai mari bănci americane au – ca să zicem aşa – sărit în aer. Peste două sute cincizeci de bănci de talie mijlocie sunt într-o situaţie disperată şi mult mai multe şi-au pierdut până şi cămaşa de pe ele în operaţiuni de schimb cu care au crezut că se pot distra. Cam începe scandalul la Washington.

— Ah! E din vina lor, căci ei sunt cei care au împins ţări ca Mexicul să facă împrumuturi. Nu trebuie să exagerăm!

— Da, dar americanului îi place tare mult să inverseze rolurile. Când descoperă că una dintre politicile pe care o duce se îndreaptă spre dezastru, el impută greşeala altora care joacă jocul până la capăt. Omul de pe stradă e convins că ţara lui dă dovadă de mărinimie împrumutând altora aceşti bani. Tot ceea ce pot citi ei în ziare este că în schimbul acestui gest li se scuipă în gură. Opinia contează, nu faptele. Cititorii lui WALL STREET JOURNAL sau ai altor ziare sunt înşelaţi şi şantajaţi pentru a nu ştiu câta oară. La ora actuală, n-ar fi mare lucru pentru ca presa să fie de acord cu o campanie asemănătoare cu cea împotriva Africii de Sud, dar pe tema „să creăm un nou dolar, cu greutate, să uităm datoriile Lumii a Treia, să amputăm un braţ în folosul tuturor şi cu aceeaşi ocazie să anulăm şi datoriile noastre. La urma urmelor *ei* ne obligă să facem acest lucru”; Asta ar fi o scuză. Iar ei caută una.

— Ridicol, spuse ministrul.

Dar de Arano vedea o pereche de ochi care spuneau cu totul şi cu totul altceva. Şi fu surprins de asta.

— Giani chiar cunoaşte secrete atât de periculoase?

— Da desigur, periculoase dar tentante pentru un preşedinte foarte iubit pentru moment, care nu vrea să admită ca politica lui să se soldeze cu un eşec usturător. Se pare că deja au fost tipărite bancnote noi.

— Pentru cu totul alte motive! obiectă ministrul.

— Dar asta ar putea servi aceeaşi cauză. Ei adoră acţiunile care le permit să atingă mai multe scopuri. Eliminând unul sau chiar două zerouri de la dolar, ei ar anula dintr-o singură mişcare datoriile Lumii a Treia, dar în acelaşi timp distrug şi toţi dolarii pe care-i deţin străinii la negru, cum sunt cei ai Mafiei – sumă estimată la şaptezeci de miliarde de dolari – şi pe care aceasta nu-i poate schimba cu bancnote noi fără a justifica de unde provin. Această sumă este suficientă ca să scoată la suprafaţă

băncile americane deţinătoare de datorii în dolari ale ţărilor care nu sunt solvabile.

— Iar pentru restul?

— Pentru restul e simplu! America va spune lumii: nimeni nu a vrut să ne ajute să salvăm ţările îndatorate am fost obligaţi să o facem aproape singuri, iar acum nu mai putem nici noi, cu atât mai rău pentru voi, Europenii! Anulez datoriile, dar anulez şi creanţele. De acum înainte, noul dolar e singur. Ne pare rău prieteni, dar ăsta este un joc nou.

— E de neconceput. Ar fi o mare victorie pentru ruşi, închipuieţi…

— Dar şi ruşii o vor încasa, chiar dacă totuşi planul lor era întradevăr acela de a controla aurul ca bază pentru o nouă monedă. Ca să nu mai vorbim de japonezi şi de ţara dv. care au rezerve masive de dolari. Vreţi să vă jucaţi cu un dolar care nu mai are nici o valoare în SUA, căci asta e soluţia finală, nu-i aşa? Cap, câştig eu, pajură, pierzi tu. Doar îi cunoaşteţi pe americani. Asta nu-i decât una din corzile de la arcul lor. O posibilitate printre atâtea altele. Dacă un plan nu merge, se taie braţul şi imediat se axează pe altceva.

— Aveţi dreptate, chiar dacă această idee nu este nouă căci a fost considerată extravagantă. Raportul dv. şi ceea ce-mi spuneţi acum, mă fac, în schimb, să tremur căci, din tot ceea ce aţi putut afla, rezultă că membrii Congresului au luat serios în consideraţie această eventualitate. Nu aţi interpretat nimic, nu-i aşa?

— Nu, domnule ministru. Mă cunoaşteţi suficient de bine. Cuvintele şi sensul lor vin direct de la Washington, iar eu sunt cunoscut pentru prudenţa mea, căreia îi datorez şi legătura cu dumneavoastră.

Ministrul aprobă cu o mişcare a capului, apoi se crispă.

— Prietenii noştri japonezi n-ar lăsa…

— În prezent, prietenii noştri japonezi cumpără mult aur. 400 de tone numai până acum, pe anul în curs. Desigur, pentru cu totul alte raţiuni şi chiar mă grăbesc să adaug asta, spuse de Arano. Se pare că vor să emită o monedă de aur pentru aniversarea împăratului lor pe care vor s-o sărbătorească. Probabil că acum sunt prost dispuşi. Americanii tocmai le-au pus gheara în gât în legătură cu exportul lor cipsuri pentru ordinatoare.

— Alt coşmar: ce s-ar întâmpla dacă America, sub influenţa campaniei sale antiapartheid şi-ar vinde masiv aurul?

— Absurd!

— Dar dacă s-ar hotărî s-o facă? Volcker chiar începuse s-o facă prin anii şaptezeci. Rezervele băncilor noastre centrale ar fi distruse, inclusiv cele ale Japoniei.

Dl. Ministru fu cuprins de frisoane.

— Şi dacă ei anunţă vreodată o chestie asemănătoare, va trebui ca lucrurile... Adăugă: Ministrul de finanţe este în vacanţă?

— Ştiu că a plecat să petreacă weekendul pe Coasta de Azur, după Consiliul miniştrilor care tocmai s-a încheiat.

— În apropiere de Toulon?

— Cred că acolo, da. De ce?

— Nimic. Mâine trebuie să mă întorc acasă. Preşedinţii mai multora dintre băncile noastre îi primesc pe confraţii lor din Benelux. Apoi mă voi întoarce. Poate că ar fi interesant dacă mi-ai organiza un dejun de informare cu prietenii tăi şi ministrul de finanţe.

— Ar fi o idee foarte bună. Peste două săptămâni voi face acelaşi lucru la Londra pentru prietenul nostru Pringle.

— Perfect! Dacă am merge să ne... – se întoarse ca să-l privească pe de Arano în faţă – ... să ne oferim nişte spaghetti alle Vongole? Mi-e teamă că azi nu pot mânca mai mult.

Dacă am avea dovada, gândi ministrul, că un comitet al Congresului american s-a gândit serios la această cale, ar fi o adevărată bombă atomică.

Giancarlo citi cu satisfacţie în ziare. August 86 WALL STREET JOURNAL.

„Investitorii străini şi băncile centrale devin din ce în ce mai puţin încântaţi să deţină dolari. Căderea abruptă a dolarului în raport cu monedele considerate forte, peste 1,2 la sută faţă de yen şi 1,4 la sută faţă de francul elveţian, doar pentru ziua de joi, trebuie imputată, declaraţiilor D-lui George Shultz, care spunea că administraţia Reagan se aşteaptă la o confirmare a scăderii dolarului.

Bundesbank protestează. Dl. Helmut Schelesanger, vice preşedinte al Bundesbank, răspunzând criticilor recente ale Washingtonului, sugerează că cererile oficialilor americani de a elibera politica monetară a Germaniei de Vest sunt bazate pe o absenţă de informaţii a ceea ce se petrece în realitate, din punct de vedere economic, în ţara sa. El adaugă că remarcile oficialilor americani sunt neliniştitoare”.

Pe 2 august, comitetul Senatului american însărcinat să recomande diverse sancţiuni ce ar trebui luate de guvernul Statelor Unite a cerut vânzarea stocului de aur al ţării pentru a ruina economia Africii de Sud.

XIX
INTEROGATORIILE TIA MARIA

Rayburnhouse, Washington DC

Congresmanul Flores aştepta de dimineaţă o comunicare de la Langley, care nu mai venea. Oare ce făcea?

I se promisese un răspuns înainte de prânz. Era deja 16,30. Senatorul O'Reilly avea să fie turbat de furie. N-ar fi trebuit niciodată să-i spună de conversaţia dintre Eloisa şi nevasta lui în legătură cu marii bucătari din Franţa. În fond nu însemna că sărmana fată e o spioană dacă o băgase în cofă pe Daisy care se credea nemaipomenită în materie de cunoştinţe de gastronomie rafinată. O întreagă tevatură ca să ieşi în evidenţă! Iar în lipsă de alte informaţii să mobilizezi serviciile secrete pentru o biată fată!

Dar dacă, totuşi, Eloisa era o spioană...

La Langley, în camera 229 continua interogatoriul unui filipinez mărunt cu faţa smochinită.

— Ai văzut în preajma Preşedintei pe vreunul din aceste personaje din fotografie?

— Da, pe acesta din când în când şi pe acesta care venea regulat.

— Dar dintre femei?

— Nu, nu.

— Sigur?

— Nu.

— La dracu'!

— Îmi pare foarte rău dar, în afară de D-ra Eloisa, desigur, nu cunosc pe nimeni.

— Înţeleg. Ei bine, e dar. S-a terminat. Eloisa? Care Eloisa?

— Ei, Eloisa, protejata Preşedintei.

— Care este?

— Ah, nu se vede prea bine..., e întotdeauna aşa de discretă, aşa de sensibilă, ştiţi. Uitaţi, e mai înaltă decât toţi cei din fotografia cu miniştri.

— Unde, unde?

Majordomul îşi plimbă degetul peste o sumedenie de capete dintr-o fotografie făcută la un cocktail şi se opri asupra unuia

dintre ele care părea că se înalţă dintr-un mic grup de funcţionari foarte apropiaţi ai ex-Preşedintei: o persoană cu maxilare bine conturate, ochelari sobri, nas fin şi bine desenat. Cu greu şi-ar fi dat seama cineva că e o femeie, dacă n-ar fi fost cocul mare care trăda un păr bogat pieptănat spre spate.

Unul dintre bărbaţi se cotrobăi prin buzunare şi, mormăind, scoase un capăt de dermatograf şi încercui capul de pe fotografia ceţoasă. Apoi îi spuse asistentului:

— Trimite asta la laborator pentru un blow-up şi cere-le celor de la identificări de la Langley să se grăbească.

— Crezi că o cunoşti?

Agentul înălţă din umeri.

— Am o mică bănuială.

Asistentul se îndrepta deja spre uşă când agentul îl strigă:

— Hei, Boher.

— Da, domnule?

— Găseşte-mi un portretist bun de modă.

— Unde?

— Unde vrei tu, răspunse el cu vocea lui cântată din Sud.

Se întoarse spre majordom, care se legăna pe loc, privind nervos către uşă:

— Mulţumesc, domnule Enrique, ne-aţi fost de mare folos şi vom fi recunoscători, te asigur.

— Pot să plec, acum? întrebă omuleţul, uşurat.

— Henry, condu-l pe prietenul nostru, făcu el în loc de răspuns.

Trei ore mai târziu, agentul cercetă pentru ultima oară vreo douăzeci de schiţe gen revista VOGUE împrăştiate pe biroul său, dar numerotate cu grijă, fiecare. În toate apărea acelaşi cap, din profil, semiprofil, din faţă, etc. Mai întâi cu coc şi ochelari, apoi fără ochelari, apoi cu părul lins, lung şi drept, sau buclat pe umeri.

Satisfăcut luă telefonul şi formă un număr.

— 2259021, congresman Flores?... Aici Brown. Dosarul rămâne virgin.

Panama. Vila Tia Maria.

Doamna Marcos era pe cale să încheie discuţia cu un tânăr filipinez aflat în trecere.

— Şi zici că Enrique a fost cercetat de serviciile secrete

americane?... E ridicol. Sunt complet nebuni, în curând vor interoga şi un papagal. Ce dracu le-ar putea spune valetul meu de cameră? E atât de bătrân încât i s-a dat şi un scaun pe care să stea lângă uşa pe care trebuia s-o deschidă!

— I s-a cerut să identifice persoane pe nişte fotografii, doamnă Preşedintă.

— Ce pierdere de timp. Le-o fi dezvăluit secrete fabuloase, precis, numele şi adresa tuturor prietenilor mei în general şi de pe întreg pământul, în special! Absurd.

Începu să se plimbe prin salon.

— Nu, doamnă Preşedintă, se pare că se interesau de D-ra Eloisa.

D-na Preşedintă se opri brusc.

— Eloisa?

— Da, doamnă.

— E tot cu contele Potzo-Berghese?

— Da, doamnă, lucrează amândoi pentru un senator.

O licărire veselă se aprinse în ochii Preşedintei.

— Care senator?

— Richard O'Reilly.

— Ar fi trebuit să-mi închipui! Ce fac cu senatorul*?*

— Contele Potzo-Berghese este consilier al senatorului în legătură cu finanţele internaţionale şi cu Europa în general, doamnă.

— Nu-i rău, nici pentru unul, nici pentru altul. Şi Eloisa?

— Ea este secretara particulară a contelui. Unii zic că ar fi amanta senatorului, dar este foarte puţin probabil deoarece este foarte legată de Doamna O'Reilly şi toată lumea ştie că Doamnei Daisy îi plac femeile la nebunie.

D-na Preşedintă ţâţâi nemulţumită. Făcu câţiva paşi, apoi se opri.

— Nu-mi plac deloc veştile astea, dragul meu Pedro, dar chiar deloc. Presimt o catastrofă.

— Ce vreţi să faceţi?

— Eu? Nimic pentru moment, dar tu te vei interesa mai îndeaproape de activităţile D-rei Bonvin şi ale contelui ei. Nu cred că e ceva foarte grav, altfel Eloisa m-ar fi anunţat, dar e posibil ca ea să nu priceapă ideea şefului ei. Dacă vreodată s-ar pune de o afacere necurată, fă în aşa fel încât să nu fiu amestecată. Nu cred că o să fie prea greu. Eloisa va şti atunci ce are de făcut, îţi dau mână liberă să acţionezi singur, după cum crezi că e cazul.

Pedro se înclină fără să spună nimic.

Washington. Raportul de la Langley pentru senator.

Senatorul O'Reilly se uita pentru a zecea oară prin informaţiile obţinute de congresmanul Flores despre Eloisa Bonvin. Era foarte subţire şi nu făcea decât să confirme ceea ce aflase şi el din gura tinerei femei.

Tată şi mamă misionari darbişti, originari din cantonul Vaud, Elveţia, ucişi de un trib de piraţi într-o insulă din Filipine la puţin timp după sosirea lor. Copila, luată într-un trib vecin şi apoi trimisă într-un orfelinat controlat de stat – în acest caz una dintre primele opere caritabile ale Preşedintei Marcos. Educaţie, presupus primită în acest orfelinat. Nici un fel de registru, căci orfelinatul fusese distrus după aceea, iar copiii plasaţi în alte instituţii din capitală. Nici un fel de veşti despre fata în chestiune înainte de vârsta de 18 ani, când ministrul educaţiei făcuse o cerere de recunoaştere a cetăţeniei către ambasada Elveţiei, pentru o anume protejată a statului. În aparenţă fuseseră găsite documente privitoare la copil, după zece ani. Ambasada elveţiană a făcut cercetări, lucrurile au trenat. A fost descoperit un unchi, rude încă în viaţă şi registre dărbiste în care era menţionată naşterea fetei în chestiune.

Compararea fotografiilor părinţilor, asemănare cu fata. Unchi ramolit. Nimănui nu pare să-i pese. Cererea guvernului filipinez pare a fi pur şi simplu o afacere de rutină. Numai darbiştii încep să se agite. Şeful lor controla una dintre cele mai mari case de import-export de cereale din lume. Este semnat un contract important cu Filipine care urmau să servească drept loc de tranzit pentru China comunistă, de unde şi interesul prezentat de acest transport pentru serviciile de la Langley.

Pe aceeaşi idee se reia cererea de recunoaştere a fetei ca cetăţean elveţian, iar ea obţine un post de stagiar la firma de intermediere de mărfuri a unui chinez, al cărui client cel mai important este, desigur, societatea de import-export cereale din Vaud, de unde analiza de rutină a serviciului de la State Department a funcţionarilor printre care se afla şi Eloisa: brokerul chinez a închis firma câteva zile înainte de căderea lui Marcos. Ce rămâne: o perioadă fără date înaintea vârstei de 18 ani. După aceea, se menţionează două doctorate obţinute de fată, din care unul în arte şi litere la Cambridge, apoi un curs prin corespondenţă la Sotheby's. Nici o legătură politică sau

sentimentală cunoscute.

Concluzie: despre fată nu se ştie nimic, nu are probleme, nu are resurse, în afară de educaţia ei care se pare că îi dovedeşte inteligenţa sclipitoare ţinând cont de studiile făcute, ceea ce explică singurătatea ei.

— Sărmana copilă! murmură senatorul. Chiar nu a avut o copilărie fericită. Asta explică de altfel şi ataşamentul ei de Giancarlo, chiar şi acum. Probabil el fusese salvarea ei nesperată de care se agăţase atunci când mica ei lume se năruise la căderea lui Marcos.

Dar ce putea să însemne călătoria subită a lui Giani în Europa?

Eloisa părea nervoasă.

O’Reilly îşi spuse că era timpul să se facă o anchetă şi în legătură cu activităţile lui Giani.

XX
O CĂLĂTORIE FULGER LA GENEVA

Intrând în cafeneaua din Piaţa Clemence. Giancarlo se aşează imediat lângă un american de vreo cincizeci de ani.

Jerry Fern continua să-şi soarbă a patra cafea din ziua aceea. Fără un cuvânt, Giancarlo scoase din buzunar un carneţel, comandându-i o cafea blondei planturoase care venise la masa lor.

Jerry era agent de schimb de douăzeci şi unu de ani. De cincisprezece ani încoace, specializarea lui în materii prime, secţia piaţa de devize, îi adusese un renume păstrat cu gelozie de către marii speculatori de bursă.

Acumularea presiunilor şi angoaselor specifice meseriei sale îl făcuseră să capete două însuşiri pe care mulţi cambişti le au: o voce blindă, egală, uşor plângăreaţă şi o expresie de căţeluş bătut.

— Am cifrele dv., Murmură americanul fără să-şi ridice privirea din ceaşca de cafea. La ora actuală putem acumula uşor prime în următoarele devize: mărci germane, franc elveţian şi yen, prime care reprezintă şaptezeci şi cinci de milioane de dolari în fiecare monedă pentru luna decembrie. Pentru ceea ce vreţi să faceţi, ar trebui să estimaţi o scădere de cel puţin cincisprezece la sută, înainte de a începe să câştigaţi bani şi în jur de şapte zile pentru a acumula primele în chestiune. Pentru prime, iată aici cifrele exacte.

Jerry scoase din buzunar o hârtie plină de scrisul lui fin.

— Şi pentru eurodolar? întrebă Giancarlo.

— Mult mai uşor, răspunse americanul cu un suspin. Sunt cam paisprezece miliarde de dolari în prime, atât la vânzare cât şi la cumpărare. Actualmente, sunt negociaţi sub această formă cam unu până la două miliarde de dolari pe zi. Vreţi să cumpăraţi sau să vindeţi?

Jerry îşi îndreptase ochii lui imenşi şi trişti spre italian, dar înainte ca acesta să răspundă, ridică din umeri.

— Oricum nu are nici un fel de importanţă. Ţinând cont de sumele pe care vreţi să le investiţi, se pare că prevedeţi apocalipsa!

Giancarlo surâse.

— Vreau să vând pe piaţa obligaţiunilor în eurodolari şi să cumpăr pe piaţa devizelor.

Jerry tresări.

— Mda, este exact ceea ce gândeam, prevedeţi apocalipsa. Vă atrag atenţia că nu este compatibil. Şi când începem balul ăsta al blestemaţilor?

— Imediat, răspunse italianul. Veţi primi ordine direct de la trei bănci sau poate chiar şase.

— Ce viaţă împuţită! mormăi americanul.

— Jerry, n-ai decât să spui – Giancarlo se prefăcu ofuscat – dacă nu te interesează să primeşti ordinele şi comisioanele pentru şase milioane de dolari! Pentru unii ar fi o sumă frumuşică!

— O sumă în ce? mormăi americanul.

— O sumă care ar trebui transformată imediat în aur, amice, răspunse cu o voce blândă Giancarlo. Numai dacă cumva colecţionezi bancnote fără valoare.

— Bine! răspunse Jerry. În fond aveţi dreptate, nu sunt decât nişte bani şi nu am impresia că îi respectaţi prea mult, în vremurile de azi. Ar trebui să vorbiţi cu fosta mea nevastă, asta s-ar putea să-i mai schimbe ideile în legătură cu pretenţiile pe care le are.

— Bucuros, îi replică italianul, dacă asta îţi poate fi de folos.

— Nu, cu siguranţă nu aţi fi bucuros, încă nu aţi cunoscut-o.

Giancarlo citi hârtia pe care i-o întindea prietenul său.

— Dacă înţeleg bine, pe piaţa primelor la bonuri de tezaur americane de treizeci de ani, preţul actual este de o sută unu la sută cu un randament de 7,96 la sută. Dacă eu cumpăr o primă la vânzarea din decembrie la nivelul de nouăzeci şi patru, mă va costa cam nouă sute douăzeci şi unu de dolari. Dacă bonurile de tezaur scad sub nouăzeci şi patru, voi câştiga în jur de o mie de dolari la fiecare sutime de scădere suplimentară.

— Exact, amice.

— Iar dacă ratele dobânzilor trec de la 7,86 la 9,86 la sută, preţul bonului de tezaur ar putea coborî la 80-82 la sută. Adică aş putea câştiga în jur de douăsprezece mii de dolari pentru fiecare primă de nouă sute de dolari pe care am investit-o.

— Iarăşi e exact, mormăi americanul, dar nu e decât un exemplu. Pentru moment nu există nivelul de nouăzeci şi patru, dar sunt variaţii care vă vor da aproape acelaşi raport de risc.

— Suficient ca să câştig o sută de milioane de dolari cu douăsprezece milioane.

— Suficient ca să vă pierdeţi cele douăsprezece milioane de dolari, în tot cazul, răspunse Jerry.

Giancarlo îşi petrecu restul zilei transferând fonduri pe ici pe colo, pe la băncile pe care le alesese. A doua zi, italianul pleca s-o întâlnească pe Eloisa la Washington. Avea la dispoziţie o lună de pregătiri, o lună de aşteptare. Numai să-i fi dat ascultare Jacques Mattel şi să fi înregistrat interviurile…

Ce păcat că în luna noiembrie nu erau pregătiri decât pentru alegerile în Congres.

XXI
WASHINGTON ÎNTREBAREA SENATORULUI

O’Reilly o învălui cu privirea pe Eloisa.

— Am o întrebare idioată, printre sutele pe care le provoci.

— Sute! exclamă Eloisa fals încântată.

Închise ochii.

— Zii. Sunt gata, aruncă bomba, făcu ea veselă.

— Mi-ai zis că n-ai ieşit niciodată din Filipine, până în februarie, anul ăsta.

Eloisa făcu ochii mari.

— Da, exact.

— Atunci, cum se face că ai ştiut să alegi atât de bine restaurantele în timpul maratonului nostru prin Franţa şi prin alte părţi?

— Simplu! Citesc! Am dreptul la o recompensă?

Eloisa întinse obrazul pentru un sărut, dar senatorul păru să o ignore şi continuă:

— Ieri te-am auzit vorbind despre nu ştiu care mare bucătar care plecase de la un restaurant la altul, ca şi cum îl cunoşteai, de parcă te obişnuisei cu el.

— Oh, ăsta-i un mare secret!

— Răspunde! Eloisa.

Fata nu remarcă faptul că vocea senatorului devenise subit mieroasă. Îşi luă o mutriţă supărată.

— Refuz să răspund în temeiul amendamentului cinci la Constituţia SUA.

O’Reilly se crispă.

— Vreau un răspuns. Cum de ştii tu atâtea lucruri despre restaurantele şi bucătăria europeană?

— Dar zău, Richard, ăsta nu mai e un joc, ci un adevărat interogatoriu!

— Răspunde! ordonă senatorul.

Eloisa se împurpură.

— Am promis să ţin secret.

Aproape în aceeaşi clipă primi o palmă zdravănă de la senator,

o palmă care o făcu să se clatine.

— Răspunzi?

Vocea senatorului tremura de furie dar Eloisa, năucită, aproape că-şi pierduse răsuflarea de surpriză. Şi mai primi şi a doua palmă de pe urma căreia avu impresia că explodează.

— Ai de gând să răspunzi, da sau nu? urlă senatorul.

Eloisa îşi reţinu lacrimile şi rămase mută. O vorbă auzită cu mult timp în urmă îi veni în memorie. Când un bărbat de condiţie socială bună începe să te bată fără motiv, înseamnă că este gelos. Lasă-l să te bată şi vei obţine cu atât mai mult când se linişteşte. În nici un caz nu arăta că suferi şi te doare, căci durerea ta e trecătoare, pe când suferinţa lui e fără de sfârşit.

Loviturile începură să plouă asupra ei. Eloisa îl lăsă s-o bată, agăţându-se de amintiri din alte zile, dintr-o altă „şcoală”. Nu, era uşor. D-na Marcos ar fi fost mândră de protejata ei. O durere intensă în burtă o făcu să-şi piardă cunoştinţa pentru câteva clipe, dar Richard o trase atât de tare de păr încât îşi reveni în simţiri. Loviturile încetară.

Eloisa se ridică în fund şi îşi şterse câteva lacrimi provocate de violenţa ultimei lovituri de pumn. Îşi puse mâinile pe genunchi şi se mulţumi să-l privească, mută.

O’Reilly se întinsese pe pat şi continua să frământe salteaua cu pumnii.

Apoi, fără să se mişte, Eloisa începu să vorbească încetişor, cu o voce fără nici o inflexiune.

— Există o gazetă, o fiţuică, a unui anume Jacques Souvairan, care povesteşte pe scurt tot ceea ce se petrece în gastronomia internaţională. Nu-mi aduc aminte în clipa asta cât costă abonamentul, dar îl poţi afla din actele tale contabile, căci primeşti fiţuica asta.

— Oh, Dumnezeule Mare! Senatorul se făcu palid. De ce n-ai spus-o până acum?

— Pentru că Giani m-a pus să jur că nu voi spune.

O’Reilly se ridică într-un cot.

— Dar, pentru ce naiba?!

— E foarte orgolios şi mândru să fie la curent cu lucrurile astea. Pentru că nu are timp să treacă prin toate restaurantele la modă, se bazează pe bunul gust al lui Jacques Souvairan care cunoaşte viitoarele restaurante la modă şi vinde o rubrică specializată anumitor oameni foarte „in”.

Richard O’Reilly se uita la ea, neîncrezător.

— Şi te-ai lăsat tăbăcită pentru atâta lucru?

— Nu, m-am lăsat tăbăcită ca să ştiu până unde eşti în stare să ajungi şi să încerc să înţeleg de ce.

Eloisa îi aruncă o privire. La rândul său, senatorul rămase mut şi se trânti din nou pe spate.

— Nu-ţi pot răspunde, şopti el. De altfel, asta nu mai are nici o importanţă.

Eloisa începu să se uite din nou în poală. Liniştea deveni repede de nesuportat.

— Sunt dezolat, Eloisa. Mă auzi? Nici nu ştiu ce să spun.

Eloisa ridică din umeri.

— Atunci, nu spune nimic.

Se ridică în picioare şi începu să-şi strângă lucrurile.

— Unde pleci?

— La apartament.

Dintr-un salt, senatorul fu în picioare şi se postă în faţa ei fără să ştie ce vrea să facă. Trupul fetei era vârstat de dungi roşii. Capul începu să i se învârtă. Ea îl privi fără să se clintească.

— Nu poţi să pleci aşa, Eloisa. Aveam motive, sau cel puţin aşa credeam, foarte importante ca să-ţi pun întrebarea asta. Vroiam să te apăr şi refuzul tău îmi sporea temerile. Asta m-a făcut să-mi ies din fire. Trebuie să mă crezi. Era ceva foarte important. Nu e gelozie.

Ochii Eloisei se făcură mari. În curând, el nu mai văzu nimic altceva decât ochii ei imenşi, mov, vrăjitoreşti.

— Şi e atât de important să te cred? întrebă ea cu o voce devenită dintr-odată aspră.

O’Reilly lăsă capul în jos ca un copil.

— Eu… Da, e foarte important.

— Atunci, arată-mi cât e de important, şopti ea, lăsându-i-se în braţe.

Făcură dragoste îndelung, încet, tandru. Eloisa nu îl lăsă să se înmoaie până ce nu culese ultimul strop de emoţie pe care o tăinuia el, iar când fu gata, O’Reilly urlă de plăcere până rămase aproape fără glas.

În penumbra zorilor de zi, cu capul odihnindu-i-se pe şoldul amantului, Eloisa aştepta cu ochii deschişi ca stăpânul să se trezească. Dar senatorul nu dormea. Stors de vlagă, încerca din răsputeri să înţeleagă ce se petrece cu el. Răsuflarea blândă şi regulată a Eloisei pe pântecele său îi înceţoşa gândurile,

parfumul ei il îmbăta şi se simţea în stare să facă orice pentru fata asta. Ştia că oricum o va face. Acest gând îi dădu frisoane.

— Te-ai trezit? murmură Eloisa.

— Nu dormeam. Începu să-i mângâie părul.

— Vrei să facem dragoste? întrebă Eloisa mângâindu-i uşor sexul cu vârful unghiilor.

— Sub nici o formă! o apucă pe Eloisa cu amândouă mâinile de cap şi i-l săltă la pieptul lui. N-aş mai supravieţui la încă o repriză ca cea de astă-noapte. O'Reilly o sărută pe frunte şi începu s-o mângâie din nou pe păr. Nu m-am gândit decât la tine. Vroiam să fiu o fantomă, să mă strecor în trupul tău. Mă rugam lui Dumnezeu să-mi dea o şansă să gust şi eu din ceea ce simţeai tu, apoi îl rugam să poţi simţi şi tu ceea ce trăiam eu, apoi toate se amestecau, tu, eu, infinitul şi acea fabuloasă undă de plăcere care mă învăluia şi aş fi vrut să pot să-mi scot sufletul afară din mine şi să-l las să-şi urle bucuria. Eşti o adevărată vrăjitoare, Eloisa. Chiar dacă ai fi diavolul în persoană şi tot nu mi-ar păsa.

— În curând va trebui să mă duc la lucru, sugeră Eloisa. Tu ai de ţinut un discurs în Senat, iar Giani mă aşteaptă ca să-i redactez ultimul lui raport pentru Comitetul Afacerilor Străine. Vocea ei fu ca un duş rece pentru senator.

— Ducă-se la dracu bastardul ăla afectat şi plin de ifose!

Eloisa îşi înălţă capul.

— Nu e drept, Richard. Se străduieşte să facă totul cât mai bine pentru tine.

— Ducă-se învârtindu-se.

Eloisa încercă să se ridice. Braţul lui O'Reilly o apucă de brâu şi o reţinu.

— Rămâi aici!

Eloisa încercă să-l facă să-i dea drumul.

— Aş vrea să plec.

— La urma urmelor, pleacă. O'Reilly îi dădu drumul brusc. Du-te şi te întâlneşte cu macaronarul tău de doi bani, dacă asta e tot ceea ce vrei să fac eu pentru tine.

— Richard, dacă într-adevăr vrei să faci ceva pentru mine, nu-l mai vorbi de rău pe Giani, mă doare şi este, este…

— De prost gust, nu-i aşa?

— Da, exact.

— Ca tot ceea ce fac, ştiu.

— Nu-i adevărat, obiectă Eloisa cu vehemenţă, dar Giani

munceşte şi munceşte mult pentru succesul tău, fără să se plângă, cu toate că tu îţi baţi joc de sugestiile lui. Nu-mi place ce faci, Richard. Îl distrugi încetul cu încetul şi nu merită aşa ceva.

— Eu? spuse cu glasul sugrumat senatorul. Nu-mi vine să cred! El e cel care îmi bate cuie-n talpă cu fiecare prilej.

— Întotdeauna a făcut asta. Dar munca lui e migăloasă şi sinceră. Îţi dăruieşte tot timpul lui şi mai mult chiar, ca să fie sigur că ai toate atuurile în mână pentru discursurile tale în Senat unde tu îi ridiculizezi toate informaţiile şi concluziile pe care ţi le oferă.

— Greşeşti, Eloisa, mă folosesc de informaţiile lui, dar eu sunt un om politic, ceea ce nu este acelaşi lucru. Dacă se simte ridicol, asta este problema lui.

— Nu, este problema ta!

— Ei asta-i, tare aş vrea să ştiu de ce.

— Ideile sale ar putea evita o criză cumplită între ţara ta şi Europa şi o umilire a ţării tale. Trebuie să fii complet limitat ca să nu pricepi ce-ţi arată. Europa protestează, se împotriveşte. Comunicatele de presă ale oficialilor guvernului Reagan sunt din ce în ce mai nechibzuite. Chiar tu eşti de acord cu asta. Atunci, de ce să nu profiţi?

— Pentru că e un rasist împuţit, de aia. Şi dacă tot suntem la capitolul întrebări-răspunsuri, tare aş vrea să ştiu de ce eşti cu mine dacă Giani îmi este atât de superior? Te excită scula mea?

Roşie de furie, Eloisa îi dădu o palmă. Stupoarea senatorului fu totală, iar a Eloisei încă şi mai mare. Când îşi reveni, senatorul izbucni în râs.

— OK, de acord, am să-i fac numai complimente şi temenele monseniorului conte Berghese.

— Potzo-Berghese, îl corectă Eloisa.

— De acord, ce altceva mai trebuie să fac ca să fiu iertat?

— Stai să mă gândesc. Eloisa se prefăcu că reflectează adânc. Ai putea, de exemplu, să mă inviţi diseară la un mic hotel şi să-mi faci curte şi apoi şi apoi să mă…

— Oh, vulgară ce eşti!

— Da, dar cinstită.

— Şi de ce nu o masă bună la prânz, după şedinţa mea de la Senat?

— Nu, pentru că trebuie să trec pe la birou, apoi am o întâlnire la dejun.

— Cu cine?

— Mă duc în locul şefului meu, spuse Eloisa fără să se prea gândească, un prieten.

— Şi cu ce se ocupă prietenul ăsta?

— Oh. Nu ştiu prea bine. Ceva pe la televiziune sau radio. Giani nu se poate întâlni cu el aşa că m-a…

Senatorul îşi aminti de tânărul care era cu Eloisa în restaurant la Geneva, dar nu-i spuse că prietenul său, avocatul, îl recunoscuse ca fiind ziarist.

După palma dată senatorului, Eloisa ajunse la apartamentul de la Watergate îmbătrânită cu zece ani. Pântecele îi ardea, iar rinichii şi sânii o dureau. Trebuise să se oprească să-şi cumpere nişte ochelari negri şi machiaj ca să-şi acopere vânătăile care începuseră să-i apară, pe faţă. Îşi simţea sufletul gol, insensibil.

Giani se întorsese din Europa în ajun. Când o văzu, îşi dădu seama dintr-o privire că e ceva ciudat, dar nu spuse nimic. Se mulţumi să ridice dintr-o sprinceană apoi se cufundă în hârtiile împrăştiate pe o masă imensă.

Eloisa îl sărută de bun venit şi începu să se uite prin lucrările italianului.

— Şi tu crezi că am să stau să citesc toate astea şi să ţi le bat la maşină?

XXII

URECHI INDISCRETE

— Iată rezultatul cercetărilor mele. Giancarlo scoase un grafic. Asta reprezintă numărul variaţiilor dolarului cu peste unu la sută într-un an de zile, variaţii în raport cu valutele forte, francul elveţian, marca germană şi, ultimul venit, yenul. După cum poţi constata, acum cincisprezece ani, erau aproape trei variaţii. Acestea cresc în proporţie geometrică până în momentul de faţă: treizeci şi cinci pentru anul 85... Aici şi acolo... Giancarlo îşi plimbă degetul peste o mulţime de puncte şi de cifre.

— Pe graficul ăsta ai nişte puncte mici ale căror culori reprezintă comentariile oamenilor politici sau de finanţe care sunt răspunzători de aceste variaţii, sau care au încercat să le provoace. Culoarea fiecărui punct corespunde cu aceeaşi culoare de cartonaş din cele pe care le am aici în fişier. Frecvenţa cu care se repetă culoarea punctelor mă ajută să triez, în funcţie de tendinţe, pe cei care latră cel mai mult. Amplitudinea zigzagului din graficul meu îi triază pe cei cu gura mare şi care sunt ascultaţi, când latră cel mai mult şi pe ce temă – referitoare la dolar, bineînţeles. Liniile violete reprezintă câte din toate numele din fişierul meu au avut ceva de spus în acel moment fără să se preocupe de tendinţe.

— Dar la ce serveşte să ştii frecvenţa variaţiilor? întrebă Eloisa.

— Foarte simplu. N-ai încercat niciodată să rupi o sârmă cu mâna? Începi încet căci sârma e dură, apoi măreşti viteza pe măsură ce sârma se înmoaie. Spre sfârşit, mişcările tale devin foarte rapide, dezordonate chiar, exact înainte ca sârma să se rupă. Cred că frecvenţa mişcărilor unei monede produce acelaşi efect. Omul de pe stradă care se duce la agentul de schimb este sârma, degetele sunt politicienii noştri, miniştrii de finanţe sau cei care vorbesc fără să spună nimic.

— Dar, după graficele tale, nimic nu s-a rupt pentru moment.

— Nu, pentru moment, aşa cum spui, nu s-a rupt nimic. Dar uită-te puţin să vezi unde se acumulează frecvenţele şi numărul de puncte care se adună în acel loc de fiecare dată din ce în ce

mai multe, până în momentul în care – bing! – are loc o intervenţie globală. Este exact la fel ca şi când cineva şi-a făcut obiceiul să plătească dobânzile la ipotecă în ultima zi şi în ultimul minut cât mai este deschisă banca. De fiecare dată întârzie să plece de acasă. Ca să ajungă la timp la bancă trebuie să facă un adevărat sprint. Acest mic joc este foarte excitant, până în ziua în care alunecă pe o coajă de banană chiar în uşa băncii, nu mai reuşeşte să plătească în termen util şi pierde, pentru doar câteva secunde de întârziere, economiile de o viaţă. Şi la ora asta, naţiunile participă la un astfel de joc. Cu atât mai rău. Uite care este frecvenţa în milioane pe acest an. În mod normal, prin septembrie-octombrie, cel puţin treizeci de *guru* ai economiei vor lua cuvântul cu referire la o problemă foarte fierbinte. Ieri erau deja douăzeci, plus vreo cincizeci de puncte violet şi o acumulare mult mai frecventă începând de la ultima intervenţie a lui Volcker aici, în iulie. Ce crezi că s-ar putea întâmpla la această dată?

Eloisa se aplecă mai mult asupra graficului.

— Fără să cunosc prea mare lucru, intervenţia riscă să fie colosală în raport cu altele… Dar în ce direcţie pentru dolar?

— Asta nu mă priveşte. Ceea ce mă interesează este violenţa.

— De ce?

— Ca să-i putem da elemente scumpului nostru boss, senatorul O’Reilly, care să-i permită să intervină cu gura lui mare exact înainte de asta şi să devină starul presei, minţi Giancarlo.

— De acord. Eloisa începu să se scarpine cu un creion în cap, apoi se uită din nou la grafic, apoi la Giancarlo. Asta e valabil pentru toate documentaţiile pe care i le-ai dat?

— Aproape.

— O ultimă întrebare. În graficele tale tu arăţi că de fiecare dată sprinterul ajunge la timp la casieria băncii. Atunci, unde este pericolul? Dacă Richard urlă public înaintea tuturor „atenţie la gorilă!”; şi dacă se întâmplă ca gorila să fie băgată în cuşcă, el devine ridicol.

— Nu. În primul rând, el ştie foarte bine cum să prevină lumea asupra pericolului unui holocaust fără să se amestece. E un politician înainte de toate. Iar acum că nu mai pune un strop de alcool în gură, este un politician din ce în ce mai respectat. În al doilea rând, presa face atâta publicitate pe marginea strigătului lui de alarmă încât jocul merită osteneala. În al treilea rând, strigând „atenţie la gorilă!”, cum spui tu, după aceea se poate

lăuda că intervenţia, care în mod inevitabil va avea loc, a fost făcută graţie strigătului lui de alarmă şi, deci, va putea să culeagă o mare parte din beneficiul acţiunii. Iar în al patrulea rând…

— Şi în al patrulea rând? întrebă Eloisa.

— În al patrulea rând, mica mea Eloisa, există posibilitatea ca într-o zi sprinterul să alunece pe coaja de banană. Şi în acel moment senatorul va avea un punct de plecare bun în campania pentru preşedinţie. Şi în al patrulea rând „bis”, gândi Giancarlo, coaja de banană se va prezenta acestei lumi micuţe sub forma unui senator.

Eloisa începu să-l fixeze pe Giancarlo într-un fel stânjenitor. Ochii ei păreau că-i citesc perfect ultimul gând pe care-l avusese. Italianul încercă o diversiune.

— Nu pari a fi satisfăcută.

Eloisa ridică din umeri.

— Nu, nu chiar. E o tâmpenie, explicaţiile tale sunt clare, logice, dar…

— Dar ce?

— Oh, nimic, numai că întotdeauna am impresia că ascunzi un alt joc… Şi Richard spune la fel.

Giancarlo se prefăcu uimit.

— Ce joc, Eloisa? Nu eu sunt cel care i-am arătat senatorului că miniştrii de finanţe german şi japonez vor protesta în legătură cu scăderea fondurilor lor, ceea ce i-a permis să pună din nou mâna pe lobbyul pentru mărirea tarifelor vamale? Nu el a putut să devină trâmbiţaşul senatului în lupta contra Africii de Sud? Nu el este pe cale să bage cu perfidie spaima în suporterii săi şi în unii membri ai opoziţiei în legătură cu problema dolarului suveran? Nu el…

— Da, desigur, Giani. Nu te supăra, îl întrerupse Eloisa, cred că chiar ideile tale în legătură cu ameninţarea din partea Europei sunt bine ancorate în mintea lui, cu toate că nu ar mărturisi-o niciodată şi e mai mult ca sigur că munca ta îi place. Nu ai decât să vezi cum se foloseşte de ele în intervenţiile lui din Congres. Dar faci prea mult, Giani. De luni în şir munceşti ca un nebun şi, totul pentru cineva pe care nu pot să cred că îl iubeşti. E foarte gelos pe tine.

— Asta e problema lui, nu a mea, o întrerupse Giancarlo.

— Dar gelozia sa sporeşte, iar comportamentul său faţă de tine se degradează pe zi ce trece şi situaţia va deveni de

nesuportat. Asta nu pricep eu.

— Ca să închidem paranteza asta o dată pentru totdeauna, Eloisa, dacă este gelos, este pentru că tu eşti cea care îl faci gelos.

— Eu? strigă Eloisa jignită.

— Da, tu. Dumnezeu ştie de ce. Poate ai un alt amant?

— Dar, dar, cum îţi permiţi…

Giancarlo începu să vorbească repede.

— Sau dacă nu ai un alt amant, înseamnă că te afli în căutarea unuia sau fiindcă vorbeşti prea mult despre ideile mele.

Eloisa nu mai înţelegea nimic. Nu erau deloc cuvintele pe care se aştepta să le audă. Gura sa se deschidea din ce în ce mai mare.

— Tu ai toţi banii în afara sferei de influenţă şi a puterii americane. Eu la fel şi toţi prietenii mei m-au ascultat graţie micii noastre vizite prin Europa; datorită senatorului mi-am refăcut o reputaţie care mai târziu îmi va permite să obţin un post de consilier într-o mulţime de trusturi, chiar şi un post de administrator şi mandate de geranţă. Nu, nu-mi place senatorul O'Reilly, dar atâta timp cât mă ascultă, chiar numai pe jumătate, atâta vreme cât înţelege ameninţarea pe care i-o prezint neîncetat, am în mână biletul pentru paradis. Mai târziu, voi crea propria mea ameninţare. Pricepi?

— Dar e de-a dreptul diabolic! Toţi oamenii pe care i-am vizitat în Europa îţi ascultau ideile al căror punct de sprijin era chiar Richard. Ai inversat rolurile.

— Nu, să nu mergem chiar până acolo, minţi Giancarlo (vocea lui părea ciudat de puternică azi). Toţi oamenii pe care i-am întâlnit au de multă vreme neîncredere în privinţa puterii americanilor, dar nutresc o neîncredere încă şi mai mare faţă de felul în care americanii folosesc această putere, căci toţi sunt convinşi că americanii sunt copii periculoşi. Dar ce pot face ei? Nimic. Nimic altceva decât să încerce să ghicească care chibrit va fi aprins mai întâi de către copiii aceştia mari şi ce petardă vor aprinde cu el, sperând totodată că vor avea timp să iasă din casă cu mobile cu tot înainte ca aceasta să ia foc. Nu, Eloisa, nu am pretenţia că am tras sforile pentru o nouă idee. Să spunem că ideea asta era latentă sau că mai marii acestei lumi au dezbătut deja problema sub toate aspectele, de unde şi ECU. Eu nu am făcut decât să dau un fir conducător unei alte forme care va fi discutată sau propusă într-un mod, să zicem mai concret, pe

lângă anumite înalte personaje din diferite ţări.

— Iar tu vei fi trâmbiţaşul acestei teze.

— O, nu! Giani începu să râdă. O idee acceptată devine ideea altuia. Dar asta nu face nimic, atâta vreme cât aceeaşi idee este expusă de mai multă lume în mai multe ţări.

— Şi tu crezi că ei vor vorbi despre ideea ta?

— Nu va fi a mea, îţi repet, ci a consilierilor guvernului, a industriaşilor, a bancherilor, etc. În plus, cu toţii ştiu că există un senator foarte cunoscut şi adorat de către presă şi care nu este străin de această problemă, ceea ce îi face să le fie şi mai frică şi îi presează şi mai tare să acţioneze.

— Cum să acţioneze?

— Să acţioneze!

— În ceea ce prevezi tu, pentru octombrie?

— Poate, sau poate un pic mai devreme.

Giancarlo o cuprinse pe Eloisa de umeri.

— Dar toate astea rămân între noi, Eloisa. Nu uita că şi banii tăi sunt la mijloc, aşa că nici un cuvânt.

— După felul în care mi-o spui, pari mai degrabă sigur…

— Sigur! Dacă tâmpiţii ăia din Congres nu fac ceva ca să îndepărteze temerile din Europa. Giani vorbea mai tare. Aşteptând, sper că ţi-ai păstrat toţi banii în afara Statelor Unite.

— Da, desigur, ţin cont de ceea ce-mi spui tu, Giani.

— Şi ce mai face micul tău prieten?

— Senatorul face foarte bine.

— Nu, celălalt, cel pe care trebuie să-l revezi.

— Care celălalt? Vrei să zici Mattel?

— Ah, da, Mattel.

— Mă întâlnesc azi cu el să luăm prânzul la Georgetown, dar nu văd de ce tu…

— Perfect, perfect, spuse Giani frecându-şi mâinile. Acum la treabă! Trebuie să terminăm raportul ăsta pentru Richard şi să sperăm că va avea timp să-l citească înainte ca Bundesbank şi Seligman şi toţi micuţii lor prieteni din Italia şi din Franţa să vină cu pălăriile în mână şi să spună Congresului american că de acum încolo poate să se ocupe de prăjit ouă.

Arătă cu mâna spre maşina de scris a Eloisei.

— Du-te, zeiţo, destinul te aşteaptă.

Giancarlo se uită la ceas. Întârziase cu cincisprezece minute la întâlnirea pe care o avea.

— Să nu întârzii după prânz. Ştiu că prietenul tău e foarte

seducător, dar...

— Taci din gură.

— Bine, plec.

Înainte de a ieşi, se opri şi făcu o grămadă de plecăciuni în salonul gol. Iar asta, asta e pentru toate minimicrofoanele senatorului! îşi spuse el în gând.

XXIII
DESPĂRŢIRILE

Jaeques Mattel trecea pentru prima dată prin benzile video cu cele treizeci de interviuri pe care le realizase. Compara cu grijă întrebările din documentul de la Giancarlo cu răspunsurile pe care le obţinuse. Totul se potrivea. Dar la ce naiba putea să servească asta? Spusele senatorilor şi ale reprezentanţilor erau plictisitoare de moarte. Pentru o clipă se gândi că italianul îl punea să alerge după potcoave de cai morţi, că totul era un aranjament îndreptat împotriva lui. Revăzu incidentul de la restaurant când lua prânzul pentru ultima dată cu frumoasa Eloisa. Revedea şi atitudinea senatorului O'Reilly care părea că-i spionează. Şi, când se ridicase ca să-l salute, Eloisa se înroşise teribil…

„S-au înţeles cu toţii ca să mă tragă pe sfoară" suspină Mattel. O lună întreagă de muncă, o lună de plictiseală fără nici cel mai mic rezultat concret şi nici cea mai mică idee despre scopul final al acestui puzzle. Şi Eloisa care tocmai îi telefonase ca să-i spună că senatorul O'Reilly accepta să-i dea un interviu pe treptele Senatului, după discurs. Şi când întrebase ce trebuie să facă mai departe, Eloisa se mulţumise să-i spună: „Nu sunt instrucţiuni suplimentare. Te întorci la Paris. Vei înţelege de ce!"

O'Reilly petrecuse trei ore ca să citească documentele pregătite de Giancarlo. Trebuia să recunoască: era o treabă pe cinste. Cele trei propuneri de acordare de împrumuturi lansate de administraţia Reagan fuseseră masacrate cu grijă apoi corectate sub forma contra-propunerilor în stilul O'Reilly-apărător-al-popoarelor-oprimate. Senatul va fi încântat şi totodată şi Seligman. Astfel de mici victorii, acumulate cu migală de şase luni, refăcuseră credibilitatea şi eficacitatea senatorului în lumea politicii şi a afacerilor.

O'Reilly ataca acum ultimul raport. Era momentul pe care-l detesta cel mai mult. De fiecare dată raportul economic al italianului era arogant, insultător, pe scurt, la limita suportabilului. Analizele fostului bancher îl scoteau din sărite, dar trebuia să recunoască faptul că ele erau baza marilor sale victorii politice. Atacurile acestui macaronar împotriva ţării sale nu mai

erau de tolerat chiar dacă, în gura lui, ele se transformau în obuzier de calibru 155 contra administraţiei Reagan.

O'Reilly se întunecă la fată când citi titlul ultimului raport: DE LA PROTECŢIONISMUL DEBIL AL CONGRESULUI LA BUCURIA INDUSTRIEI JAPONEZE.

Parcurse rapid documentul, făcu câteva adnotări pentru următorul său discurs şi îşi ridică privirea spre Giani. Ca întotdeauna, Giani adoptase poziţia unui om de lume. Aşezat în faţa senatorului, picior peste picior, ţinea delicat, între vârfurile degetelor perfect întinse, o ţigară şi fixa un punct deosebit de interesant din tavan.

Slavă Domnului, se gândea O'Reilly, se apropiau alegerile ceea ce va însemna începutul unei noi cariere şi sfârşitul acestui trecut apropiat, puţin cam prea marcat de prezenţa italianului. Dacă ar fi putut citi gândurile lui Giani, O'Reilly ar fi putut descoperi aceleaşi remarci, numai că italianul le mai adăuga un regret care se transforma într-o adevărată teamă. Căci Giancarlo începea să se îndoiască de impactul loviturii pe care o punea la cale în cazul unui al doilea tur de scrutin. Din nefericire, era prea târziu ca să mai încerc să prelungească aranjarea treburilor până la alegerile prezidenţiale. Acum era evident că senatorul, cu puţin efort şi ceva şiretenie, avea mari şanse să devină un candidat pentru Casa Albă. Măcar dacă ar fi putut să-şi prelungească munca pentru, încă şase luni! Dar, din cauza Eloisei, animozitatea era atât de mare între cei doi bărbaţi, încât nici nu se mai putea pune problema de a continua această colaborare. Giancarlo era lucid. Era la fel de ameninţat de capcană ca şi „victima" sa. Afacerea lui nu mai era doar o răzbunare, ci era în egală măsură şi mai ales, un mijloc de a o recupera pe Eloisa.

— Tu chiar îi consideri pe americani nişte proşti?

Vocea lui O'Reilly îl făcu să tresară.

— Dragul meu senator, îi consider pe administratorii ţării tale drept adevăraţi debili. Da. Sunt atât de proşti încât sunt incapabili să proiecteze efectul politicii lor dincolo de ziua de mâine.

— Adică?

— Îi obligaţi pe protagoniştii voştri comerciali – Germania şi Japonia – să facă exact ceea ce ar trebui să-i împiedicaţi cu orice preţ să facă. Congresul vostru are vederea atât de întunecată de importurile venind din aceste ţări că aţi ajuns să credeţi că aţi

obţinut o adevărată victorie după fiecare negociere.

— Dar ESTE o victorie. O victorie a partidului nostru şi toată lumea ne-o atribuie. Asta este esenţialul.

— Ah! Chiar credeţi asta, îl întrerupse Giancarlo. Dar ce fac aceşti cumsecade japonezi? Îşi folosesc excedentele în dolari ca să răscumpere la preţ ieftin uzine deja ruinate de importurile americane de produse japoneze care sunt de mai bună calitate. Atunci, niponii transformă afacerea care era în pragul falimentului, câştigă bani cu tehnica şi gestiunea lor, se asigură ca americanii care lucrează în aceste uzine să fie plătiţi şi rezultatul nu se lasă aşteptat. Sunteţi pe cale să fiţi colonizaţi cu binecuvântarea propriului vostru Congres şi pe banii voştri, iar ideile bune ale inginerilor americani care lucrează în aceste uzine se duc direct în Ţara Soarelui Răsare ca să concureze încă un produs, încă o afacere pur americană… Mor de proşti ce sunt!

În mod curios, O'Reilly nu explodă. Din contră, îl bătu amical pe Giancarlo pe umăr:

— Nu-i rău, nu-i rău deloc, Giani. Complexul tău de superioritate european mi-a dat o idee superbă. Dar spune-mi, după părerea ta, cum ar putea SUA să contracareze această colonizare japoneză?

Giancarlo înghiţi în sec. Era momentul să spună totul:

— Foarte simplu, introducând o legislaţie care să interzică străinilor să mai cumpere afaceri americane.

— Întocmai ca elveţienii cu legea Furgler?

— La fel cum există în multe ţări. Din lume, răspunse Giancarlo care adăugă:

— Dar…

— Dar?

Giancarlo ridică din umeri.

— Oh! Nimic, nimic. Uită acest „dar".

— Hai, insistă senatorul cu o voce prefăcut veselă. Un mic efort, Giani. Varsă-ţi tot veninul. La urma urmei pentru asta te plătesc. Nici unul dintre pupincuriştii pe care mi i-ai prezentat n-a îndrăznit să-mi spună ceea ce gândea cu adevărat despre americani şi a fost nevoie de o muncă nebună pentru ca ura pe care o ai faţă de mine să-ţi deschidă în fine baierile inimii!

— Deci ştii care va fi răspunsul meu.

— Da, dar mi-ar place să-l aud din gura ta.

Giancarlo rămase mut.

— Bine, pentru că nu ai curajul s-o spui, am să te ajut eu. Tu

crezi că americanii sunt prea laşi ca să-şi asume un asemenea risc. Asta vroiai să spui, nu-i aşa?

— Oh! Nu, d-le senator, nu încerca să mă faci să spun că americanii sunt laşi. Aş putea face o litanie cu faptele voastre de arme din al doilea Război Mondial, planul Marshall, cu generozitatea voastră, a americanilor… Ai milă, te rog. Ştim toate astea pe de rost.

— Atunci ce este? întrebă senatorul cu o voce periculos de blândă.

— Nu poporul vostru este laş, d-le senator, ei politicienii voştri, inclusiv tu însuţi!

Faţa lui O'Reilly deveni subit palidă.

— Numai preşedintele poate lua o asemenea decizie şi partidul nostru nu este la putere.

— Partidul vostru ar putea s-o propună, răspunse rapid Giancarlo.

— Asta ar însemna căderea dolarului. Iar dacă preşedintele ne-ar asculta iar afacerea s-ar termina printr-un fiasco, partidul nostru ar fi cel care ar purta întreaga vină!

— Mulţumesc, d-le senator, exclamă Giancarlo, prefăcându-se încântat. Ai dovedit ceea ce spuneam: sunteţi toţi nişte laşi şi-i mulţumesc lui Dumnezeu în numele europenilor, căci graţie slăbiciunii recente din istoria voastră, vom avea poate răgazul şi şansa să ne consolidăm relaţiile între state şi să creăm o monedă internaţională care ne va pune la adăpost ca să nu mai trebuiască să suportăm dictatele grosolane, nesăbuite şi care ne rănesc, ale politicienilor voştri puerili.

Cei doi bărbaţi se priviră un moment în tăcere. Apoi senatorul scoase din buzunarul interior de la haină un teanc de hârtii:

— Giani, cred că a venit momentul să-ţi spun că m-ai învăţat tot ceea ce eram capabil să înţeleg. Deci, colaborarea noastră nu mai are nici un motiv să mai continue. Eşti de acord?

— Absolut.

— Bine! Suntem şi noi de acord cel puţin într-o privinţă.

O'Reilly îi întinse hârtiile lui Giancarlo:

— Ai aici o scrisoare pe care au redactat-o avocaţii mei. Ea desface, inclusiv cu acordul tău, contractul nostru. Citeşte-l pe îndelete. Eu l-am semnat deja şi cred că despărţirea se petrece în condiţii foarte generoase. Dar sunt convins că dacă va exista vreo obiecţiune din partea ta o vom putea rezolva rapid.

Giancarlo puse documentul pe masă şi, fără ca măcar să se

ostenească să-l citească, îşi puse semnătura pe fiecare foaie.

— Dar nu l-ai citit.

— Să-l citesc? Între noi fie vorba, d-le senator, chiar crezi că aş cheltui o centimă măcar ca să angajez pe unul dintre avocaţii tăi corupţi pentru a-mi încheia conturile cu tine? N-am avut niciodată ce să-ţi reproşez.

Luat pe nepregătite, senatorul se bâlbâi:

— Nu ai nici o întrebare?

— Nu chiar. Mai degrabă o precizare.

— Spune!

— După hârtiile pe care le-am semnat, când încetează colaborarea noastră?

— Ne-am despărţit oficial şi oficios acum cinci minute.

Îi luă mâna italianului şi i-o strânse cu putere.

— Adio, Giani. Noroc! Se îndreptă spre uşă. Peste o oră, Eloisa va fi la el acasă. Se simţea, în sfârşit liber. Odată debarasat de Giancarlo, era regele Senatului. Nu mai avea decât să fie sigur de Eloisa.

Giani se îndreptă spre micul birou de lângă salon. Eloisa stătea într-un fotoliu. Era palidă.

— Eloisa?

— Da, răspunse ea cu un glas stins.

— Am veşti proaste.

— Ştiu, Giani, ai lăsat interfonul deschis.

— Şi care-i părerea ta?

— Cred că am să întârzii la întâlnire. Şi ştii prea bine că senatorul nu suportă aşa ceva!

O’Reilly era mulţumit, foarte mulţumit. În sufletul lui se destrămase un văl negru şi viaţa devenea din nou frumoasă. Reacţia, sau mai degrabă lipsa de reacţie a Eloisei faţă de plecarea lui Giani o punea pe seama unui fel de şoc pe care, gândea el, îl produsese când vorbise prietenilor săi politicieni. De altfel, privind-o pe Eloisa cum îşi lua la revedere de la ultimii invitaţi, i se părea că-şi recăpătase căldura şi veselia. Îi pregătise o surpriză în biblioteca lui particulară: şampanie, caviar şi o superbă garnitură de diamante şi rubine în formă de margarete. Colierul putea fi purtat fie lung, pe piept, fie în jurul gâtului. Bijutierul său din Gorski pierduse trei luni ca să găsească cele douăzeci şi cinci de diamante excepţionale de patru carate fiecare care formau miezul şi cele o sută cincizeci de rubine care

alcătuiau petalele. Nici măcar nu negociase preţul: peste două milioane de dolari.

Era mândru de ceea ce făcuse. Îşi depăşise ura şi gelozia şi îi era limpede calea pe care o avea de urmat pentru a învinge în meserie şi pentru a o cuceri pe Eloisa, dar mai ales de a se cuceri pe sine însuşi. Era curios şi nerăbdător să vadă ce efect va avea surpriza lui asupra acestei fete pe care o iubea.

Îndată ce uşa se închise în urma ultimului invitat, o porni spre sanctuarul său particular. Ea avea să fie obligata să-l caute puţin şi, în acest timp, el va pune sticla de şampanie, vasul cu caviar şi lumânările pe masă şi o va aşeza în faţa focului. Va pune în funcţiune lanţul hi-fi cu o muzică dulce şi va scoate garnitura din ascunzătoarea ei de după bibliotecă.

După o jumătate de oră, O'Reilly se uită la ceas. Oare ce făcea de nu mai venea? Deschise uşa şi o strigă, dar nu primi nici un răspuns. Coborî scările în grabă şi o descoperi în salon, stând pe o sofa şi privind la şemineul stins.

— Eloisa?

O'Reilly o sărută pe gât, dar ea nu reacţionă în nici un fel. Dezorientat, se aşează în faţa ei.

— E ceva în neregulă?

Eloisa îşi ridică privirea mov spre senator.

— Nu, totul e foarte bine.

— Bine – senatorul se ridică – atunci, vino cu mine, ţi-am pregătit o mică surpriză ca să sărbătorim succesul nostru.

— Succesul nostru?

— Bineînţeles. Doar i-ai văzut şi tu, nu? Cei mai duri şi mai greu de cucerit. Toţi şefii cei mai importanţi de la House. Sunt ai noştri îi avem în mână. N-am văzut niciodată nişte oameni aprinzându-se aşa de tare. Este o adevărată victorie. Hai, vino, nu mai avem de ce să ne temem şi…

— E păcat că n-ai considerat de cuviinţă să-l fi invitat şi pe Giani să ia parte la victoria „ta".

Fu ca un duş rece care-l făcu pe O'Reilly să încremenească.

— Doar nu vorbeşti serios? se împurpură. Giani aici, cu cei mai importanţi şefi de la House într-o întrunire cum nu se poate mai intimă despre viitorul politicii partidului nostru?

— Dar eu cum de mă aflu aici?

— Dar tu ai făcut oficiul de gazdă şi apoi tu n-ai înţeles că e felul meu de a-ţi arăta totala mea încredere în tine? Felul meu de a spune lumii: Eloisa este „de neatins"? La sfârşit le-am dat

drumul chiar şi servitorilor mei.

— Pentru ce trebuia să mă aperi şi să ai încredere în mine. Pentru ce?

— Dar, te rog, Eloisa, nu fi proastă! Ai trăit aici suficient timp ca să afli secretele dragei noastre capitale Washington. S-au luat informaţii despre tine la fel cum s-au luat despre toată lumea, mă grăbesc să ţi-o spun şi fiecare mister al vieţii tale a fost cercetat în amănunţime, fie de către oameni din opoziţie, fie de proprii mei prieteni care au căutat întotdeauna să ne apere de vreun scandal.

— Şi ce au aflat despre mine?

— Nu mare lucru, dar suficient ca să creeze necazuri dacă nu opream totul imediat. O'Reilly vorbi foarte repede. Nu, acum s-a terminat, toată lumea e liniştită.

— Care erau motivele posibile?

— Ei, nimic.

— Vreau să ştiu.

— Bine, dacă vrei tu. S-a descoperit că-i frecventai pe alde Marcos şi că erai chiar foarte legată de Preşedintă. Eloisa îşi manifesta mirarea. Asta a dat naştere la speculaţii în legătură cu relaţia ta cu soţia mea, pe care au încercat tot timpul s-o demoleze aici la Washington DC. Apoi despre o frecventare ziaristică – dar apropo de asta, n-a ieşit niciodată nimic la iveală. Apoi în general despre călătoriile tale, educaţia ta, relaţia ta ciudată cu Giani. Dar nimic…

O'Reilly o apucă pe Eloisa de umeri.

— Nimic din toate astea n-a furnizat nici cea mai mică probă împotriva ta. Crede-mă, Eloisa, nimic şi nu va fi nimic graţie acestei seri. E felul meu de a-ţi arăta că am încredere. Este, este…

— Este felul tău de a mă ierta, completă Eloisa.

— Nu! Nu spune asta.

— Totuşi ăsta este adevărul, Richard. Dacă aveam o relaţie ciudată cu Giani, înseamnă că cu tine eram o târfă. „Legătura" mea cu D-na Marcos şi deci cu soţia ta… O târfă aventurieră. Dar atunci, care era scopul? Cât priveşte aspectul ăsta, nu-i aşa…

— Eloisa, taci din gură.

— Nu, nu încă. Dacă am un contact cu un ziarist totul cade. Ca târfă ce sunt, ştiu să fac dragoste cu tine, adică ştiu cum să te fac să faci dragoste. Îţi povestesc fantasme ca o mamă care-i spune o poveste copilului ca să-l adoarmă. Ştiu că tactica

primordială este să mă ţin scai de bătrâna lesbiană care înghite ce rămâne din desfrâul soţului ei adorat şi, între paranteze fie spus, ăsta este şi motivul pentru care rămâne cu el.

Dezgustat de această ultimă frază, O'Reilly dădu drumul fetei şi se îndepărtă de ea. Ochii Eloisei erau aproape negri.

— Dar aşa ceva nu este posibil, orgoliul unui senator al Statelor Unite nu poate accepta asta. Faptul că el adoptă ideile unui european ca Giani este şi el inacceptabil.

— Am spus-o chiar eu.

— Da, dar nu în prezenţa lui şi folosindu-mă pe mine drept mesageră ca să i-o spun. În realitate, ideile sunt atât de bune că trebuia să le foloseşti, dar tot aşa de bine trebuia să găseşti o cale ca să întorci lucrurile în favoarea ta. Şi ce altceva mai bun de găsit decât Eloisa? Ea devine scuza, nu-i aşa? Scuza: „o fac ca să-i dovedesc dragostea mea" şi de altfel, dovadă că aşa este, cu siguranţă că ai un mic cadou pentru mine ascuns pe undeva prin casa soţiei-tale-pentru-totdeauna.

O'Reilly fu cât pe ce să înnebunească. Eloisa sesiză lovitura care nimerise în plin şi surâse.

— Da, o curvă bună cunoaşte bine bărbaţii, ai deja dovada... în fond ceea ce nici unul nici altul nu aţi putut vedea, este că sunteţi absolut la fel, amândoi. Orgoliul v-a insensibilizat încât aţi ajuns să distrugeţi tot ce este în jurul vostru. Visurile voastre cele mai măreţe se transformă în iluzii. Dacă Giani are gust, nu este pentru a se bucura de el, ci pentru a arăta că-l are. Dacă tu eşti vulgar, nu este pentru că nu ştii, ci pentru că vrei să-ţi testezi puterea. Sunteţi nişte morţi vii care-şi caută deja epitaful pe un monument închinat gloriei voastre. Şi ceea ce este mai rău este că v-aţi folosit de o curvă pentru a vă găsi acelaşi monument. Iar asta nu este ceva teribil de glorios, nu-i aşa? Atunci, trebuie s-o „protejezi".

O'Reilly, livid, ridică mâna ca s-o lovească.

— Da, loveşte. Nu ai alt răspuns pentru că nu-mi cunoşti motivele.

— Presupun că ziaristul ăla care răscoleşte căcatul ca un vidanjor, le cunoaşte.

Eloisa îşi arcui o sprinceană.

— Interesant ca analiză. Într-adevăr, e bărbat frumos şi e tânăr.

— E un zero.

— Atenţie, d-le senator, nu te da de gol.

— Şi el, nu crezi că umblă după glorie şi după banii tăi?

— Cu siguranţă, ca orice om, încearcă să se impună, tar eu, graţie lui Giani şi ideilor sale, am suficienţi dolari în altă parte decât aici pe care i-aş putea folosi ca să ajut un om, pe care-l iubesc cu adevărat, să-şi continuie cariera.

— Un peşte, curva îşi caută un peşte! îi aruncă în faţă O'Reilly.

— Un peşte care nu e pe cale să dovedească faptul că poate reveni la gloria de odinioară, ca tine, glorie care oricum, după unele zvonuri, îi era atribuită lui taică-tu.

— Târâtură.

O'Reilly îi dădu o palmă.

— Curvă ce eşti!

Palma o lovi din nou.

— Dacă crezi că e cazul, Richard, continuă Eloisa fără să crâcnească sub lovituri, trebuie să recunoşti că m-am achitat bine de datorie, iar adevărata ta glorie constă în faptul că nu te-am costat nici măcar un cent Nu ăsta-i visul oricărui bărbat, să aibă o curvă pe gratis?

— Dar, pentru Dumnezeu, ce vrei, de la mine? Ce ai? De ce spui toate astea? urlă senatorul.

— E felul meu de a-mi lua adio, Richard, dar fără ca să iau micul tău cadou ascuns nu ştiu pe unde.

— Pleci? Dar, te rog, ce te-a apucat?

— Tu ţi-ai asigurat gloria, Richard, Giani, la rândul lui are şi el o victorie pentru prietenii săi, başca faptul că s-a reabilitat. Mai mult decât atât, amândoi sunteţi făcuţi ca să vă completaţi Nu mai aveţi nevoie de mine, nici unul, nici altul. N-am rămas decât eu care să mai caut ceva. O alianţă cu un om, unul adevărat, unul simplu. Şi probabil că, dintre voi doi, cel care mă va câştiga va fi chiar acel „zero" care vă va învinge, chiar graţie vouă. La revedere, d-le senator. Mult succes pentru discursul de mâine. Ţi-l doresc cât se poate de sincer, căci tare scump l-ai mai plătit.

O'Reilly rămase stană de piatră în mijlocul salonului uitându-se cum se închide uşa. Nu reuşea să înţeleagă ce i se întâmplă. Ce făcuse ca să merite aşa ceva? Ce vină avea? Trebuia să reflecteze, să facă ceva, repede, dar ce? Strămoşi săi cereau un leac imediat. Un bun whisky irlandez.

Eloisa intră în apartamentul de la Watergate fără să facă zgomot, dar fu întâmpinată de vocea mătăsoasă a lui Giancarlo.

— Ei, ce mai face dragul nostru senator? A avut succes la

întrunire?

Înainte ca ea să poată spune ceva, italianul mări volumul la muzică, o cuprinse în braţe şi o învârti.

— Ai rupt-o cu el, îi murmură în ureche.

Eloisa dădu din cap.

— N-a fost prea dur?

Femeia dădu din nou din cap, înainte de a izbucni în suspine.

— Sărăcuţa Eloisa, murmură Giancarlo, nebun de bucurie. Ai să vezi, mâine, e ziua cea mare. Sunt sigur. Şi vei fi răzbunată. Îl vom învinge!

Giancarlo se întinse pe sofaua din salon şi o sărută, încercând să o liniştească. După o vreme, Eloisa îl cuprinse pe Giancarlo cu mâinile de amândoi obrajii şi îl privi adânc. În ochi i se citea o disperare pe care Giancarlo nu o mai văzuse niciodată.

— Cel puţin, sper că nu regreţi?

Drept răspuns ea clătină din cap.

— Atunci, ce e?

— Nu domini aşa uşor un senator al Statelor Unite, Giancarlo, murmură Eloisa.

Giancarlo dădu din umeri, dar i se făcu frică.

Eloisa îl apucă de umeri cu o forţă surprinzătoare şi-l trase peste ea. El simţi câteva zdruncinături violente.

— Să plecăm, să plecăm imediat.

— Plecăm mâine la Geneva. Senatorul a devenit foarte eficace. Mi-a şi rezervat locul pentru mâine. Ordinul de deplasare e vechi de o lună de zile. Nimic nu ne mai reţine aici.

Eloisa îl privea neîncrezătoare.

— Chiar n-ai să rămâi? Alţii, la fel de importanţi ca Richard, ar plăti scump ca să ta aibă.

— Nu.

— Din cauza mea?

Eloisa începu să plângă din nou.

— Oarecum.

— Cariera ta?

— Ea s-a terminat o dată cu ruptura ta.

— Va fi turbat de mânie.

— O sper din tot sufletul. I-ai spus lui Mattel la ce oră va ieşi de la Senat fostul nostru patron?

— Da.

— Atunci, să aşteptăm ziua de mâine. Hai, acum trebuie să dormim.

O ridică pe Eloisa pe braţe şi o duse în camera sa.

XXIV
TREPTELE SENATULUI

Serios zdruncinat de discursul violent pe care O'Reilly tocmai îl rostise, reprezentantul Flores şi alţi câţiva senatori prieteni îl înconjuraseră pe senator la ieşire.

O'Reilly puţea a whisky. Abia se putea ţine pe picioare. În nici un caz nu trebuia ca cineva să se poată apropia de el. Iar asta era foarte dificil deoarece discursul stârnise aplauze chiar şi în rândul opoziţiei.

Afară, pe treptele senatului, O'Reilly se clătină.

— Merge? întrebă Flores, încercând să respire puţin aer în afară de damful de whisky.

— Ce l-a apucat de s-a îmbătat în halul ăsta chiar înaintea discursului? întrebă nervos senatorul de Nevada.

— Habar n-am, răspunse Flores. Nu mai bea de şase luni şi azi-dimineaţă, când m-am dus să-l iau, era deja criţă şi... Oh, la dracu'!

Reprezentantul Flores zărise o mică echipă de televiziune care urca treptele îndreptându-se spre ei.

— Du-te şi le spune că senatorul este obosit sau că i-a venit rău.

Senatorul de Nevada se desprinse de grup. O'Reilly, cu un aer absent, trăgea adânc aer în piept. Senatorul nu mai avu timp să-i oprească fiindcă echipa de televiziune continua să urce scările. Renunţând să mai discute, senatorul se grăbi să vină lângă O'Reilly şi partizanii lui.

— E o echipă de la televiziunea franceză şi de la BBC. Au auzit discursul şi insistă să facă un interviu. Ce facem?

Nelinişti, Flores se întoarse spre O'Reilly. În halul în care era, risca să strice totul. Deja era un miracol că reuşise să-şi ţină discursul fără nici o greşeală. Pe de altă parte, un interviu televizat era ideal acum. O'Reilly îşi recăpăta suflul şi îşi revenea.

— Acum ce mai e? mormăi el.

— Ziarişti, Richard.

— Să se ducă la dracu'... Staţi! Aşteptaţi!

O'Reilly tocmai zărise un chip familiar. Din cauza pâclei din mintea lui nu reuşea să-l recunoască.

— Cine e tipul ăla de acolo, de jos?

— Un căpăţânos de la televiziunea franceză, murmură Flores în colţul gurii. Exact ce ne trebuia!

Senatorul se lumină la faţă.

— Ah, da, micul ticălos are tupeul să apară în faţa mea. Vrea glorie, nu?

— Nici să nu te gândeşti, Richard, eşti beat.

— Lasă-mă!

O'Reilly încercă să scape din mâinile care-l reţineau.

— Ce dracu' vrei să faci, vrei să strici totul?

— Nu-i nimic, încă mai rezist. Dă-mi drumul Flores!

Ceilalţi partizani ai partidului se priveau nervoşi. Dintr-o mişcare de umăr, O'Reilly se eliberă.

— E-n regulă, dacă vă spun! Am să-l învăţ eu minte pe scormonitorul ăsta de rahat şi pe câţiva dintre prietenii lui. Vreţi să aveţi un eveniment, sau nu?

Resemnaţi, prietenii senatorului îl lăsară să plece.

— Bună ziua, domnule senator, ne puteţi acorda câteva minute pentru televiziunea franceză?

— Parcă Mattel vă numiţi, cred?

Surprins şi flatat, Jacques surâse.

— Da domnule senator. Sunt un prieten al Eloisei Bonvin.

O'Reilly îl privi lung, fără să spună nimic. Furia îi punea o gheară în gât. Tânărul era frumos, chiar simpatic, ceea ce-i sporea antipatia faţă de el.

Jacques nu înţelegea reacţia senatorului. Se făcuse alb ca un cearceaf. Injectaţi de sânge, ochii lui deveniseră două puncte de un albastru închis care îl priveau cu ură.

Mattel îşi drese glasul.

— Am ascultat discursul dv., domnule senator şi cred că telespectatorii noştri din Franţa şi Anglia ar fi foarte îngrijoraţi în legătură cu ceea ce aţi spus, dacă nu ar fi lămurite câteva puncte. Eu însumi şi confraţii mei am risca să interpretăm greşit spusele dumneavoastră care păreau, să zicem, războinice vizavi de Europa. Sunt sigur că nu asta era intenţia dumneavoastră.

Senatorul înălţă o sprinceană.

— Ah, da? Voi încerca să fiu mai limpede. Puneţi întrebările, Mattel. Nu-mi plac ipocriţii pupincurişti.

— Domnule senator, în discursul dv. din Senat, aţi afirmat că Statele Unite sunt ameninţate din toate părţile, în special de către japonezi care folosesc balanţa lor comercială excedentară

şi rezervele lor de aur ca să investească aici, în S.U.A.

— Şi?

— Şi atunci, dat fiind faptul că cele mai mari patru bănci din lume la ora actuală sunt japoneze, nu credeţi că puterea lor de infiltrare poate controla piaţa monetară, în special moneda dumneavoastră, dolarul, în propria dumneavoastră ţară?

— Nu este o ameninţare, este un lucru pe cale de a deveni realitate graţie actualului nostru guvern.

— Mai multe comentarii din ziarele financiare, de aici şi din străinătate, au menţionat că împrumuturile masive ale Trezoreriei americane au adus ţara dv. în situaţia de a ţine cont de importurile provenind din Europa şi Japonia. Nu credeţi că această necesitate va putea conferi străinilor putere asupra suveranităţii băncii dv. naţionale, Federal Reserve şi poate influenţa politica internă a Statelor Unite?

— Este ceea ce am spus şi în Senat.

— Există o datorie de o mie cinci sute de miliarde de dolari. Imaginându-ne că în jur de douăzeci la sută sunt deţinuţi de către străini şi adăugind alte douăzeci la sută în eurodolari, împreună cu cele o mie de miliarde de dolari fabricaţi, cum spuneţi dv., de sistemul bancar mondial, ajungem la un potenţial de cinci sute de miliarde de dolari care ar putea, după economistul german Dietrich şi englezul Zorn, să cumpere jumătate din Statele Unite. Care este părerea dv. în legătură cu această ameninţare?

Senatorul se împurpură la faţă.

— Niciodată, în decursul istoriei lor, Statele Unite nu au cedat la şantaj.

— Dar nu este nici un şantaj, domnule senator, nu sunt decât oameni care încearcă să-şi plaseze banii.

— Ascultă-mă cu atenţie, Mattel, voi vorbi rar şi limpede pentru ca până şi un ziarist ca dumneata să poată pricepe. Dacă ani de zile avem un deficit comercial, este poate din cauza guvernului actual.

— Dar şi din cauza partidului dv.! Johnson şi Kennedy! îi tăie vorba Jacques.

— Nu mă întrerupe, bombăni senatorul. Europa şi Japonia au profitat de acest deficit comercial, la fel ca şi restul lumii. Multiplicarea acestor dolari a fost inventată de către ruşi şi exploatată de toate băncile străine.

— Dar şi de ale dumneavoastră! exclamă Mattel.

— Ei bine, îţi spun un lucru, Mattel! Dacă crezi vreo clipă că ţara noastră va tolera o răscumpărare a bunurilor sale fixe cu dolari contrafăcuţi în străinătate, te înşeli amarnic.

— În numele cui vorbiţi dumneavoastră?

— Nu vorbesc în numele administraţiei Reagan, dacă la asta te refereai, ci în numele tuturor acelora care, democraţi sau republicani, s-au săturat să mai fie la cheremul şantajiştilor din străinătate.

— Domnule senator, cred că termenul „şantajişti” e puţin cam dur, nu?

— „Escroci”, „şarlatani” sunt termeni tot atât de duri! Eurodolarii voştri sunt o lucrătură cu totul şi cu totul străină şi dacă ţările voastre încearcă să ni-i trimită aici, cu atât mai rău pentru voi! America, cu sau fără acordul guvernului actual, nu vă va spune decât un lucru: în nici un caz, Congresul S.U.A. nu va considera că euro-dolarul este o creanţă a Statelor Unite în străinătate. Mai clar, domnule Mattel, mai duceţi-vă dracului! Gata cu para mălăiaţă, gata cu fraierii cumsecade, gata cu şantajul. La revedere, domnule Mattel. Puteţi să le transmiteţi asta economiştilor voştri din Europa şi de aiurea.

Înmărmurit, Jacques Mattel rămase pe loc împreună cu confraţii săi.

— Să mergem, Flores, murmură O’Reilly. Cred că de data asta, chiar şi ticăloşii ăştia mai prăpădiţi au priceput ceea ce suntem noi, americanii.

Flores nu mai avea nevoie de îndemnuri. Îl grăbi pe prietenul său către limuzina care-l aştepta şi intră în maşină.

— Dă-i drumul, şterge-o, urlă el la şofer.

— Unde mergem, domnule?

— Departe, nu contează unde, dar departe să fie.

— La cabana mea de pescuit, adăugă O’Reilly zâmbind pentru prima oară în acea zi. E momentul să-i lăsăm pe alţii să poarte torţa pentru câteva zile. Nu-i aşa Flores? Acum, câinii trebuie să digere scuza.

XXV
REPORTAJUL SENZAŢIONAL AL LUI MATTEL

Uluit, Mattel nu se clintise din loc. Se mulţumi doar să-l urmărească din privire pe senator şi pe colaboratorii săi cum se urcau în limuzine ca nişte bandiţi după o spargere.

— Asta e reportajul tău de senzaţie?

Batjocoritoare, vocea cameramanului îl aduse cu picioarele pe pământ.

— S-ar putea, murmură Mattel, nu prea convins. Bun, ne întoarcem la birou. Eu am să ascult banda şi am să fac montajul. Poate ies trei minute pentru jurnalul de la ora 20,00.

— Zi merci dacă-ţi vor lua un minut pentru cel de ora 23,00. Nu face nici cât o ceapă degerată, povestea ta. De o lună de zile ne enervăm şi ne chinuim pe aici ca până la urmă să încheiem cu un interviu de rahat al unui tip beat clampă care spune numai prostii.

— Gura, replică Mattel. Nu te afli aici ca să gândeşti. Treaba ta e să apeşi pe buton şi să faci aşa fel ca imaginea să fie cristal. Priceput? Ceea ce, din nefericire, cu tine nu e întotdeauna evident.

— Ce vrea să zică „nu e întotdeauna evident”?

— Vrea să zică, anume, că atunci când am turnat cu tine ultima dată, ar fi putut ieşi trei reportaje dintr-unul singur: unul cu imagine neclară, unul supra expus şi unul sub expus. Acum, gata, am bătut destul câmpii, ne întoarcem la birou.

Aşezat la masa de montaj, Mattel era perplex. Ascultase şi reascultase banda cu interviul senatorului şi tot nu înţelegea ce putea să vadă în asta ceva aşa de important contele Potzo-Berghese. Încercă să-i telefoneze, dar la numărul de la Watergate nu răspundea nimeni. Ziaristul se uită la ceas. Era ora douăsprezece, adică 17,00 la Paris. Trebuia să se hotărască acum dacă vroia să obţină o legătură prin satelit pentru jurnalul de ora 20,00. Dar ca să poată comanda o legătură satelit îi trebuia aprobare de la redacţia sa din Paris, iar pentru ca Parisul să fie de acord trebuia să vândă interviul pe care-l făcuse cu

senatorul ca şi cum era ceva de excepţie. Ceea ce era departe de a fi adevărat. Cam astea erau gândurile care-l frământau, când secretara îl anunţă:

— Ai Parisul pe doi.

— Alo, aici Mattel.

— Salut, de Beauvais.

Mattel îşi drese glasul. De Beauvais era şeful redacţiei economice şi Mattel se temea de telefoanele lui pentru că nu înţelegea întotdeauna importanţa reportajelor pe care i le comanda. Mattel era înainte de toate un reporter special de politică externă, iar şmecheriile şi fineţurile lumii finanţelor şi ale celei economice îl depăşeau adesea cu mult.

— Ce pot face pentru tine? întrebă Mattel.

— Aş vrea să verifici o chestie. Tocmai am primit un telefon de la corespondentul agenţiei Reuter din Washington. E un prieten de-al meu. Mi-a spus că senatorul O'Reilly ar fi declarat în Senat „că în nici un caz Congresul american nu va considera că eurodolarul este o creanţă a Statelor Unite în străinătate".

— Şi ce vrei să fac eu?

— Tipul de la Reuter a obţinut informaţia la a treia sau a patra mână. Înţelegi? E ceva în genul: un tip care s-a întâlnit cu un alt tip al cărui cumnat cunoaşte o tipă al cărei amant ar fi auzit că... Ar trebui să dai de O'Reilly şi să-l întrebi dacă a făcut într-adevăr această afirmaţie. Dar m-ar mira.

— Ce te-ar mira? Că pot să pun mâna pe senator?

— Nu, m-ar mira să confirme că a declarat într-adevăr o asemenea enormitate.

— De ce?

— Pentru că dacă ar fi adevărat, asta ar duce la cel mai mare scandal şi harababură economico-financiare din toate timpurile.

Mattel gândea cu 150 km la oră. Deci, Giancarlo nu-şi bătuse joc de el. Acum trebuia să aibă grijă să nu pară prea fraier vizavi de de Beauvais.

— Bine, inutil s-o fac pe şmecherul. Aşteptam ultimul moment ca să dau afacerea la iveală. Vroiam să fiu sigur că pot păstra acest scop până la jurnalul de ora 20,00. Vroiam să comand o legătură satelit pentru că declaraţia asta, O'Reilly, mie mi-a dat-o...

— Ce faci, baţi câmpii? În mod neoficial?

— Nu, nu, în faţa camerei, pe treptele clădirii Congresului şi în prezenţa colaboratorilor săi şi a câtorva senatori.

— Stai, stai… lasă-mă să mă gândesc…

La celălalt capăt al firului de Beauvais cumpănea lucrurile. În câteva secunde, creierul său ca un ordinator trecu în revistă problema, cumpăni consecinţele şi hotărî felul în care avea să „ambaleze” afacerea.

— Poţi să-mi dai să ascult banda?

— Nici o problemă.

Mattel puse din nou caseta în aparat, aranjă receptorul în dreptul difuzorului de la masa de montaj şi apăsă pe butonul „play”: „Să mergem, Flores, cred că până şi ticăloşii ăştia mai prăpădiţi au înţeles acum, ce suntem noi, americanii…”.

Ultima frază a interviului încă mai răsuna în difuzor când Mattel îl auzi pe de Beauvais exclamând:

— Doamne Sfinte Doamne Dumnezeule, nu-i adevărat… Ce istorie? Ascultă la mine, puişor. Ascultă-mă cu atenţie. O să comandăm o legătură satelit pentru ora 19,00, ora Parisului şi ne transmiţi interviul integral. Din acest moment o faci pe mortul. Nu mai exişti. Nu răspunzi la telefon şi te închizi în birou până la ora când avem legătura satelit.

— Pentru ce tot circul ăsta?

— Dacă prietenul meu de la Reuter a auzit vorbindu-se despre declaraţiile lui O’Reilly înseamnă că nu este singurul. Poţi fi sigur că chiar în acest moment cel puţin douăzeci de confraţi scormonesc peste tot ca să afle ce este adevărat din toate zvonurile astea. Până la urmă vor afla că o echipă de televiziune franceză a dat lovitura. Vor descoperi repede că despre tine e vorba şi te vor pisa la cap până ce le dezvălui tot. Şi dacă laşi să-ţi scape ceva… gata cu reportajul senzaţional. Înţelegi? Trebuie ca lumea să afle de treaba asta de pe postul nostru.

— Şi eu ce rol am în toată povestea ta?

— Cum adică ce rol ai tu?

— Pricep unde baţi, puişor. Tu vei fi în platou la jurnal şi tu vei fi cel care va anunţa vestea. Ca de obicei, reporterul e cel care face munca grea iar funcţionarul de la Paris, în costum cu vestă se acoperă de glorie.

— Bine, de acord. Ce propui?

— Propun să facem un platou aici ca să dăm drumul de aici interviului cu O’Reilly, adică facem începutul emisiei împreună. După, faci ce vrei tu.

— De acord. O să facem ca şi cum ar fi în direct. Deschidem jurnalul cu povestea ta. Prezentatorul te va introduce cu o frază

de geniul: lovitură de trăsnet care ne vine de la Washington, trimisul nostru special în capitala americană, etc. Tu joci puţin teatru: ton dramatic ca şi cum ai şti cât e de grav ceea ce spui, explici: „În această dimineaţă, pe treptele clădirii Congresului, senatorul O'Reilly, probabil candidat la Casa Albă şi-a lansat bomba…". Eu n-am să intervin decât după interviu ca să analizez consecinţele, să trag concluzii. De acord?

— OK, aşa facem. Eu o să-mi pregătesc intervenţia.

Salut.

— Spune-mi, bandit mic ce eşti, sigur nu mai ai şi alte muniţii?

— Nu înţeleg ce vrei să spui, care muniţii?

— Ascultă, Mattel. Te cunosc prea bine. Tu nu le-ai avut niciodată cu economia şi dintr-odată ne dai la iveală reportajul secolului.

— Aşa că?

— Aşa că eu cred că cineva te-a pus la curent cu afacerea asta. Cineva care ştia că O'Reilly îşi va vărsa veninul în acest moment. Şi mai cred că acel cineva a fost destul de rafinat ca să te sfătuiască să aprofundezi problema şi să-ţi iei ceva asigurări. Nu?

— Zău că eşti mare mafiot, Beauvais. Am efectiv tot ce trebuie, dar poţi tu să te pui cu fundu-n sus că nu-s prost să-ţi dau pe mână toate economiile mele.

— Ascultă, Mattel, nu trebuie să glumeşti cu chestii de astea. E într-adevăr o treabă enormă. Aşa că… micile tale crize de vanitate le laşi deoparte. Peste patru zile am de făcut magazinul economic şi pot deja să-ţi spun că tot ce am băgat în el până acum nu mai face nici doi bani după declaraţiile lui O'Reilly. Va trebui să mai discutăm despre asta. Aşa că dacă mai ai şi altceva şi îl ţii; ca să ieşi în evidenţă, pot să-ţi spun că nu o să ai cum să scapi de ceea ce se cheamă greşeală profesională.

Mattel tăcea. Un mod ca oricare altul de a face să crească preţul. Simţea că la celălalt capăt al firului, Beauvais trepida.

— Am efectiv două sau trei chestii mici…

— Bine, atunci uite ce-ţi propun. Îmi transmiţi totul prin satelit la ora 19,00. Montăm reportajul aici şi îţi promit că numele tău va fi menţionat cel puţin din minut în minut şi-ţi vom arăta pe ecran şi mutra aia a ta nasoală de câte ori va fi posibil. De acord?

— De acord… Cu o condiţie.

— Ascult.

— Comanzi o legătură satelit pentru cât durează magazinul

tău economic şi tu îmi trimiţi întoarcerea din antenă. Eu voi fi într-un studio în duplex iar tu îmi pui din când în când întrebări.

— Nici o problemă, aveam de gând să-ţi propun chiar eu asta, minţi de Beauvais. Ei, care-ţi sunt muniţiile?

— O serie de interviuri cu congresmani şi senatori democraţi care fac cu toţii declaraţii pe ideile lui O'Reilly.

— Poţi să-mi rezumi într-o frază ideea dominantă?

— Ura pentru tot ceea ce nu este american, răspunse fără o clipă de ezitare Mattel.

— În sfârşit spun cu glas tare ceea ce gândeau, aprecie de Beauvais. Poţi să-mi dai să ascult un fragment?

— Nu închide, că pun casetele în aparat.

— Iar eu dau drumul la un magnetofon.

Un minut mai târziu, de Beauvais se delecta ascultând întrebările lui Mattel şi răspunsurile politicienilor.

— Ascultă-mă cu atenţie, Mattel. Am multă experienţă în genul ăsta de afaceri. Am să-ţi explic ceea ce se va petrece ca să înţelegi mai bine „manipularea". Când reportajul tău va fi difuzat se vor stârni un scandal şi o harababură de toţi dracii. Şi pot deja să-ţi spun că dolarul va coborî spectaculos. Toată lumea se va năpusti la aur. Apoi vor veni dezminţiri ale miniştrilor, ale guvernatorilor băncilor centrale şi ale altor guru ai finanţelor.

Dolarul îşi va reveni, dar îndoiala persistând totuşi, moneda americană o să facă piruete dezordonate timp de două, trei zile. Şi exact în acel moment îi prindem la înghesuială difuzând interviurile tale în magazinul meu economic. Ai priceput?

— Am priceput. Şi am priceput aşa de bine că n-am să-ţi trimit marfa prin satelit. Am să-mi fac o plăcere aducându-ţi-o eu însumi la Paris. Astfel vei avea şi tu plăcerea să mă ai lângă tine în platou în timpul magazinului tău.

— De acord, dar ia primul avion şi, vezi, nu pierde casetele. În locul tău aş trage imediat o copie.

— E deja făcută iubiţel. Pe mâine.

XXIV
PING-PONG

Geneva

Kurt Geisler se uita cu nervozitate la cursuri. De cinci-zece minute se părea că dolarul nu mai merge nicăieri. O eternitate! Simţea limpede că asta era liniştea dinaintea uraganului.

Un mic „x” începu să clipească pe ecran indicând o schimbare a cursului dolar-marcă germană. Aproape în acelaşi timp, vocea unuia dintre asistenţii săi urlă: O centimă scădere dolar-DM! Unu cincizeci.

— La dracu! Începe din nou! Anunţaţi-l pe patron!

— Nu-i nevoie, este pe linia patru.

Kurt smulse receptorul care i se întindea.

— Da, domnule… Nu ştiu, mă duc la telex… Martine dă telefon la Banca Elveţiană să vezi dacă au ceva.

Kurt se repezi la telex. Exact în acelaşi moment Reuter se puse în funcţiune. „Washington, ora 10,30. O comisie a Senatului recomandă guvernului o poziţie mai dură în negocierile cu GATT…”.

Kurt ţinea telefonul la ureche şi-i citea telexul patronului.

— Pentru moment nimic şp… Aşteptaţi! O’Reilly. Comisia lui sugerează o creştere imediată a tarifelor vamale şi, oh, la dracu…

Privirea lui Kurt coborî în josul paginii. Se auzi un clinchet, semn că urma o veste importantă sau un alt paragraf.

— Doi şaptezeci şi cinci scădere, urlă Martine, trei…

— Şefule, Reuter spune că senatorul a recunoscut public că Congresul nu consideră eurodolarul ca o creanţă asupra patrimoniului american.

— Minus patru…, patru şaptezeci şi cinci, şase zero cinci.

— Da, domnule! Imediat! Vindeţi o sută de milioane de dolari pe mărci germane, urlă Kurt în sală.

— Minus opt. La ce preţ mărcile germane?

— La preţul pieţei. Încercaţi Londra şi Banco Popular.

— Da, da, domnule.

— Ce face francul elveţian?

— Minus zero şaptezeci şi cinci.

— Vindeţi o sută cincizeci de milioane de dolari... încercaţi Londra.

— Marca germană la o sută optzeci şi şapte.

— S-a făcut?

— Da, vânduţi.

O sută nouăzeci şi nouă douăzeci şi cinci.

— Mai vindeţi.

— O sută.

— Unde este Societatea Băncilor Elveţiene, pentru numele lui Dumnezeu? Sunaţi la Zurich, poate nu au lăsat telefonul deschis.

— Francul elveţian la o sută cincizeci şi opt.

— Vindeţi! Încercaţi Populara pentru o sută de milioane...

— Au lăsat linia deschisă, cheamă Londra, Martine!

— Londra, francul elveţian la o sută cincizeci şi doi!... Luaţi-i!

Kurt transpira din abundenţă.

— Coborâre cu opt nouăzeci la dolar-franc elveţian. Şefule, continuăm?

— Nu-i mai putem atinge, Kurt!

— Martine, repede, la telex. Banco Popular Zurich, iar tu, Georges, SBE din Bâle. Două sute de milioane de franci elveţieni.

— Imposibil, Kurt. Au lăsat liniile deschise, prezintă numai ocupat. Încercăm Frankfurt?

— Hai! Nu, aşteptaţi... Da, şefule. Dar e o coborâre de nouă şi jumătate la sută. Cu siguranţă că vor opri masacrul. OK! Hei, Martine, încearcă să răscumperi trei sute de milioane de dolari în mărci germane, limită o sută optzeci şi cinci.

— Nu se mai poate face nimic. Staţi, se oferă mărci germane la o sută nouăzeci şi şase.

— Aţi auzit? Bine, luaţi!... Nu, domnule. Francul elveţian în creştere, dar nimeni nu-mi mai face ofertă fermă.

Kurt dădu receptorul deoparte şi se întoarse spre colega lui.

— Mai aşteaptă cu ordinele. Banca Naţională cere închiderea pieţei. Tezaurul va vorbi peste un ceas. Fertig, prieteni. Da? Bine, vin îndată, domnule.

Kurt strânse în viteză ordinele de execuţie de la colegi şi se repezi la uşă rupând, în drum, telexul de pe imprimatorul conectat la Reuter. Apucă o asistentă de braţ şi o împinse spre mijlocul sălii.

— Sunt la patron. Nimeni nu iese din sala asta, nici ca să facă pipi! Chiloţii, se schimbă diseară.

— Seligman? Ai auzit vestea?

— Da, desigur, răspunse o voce laconică. Pari mirat.

— Mirat, firește, e cam prea de tot. Prietenul nostru O'Reilly spune adevărul. E de mirare la un politician!

— Adevărul? sughiță Stanford-Pringle. Ai înnebunit şi tu?

— Haide, dragul meu, doar nu ţi-ai închipuit vreun moment în ăştia ultimii şase ani că americanii vor susţine moneda asta? Ar fi contra cursului istoriei şi a regulilor stricte ale economiei. Nu aşteptau decât momentul prielnic, o scuză. Americanii adoră scuzele. Acum o au şi buf! Devalorizarea.

— O coborâre cu nouă şi jumătate la sută în jumătate de oră tu găseşti că e normal! strigă Stanford-Pringle. E o adevărată catastrofă. Cum o să-mi mai vând viitoarele emisiuni de împrumuturi şi pe cele ale tale?

— Dar, reflectează puţin, sau mai bine, vino la mine să ne gândim împreună.

— Să vin să te văd, Seligman? Auzi scandalul? E o adevărată panică. Am vândut de o sută cincizeci de milioane obligaţiuni în mărci germane din stoc şi tot stocul nostru în alte monede europene şi suntem obligaţi să stabilim preţuri de doi bani pentru obligaţiunile în dolari. Aproape nimeni nu le mai vrea. Cambiştii mei par să fi uitat că pot aduna doi şi cu doi şi ameninţă că leşină dacă îi părăsesc, aşa de tare le e frică. Toate obligaţiunile în eurodolari sunt pe cale să fie schimbate pe obligaţiuni de tezaur americane. E o nebunie. Acel şapte la sută dă cinci şi jumătate.

— Văd că ai aceeaşi activitate ca mine. Dar de ce să ne plângem? Câştigăm o mulţime de bani.

— Câştigăm în ce? Stocul meu de obligaţiuni în dolari mă face să pierd zece milioane, uite-aşa, dintr-o suflare!

— E neplăcut, dar Casa Albă va da cu siguranţă o dezminţire.

— Nu, Baker de la tezaur va fi cel care va vorbi şi asta peste cinci minute.

— Da, Baker, dar în seara asta va fi Casa Albă, va fi mai interesant. Până atunci piaţa va urca apoi, după cele spuse, va coborî din nou.

— Ah, atunci, eşti de aceeaşi părere cu mine. Baker va spune o măgărie. Contrazis de Volcker sau viceversa.

— Să zicem că, luat din scurt, nu va spune nimic ca să liniştească lumea. Ai cumpărat la nivelurile astea?

— Ce am putut, dar închiderea a fost atât de rapidă. O treime, nu mai mult. Dar tu?

— Oh, eu n-am avut problema asta, dar stocul meu de obligaţiuni în monede străine şi chiar în lire sterline este epuizat. La cât estimezi pierderile în valută?

— Cinci miliarde pentru bănci şi tot atâta pentru băncile centrale. Dar Mafia va fi cea care o va încasa din greu.

— Uite, mă cheamă Washingtonul. Vrei să aştepţi puţin?

Stanford-Pringle le făcu semn colaboratorilor săi să tacă şi să urmărească ecranul Reuter.

„Purtătorul de cuvânt al trezoreriei a conchis că dacă declaraţiile senatorului au fost un şoc pentru toată lumea, în nici un caz nu trebuiesc luate în serios căci astfel de afirmaţii nu reprezintă decât opinia unui singur om. Un om bolnav. Cei care cred că vor putea profita de această stare de fapt se înşeală. Trezoreria va face tot ceea ce se impune pentru ca speculatorii să regrete”.

— Asta e tot?

— Da.

— E nebun!

— Ce facem? Piaţa se redeschide.

— Eu am răscumpărat poziţiile mele descoperite. Ne pregătim pentru o mică creştere apoi va reîncepe.

— Dacă va mai coborî, Volcker va vorbi, e sigur.

Geneva

— Piaţa se pare că revine, strigă Kurt la telefon. Dolarul tocmai a făcut un salt în creştere de doi la sută. Continui să răscumpăr, şefule? Bine, domnule, stabilesc o limită de revânzare peste cinci la sută creştere peste tot... Dar clienţii noştri sunt al naibii de nervoşi. Biroul de gestiune îmi spune că ordinele de vânzare pentru obligaţiuni în eurodolari continuă la orice preţ. Bursa cumpără bonuri de tezaur americane cu grămada. Randamentul a ajuns de la şapte la patru şi jumătate la sută acum.

— Daţi-mi-l pe Jerry Fern... Alo, Jerry? Clientul tău începe să câştige la prime. Se vinde? Ce? Eşti nebun? Nu vrei să fixezi o limită mai mică? Nu ai dispoziţii? Ascultă, bătrâne, lasă-mă să

vorbesc cu clientul tău... dă-mi numărul lui de telefon... Poate reuşesc să-l liniştesc... E un adevărat miracol pentru el... A câştigat deja peste cincizeci de milioane de dolari. Bine, bine, de acord, dar grăbeşte-te. Programele ordinatoarelor alimentează scăderea. Şi dacă se dă ordin de închidere a acestor programe, oamenii vor începe să reflecteze, pieţele se vor echilibra, iar din beneficiile la porcăriile astea de prime de coşmar ale blestematului tău de client se va alege fumul! Nu, nu Volcker o spune, eu sunt cel care o spune...

Ciao! Aufwiedersehen und good bye!

XXVII
WASHINGTON, SUPORTERII LUI O’REILLY

Aproape cincisprezece partizani ai lui O’Reilly intraseră în maşini şi plecaseră la cabana de pescuit a senatorului.

Flores îi întâmpinase, dar refuza să-l arate pe senator. Ambianţa era furtunoasă. Flores se chinui mult până îi calmă. Unii proferau insulte. Alţii ajunseseră deja la al doilea pahar de whisky.

— Calm, domnilor, calm, vă rog.

— Calm? urlă unul dintre reprezentanţi. O’Reilly a distrus partidul şi dv. cereţi să fim calmi? Nu se poate!

— O’Reilly? Să distrugă partidul? Flores se strădui să râdă zgomotos. Aţi înnebunit?

Efectul bunei sale dispoziţii opri brusc conversaţiile.

— Cum? Găsiţi că e inteligent ceea ce a spus? făcu un moderat.

— Nu este inteligent…

— A, bine! Începusem să…

— E strălucitor!

— Poftim?

— Dragul meu – Flores îl apucă patern de umăr pe reprezentant şi îi înfruntă pe ceilalţi invitaţi – asta este marea noastră şansă.

Aiuriţi de surpriză, partizanii se lăsară să cadă în fotolii sau pe cele două sofale din faţa focului.

— Da, domnilor, strălucitor. Aţi uitat cu toţii discursul de ieri seară al lui Richard. Ei bine, el a gândit mai repede decât noi.

— Dar totuşi, protestară în cor mai multe voci.

— El a creat evenimentul.

— Dar toată lumea este cuprinsă de panică!

— Exact.

— Dar asta se va răsfrânge asupra noastră!

— Nu, domnilor. Dacă ne jucăm bine cărţile se va răsfrânge asupra actualului guvern, dacă nu reuşeşte să oprească panica.

— Baker tocmai a făcut-o Flores, tu nu l-ai ascultat? Îl face

nebun, nici mai mult nici mai puţin. L-a strivit ca pe o muscă.

— După părerea dv., ieri seară era bolnav?

— Nu.

— Dar, în mod sigur, azi-dimineaţă era beat cui.

— Ah, da? Cine ştie lucrul ăsta?

— Noi.

— M-a contactat o echipă de la CBS. Vor să-i facă un profil lui Richard. Şi ştiţi ce le-am spus? Aveţi aici lista cu cei mai apropiaţi colaboratori ai săi şi lista cu senatorii republicani şi democraţi care fac parte din comisiile lui. Dacă veţi găsi pe cineva care să poată afirma că senatorul O'Reilly era beat, sau a băut vreun strop de alcool în gură de mai bine de şase luni de zile, eu vă dau o ladă de Bourbon.

— Dar era beat, insistă reprezentantul Georgiei.

— Numai noi ştim treaba asta, răspunse dulce Flores.

— Unde vrei să ajungi, Flores? Întrezăresc o lucire de speranţă în ochii tăi, sau poate e vorba de credinţa în disperare.

— Bine. Dacă raţiunea începe să răspundă la apel, vă invit să mă ascultaţi. În primul rând, de şase luni încoace, O'Reilly nu a avut decât succese. În al doilea rând, el nu mai obişnuia să bea şi toată lumea poate jura că aşa este. În al treilea rând, nu a arătat că ar fi marcat de o oboseală mai specială. În al patrulea rând, el a lansat o bombă care a creat panică pe piaţa de schimb, în al cincilea rând, Baker, a făcut o opţiune şireată, ingenioasă. L-a luat de sus, l-a tratat cum îi convine: un accident regretabil, o scăpare omenească. În al şaselea rând, în mod normal, ca să se pună la adăpost, partidul nostru ar trebui să adopte ceea ce a spus Baker, să-l oblige pe O'Reilly să demisioneze, să-l înlocuiască cu altcineva cerându-şi totodată scuze.

— Da, îl întrerupse reprezentantul Georgiei şi să facem în pantaloni, să ne considere toată lumea drept nişte iresponsabili că am lăsat un bolnav pe locul pe care era.

— Exact. Partidul nostru ar fi pur şi simplu mort cel puţin pentru o bună bucată de vreme. Atunci, mai avem o tactică la îndemână.

— Care?

— Foarte simplu. O'Reilly nu-şi mai face apariţia timp de trei zile, decât pentru câţiva ziarişti aleşi de noi şi care ştiu să-şi ţină gura. Noi, vom vorbi şi noi, dar fără dezminţire. Ne vom preface că am fost luaţi din scurt. Iată răspunsurile. Repetaţi ceea ce am

spus eu la CBS. Negaţi până-n pânzele albe că O'Reilly este bolnav. Noi vom pune public întrebări despre cumpărările masive de acţiuni pe care le-au făcut străinii, despre acordurile forţate care constrâng Germania să-şi reducă rata dobânzilor şi despre îndoiala lor asupra eficacităţii acestei manevre impuse de Volcker. Asta pe tema: „sărută mâna pe care n-o poţi muşca". Vom face să planeze îndoiala asupra intenţiilor reale ale japonezilor legat de cumpărările lor masive de aur şi să revină în emisiunile de actualităţi faptul că Peru a dat ordin afacerilor sale private să nu mai ramburseze datoriile străine. Pe scurt, domnilor, iată o listă cu patrusprezece puncte de actualitate care ne privesc direct şi pe care avem tot dreptul să le abordăm. Fără să facem nici cea mai mică dezminţire, ci doar vorbind despre temerile noastre, nu riscăm nimic. Noi vom pune întrebările azi. Vor urma răspunsuri logice care le vor distruge, dar va fi prea târziu. Întrebările noastre vor fi cele care vor avea impact. Şi doar dacă-şi vâră dracul coada nu vom reuşi să stârnim câţiva străini care să gafeze dovedind astfel că noi suntem cei care avem dreptate.

— Nu-i rău, murmură senatorul de Alabama. Dar avem oare dreptul să aruncăm totul în aer?

— Dreptul? întrebă Flores, indignat. Domnilor, O'Reilly a spus cu glas tare ceea ce gândesc de fapt cei cinci sute treizeci şi cinci de membri ai Congresului. Pe această bază a dat Reagan ordin să fie creată o nouă bancnotă. Nu-i lipsea decât scuza. Eventualitatea era pur şi simplu studiată dinainte. Nu-i aşa, domnule senator din comisia bancară?

Bărbatul din fundul camerei aprobă, scărpinându-se în cap.

— Dreptul îl avem. Dar începând din acest moment nu noi suntem cei care va trebui să dovedim că O'Reilly este bolnav. Duşmanii noştri trebuie s-o facă şi se vor murdări cum scrie la carte. Noi nu trebuie decât să ne punem întrebări şi să lăsăm Wall Street şi pieţele europene să facă restul.

— Asta riscă să ducă la prăbuşirea economiei mondiale, Flores.

— Şi a cui e vina? urlă reprezentantul. Nu noi suntem la putere. Nu noi am urzit această situaţie catastrofală. Până acum au profitat de tot ceea ce a fost bun. Ei bine, acum să culeagă rezultatele. Noi n-am făcut decât să atragem atenţia asupra unei eventualităţi care se dovedeşte a fi un fapt şi ei sunt cei care o vor confirma. Până atunci, dar totodată şi ca să începem, mă duc

să-i dau un telefon lui Chenault.

XXVIII
PARIS. TF 1, JURNALUL DE LA ORA 20,00

De Beauvais îl urmărea fără emoţie pe ministrul industriei. Camera îl surprinse pe Jacques Mattel în timp ce-şi examina unghiile cu atenţie. Ministrul îi aruncă o privire severă ridicând în acelaşi timp tonul:

— În concluzie, perora ministrul, este regretabil că responsabili ai unei ţări atât de puternice, chiar şi în particular, nu au putut sau nu au ştiut să dezmintă ferm propunerile absurde ale D-lui senator O'Reilly. Această lipsă de curaj şi de responsabilitate politică care, din păcate, pare generală ar fi putut – accentuez, ar fi putut – dacă am fi fost consultaţi – noi şi confraţii noştri din CEE a cărei preşedinţie o deţine în acest moment Franţa – ar fi putut să ucidă în germen acest gen de rumoare. Cu toate astea, în această dimineaţă, am organizat o reuniune a miniştrilor noştri cu responsabili ai administraţiei Reagan ca să redactăm un comunicat aprobat de toţi şi din care vă citesc esenţialul: „Cuvintele senatorului O'Reilly nu reprezintă sub nici o formă opinia poporului american, a Congresului său şi a guvernului său. Opiniile exprimate de acest om sunt inexplicabile, personale şi nu pot fi luate în serios. Ar fi absurd să considerăm că reprezentanţii celei mai mari ţări din lume sunt iresponsabili. Doar cuvintele senatorului sunt total iresponsabile. Nu sunt motive de îngrijorare, căci nu e nici fum, nici foc".

— Mulţumim, domnule ministru, continuă de Beauvais întorcându-se spre Mattel. Jacques, te-ai întors de la Washington şi, în afară de interviul cu senatorul O'Reilly, ai mai avut întrevederi şi cu alţi politicieni şi responsabili ai Congresului american. Patruzeci şi trei în total, mi se pare.

— Exact.

— Ne poţi confirma comunicatul d-lui ministru?

— Cred că unele extrase din aceste interviuri vor fi mult mai să zicem, „instructive" decât propriile mele opinii.

— Mulţumesc, Jacques. Rog regia să difuzeze…

„Domnule reprezentant, faceţi parte din Comitetul de Relaţii al afacerilor străine. În acest sector, partidul dv. are o majoritate de cincizeci la sută. Sunteţi de acord cu maniera în care procedează guvernul dv. în negocierile tarifelor vamale?

— Cu felul în care procedează, da, cu metodele, nu.

— De ce?

— Durează prea mult. Pierdem timp cu discuţiile. Ceilalţi se mişcă, iar noi ne pierdem pieţele tot aşteptând.

— Ce credeţi despre acordurile de la Roma?

— Ce amestec are Georgia în treaba asta?

— E vorba de Roma din Italia.

— Sunteţi italian? Ah, nu am vizitat niciodată ţara asta, nu cunosc oamenii. Reţineţi, nici ai noştri nu sunt chiar... Un acord? De ce nu?

— Dar credeţi că Dl. Pick are dreptate când spune că eurodolarul ar trebui să fie devalorizat cu nouăzeci la sută?

— Ceea ce fac europenii, e treaba lor. Nu sunt îndrituit să răspund.

— Dar eurodolarul este un dolar american.

— Zău, dar dv. chiar glumiţi... Atunci, din ce motiv se numeşte eurodolar?

— Domnule reprezentant, de a cui susţinere se bucură comisia dv.?

— De cea a celor şaizeci de milioane de oprimaţi de toate rasele şi religiile de aici, din Statele Unite.

— Domnule reprezentant, în calitate de membru în Black Judiciary Committee, însărcinat să vegheze asupra drepturilor minorităţilor de culoare, îmi puteţi spune care sunt opiniile dv. în legătură cu recentele sancţiuni aplicate Africii de Sud?

— Un singur cuvânt: ridicol! Albii de acolo sunt o ruşine pentru civilizaţia noastră. Avem datoria sacră să-i îngenunchem prin orice mijloace.

— În ultima vreme, Senatul a recomandat ca Statele Unite să vândă toată rezerva de aur ca să blocheze piaţa mondială şi să distrugă economia Africii de Sud. Nu credeţi că e prea mult?

— Cu siguranţă, nu. Acest lucru ar trebui impus chiar de acum preşedintelui! De altfel, în curând s-ar putea să aveţi surprize.

— Dar cu această ocazie. Europa şi Japonia, ca să nu spun o mare parte a lumii şi-ar vedea rezervele distruse.

— Cu atât mai rău pentru ei! Sunt vinovaţi că au susţinut acest regim intolerabil.

— Puteţi declanşa o adevărată panică. Nu vă temeţi că vă vor împiedica să o faceţi?

— Cum?

— Începând să cumpere masiv imobile, pământuri, afaceri, în Statele Unite.

— Dacă elementele rasiste de pe continentul dv. vor să facă jocul ăsta, vom închide imediat porţile.

Vreţi să interziceţi străinilor să cumpere cu dolarii lor în Statele Unite?

— De ce nu? Doar n-or să ne violeze, nu?

— Dar asta ar însemna prăbuşirea dolarului.

— Unde? Pentru cine?”

„Domnule reprezentant, comisia dv. se ocupă de tarifele vamale. De curând, aţi repurtat o frumoasă victorie contra importurilor de *chips-uri* de ordinatoare din Japonia. Vă limitaţi la atât, sau mai aveţi şi alte probleme?

— Din plin. Ţara aceasta este asediată de importuri din străinătate care nu mai respectă nimic.

— Puteţi să mai menţionaţi şi alte produse?

— Lista este prea lungă.

— Ziarele din Europa spun că succesul dv., făcându-i pe japonezi să se supună în ceea ce priveşte *chips-urile* electronice, nu a fost decât o mascaradă ca să li se impună un preţ fix europenilor.

— Nu au decât să negocieze cu japonezii. Nu e problema noastră.

— Nu credeţi că înfrângerea pe care aţi suferit-o în războiul spaghetelor italiene contra Statelor Unite ar putea încuraja Europa să ia măsuri identice contra acestor două ţări?

— Mai întâi că victoria, cum o numiţi dv., se bazează pe treizeci de milioane de dolari. Ordinatoarele înseamnă afaceri de miliarde de dolari.

— Într-un fel, i-aţi lăsat Europei un os de ros.

— Dacă vreţi dv.? Societatea noastră este bazată pe concurenţă. Atâta vreme cât nişte ţări nu joacă corect, avem tot dreptul să ne apărăm.

— Mărind tarifele vamale, sau lăsând dolarul să scadă?

— Amândouă!

— Dar Volcker consideră că dolarul a coborât destul.

— Volcker este un om al Partidului Democrat, dar este un om

de finanţe. Noi, noi ne preocupăm de muncitorii noştri care au ajuns şomeri, nu de cifre.

— Dar dolarul…

— Ar trebui să scadă şi mai mult.

— Nu vă e teamă că acest lucru i-ar putea determina pe europeni să vă cumpere uzinele, terenurile agricole, mai degrabă decât produsele voastre?

— Numai să încerce.

— Dar o fac deja. Multe bănci europene cumpără controlul societăţilor americane. Cineva a menţionat cifra de şaizeci de miliarde de dolari, numai pentru acest an.

— Da, ştiu, dar pentru toate există o limită. Noi suntem un popor foarte răbdător, întrebaţi-l pe Hitler.

— Ce aţi putea face?

— Congresul şi comitetul din care fac parte se ocupă de tarifele vamale, domnule.

— Vreţi să spuneţi că preconizaţi un impozit pe investiţiile care provin din străinătate?

— Acest lucru nu este imposibil. Canadienii au făcut aşa ceva în domeniul imobiliarului… cam cu treizeci la sută, mi se pare.

— Dar dolarul canadian nu este o monedă de rezervă. Un tarif vamal asupra investiţiilor din ţara dv. ar însemna o devalorizare a dolarului american în străinătate.

— Asta va fi problema lor: Nu au decât să cumpere mai multe produse de ale noastre şi nu sângele nostru, aşa cum o fac la ora actuală.

— Deci nu aţi fi împotriva unei astfel de taxe?

— Dacă nu-i putem convinge pe aliaţii noştri să joace corect şi dacă guvernul nostru nu vrea să priceapă, dv. personal, vedeţi o altă soluţie?”

„Domnule reprezentant, faceţi parte din comitetul House Ways and Means, departamentul taxe şi venituri. Ce s-ar întâmpla dacă o sumă provenind din străinătate v-ar inunda ţara?

— Cam cât de mare?

— Vorbind cu reprezentanţi ai altor comisii, se pare că ar putea intra o sumă de trei sute până la cinci sute de miliarde de dolari.

— Ah: Sunteţi nebun! O asemenea sumă în circulaţie ar însemna dublul tuturor dolarilor de hârtie care circulă la ora actuală. Asta ar face ca la McDonald hamburgerul să ajungă la

cincizeci de dolari!

— Da, dar ce aţi putea să faceţi în situaţia asta?

— Întrebarea este absurdă.

— Poate, dar mulţi economişti şi bancheri eminenţi din Europa se tem să nu se petreacă acest lucru dacă dolarul continuă să scadă iar vânzările voastre de obligaţiuni de stat nu mai sunt absorbite.

— Ei bine, vom introduce o taxă pe obligaţiuni.

— Asta ar putea accelera vânzarea obligaţiunilor existente.

— Ei bine, vom pune taxe pe cumpărarea acestora de către străini. Simplu. Doar nu credeţi că nu am prevăzut toate eventualităţile?

— Deci nu credeţi că dolarul îşi va pierde credibilitatea şi puterea de cumpărare?

— Domnule, noi nu ne temem de nimic şi asta de foarte multă vreme. Ştim să improvizăm, mai ales cei din comisia noastră. Dacă nişte şmecheraşi încearcă să ne înşele, vom fi aici, la Washington ca să le facem o primire pe cinste, credeţi-mă.

— Adică să-i primiţi cu o taxă cum ar fi aceea pe investiţii?

— Dumneavoastră o spuneţi, nu eu.

— Dar în caz de panică oamenii cumpără în pofida taxelor. Uitaţi-vă la elveţieni care au pus impozite de două sute la sută pe lună oricărui străin care cumpără franci elveţieni şi...

— Vă întrerup, dragă prietene. Noi vom merge cât de departe trebuie ca să-i oprim pe fricoşi.

— Cu riscul de a vă amputa moneda?

— Avem răspuns şi la aşa ceva.

— Noul dolar care este imprimat şi care încă n-a fost emis?

— Ai urechi lungi, fiule.

— Aţi fi gata să copiaţi ceea ce a făcut de Gaulle şi francul greu?

— Nu copiem pe nimeni. El e cel care a furat ideea de la noi, după războiul de secesiune.

— Credeţi că dacă daţi deoparte unul sau două zerouri de la dolar, asta ar rezolva ceva în străinătate? Acest lucru nu este valabil decât aici.

— Atunci, trebuie făcut în aşa fel încât acest lucru să fie valabil şi în străinătate.”

„Domnule senator, faceţi parte din Comitetul de Finanţe al Senatului şi aveţi reputaţia că sunteţi foarte sever în ceea ce

priveşte intrarea masivă a băncilor japoneze în orice domeniu financiar al ţării dumneavoastră.

— Exact.

— O întrebare care se pune fără încetare: credeţi că în momentul de faţă japonezii cumpără masiv aur doar ca să facă monede comemorative pentru împăratul lor, sau acest lucru ascunde teama că dolarul e pe punctul de a se prăbuşi?

— Întreţii pe ei! (Râse cu poftă). Acum vorbind serios, ne putem aştepta la o contra măsură de acest gen din partea acestei ţări. Le place să prevadă.

— Dar la ultimele vânzări ale obligaţiunilor de Stat americane contaţi mult pe cumpărarea acestora de către japonezi, dar ei s-au prefăcut că nu înţeleg. Nu vă temeţi că această lipsă de cumpărători japonezi poate fi un semn care să anunţe o nouă idee?

— Care?

— Înlocuirea dolarului cu yenul ca monedă de schimb.

— Ridicol. Ei s-au manifestat întotdeauna, public, împotriva acestui lucru!

— Da, public, dar moneda lor este puternică la ora actuală. Multe ţări fac mai degrabă schimburi în yeni decât în dolari.

— Mai puţin decât în mărci germane.

— Numai pentru că aşa vor şi pentru că nu aveau aur. Acum au aurul la un preţ bun, mai ales cu dolarul care scade încontinuu şi preţul aurului care abia îl urmează.

— Ei bine, tinere, îţi voi spune ceva. Să încerce şi drum bun, cale bătută! E timpul să repunem lucrurile la locul lor.

— Este o ameninţare?

— Ameninţare? Sărmane prieten, dar noi suntem cei ameninţaţi. Băncile noastre sunt falimentate din cauza banilor pe care i-am dat cu împrumut, în special japonezilor.

— Ce aţi zice dacă Japonia ar încerca să facă din moneda sa bazată pe aur, de exemplu, o monedă de rezervă? La urma urmei, folosesc dolari ca s-o facă.

— Dumneavoastră ce credeţi?

— S-ar putea ca dintr-o dată să se trezească fără dolari?

— Fără comentarii.

Când camera reveni pe platou, realizatorul făcu un prim plan cu ministrul. Era prăbuşit.

— Aparent, ne-au minţit, bâigui de Beauvais la adresa lui

Mattel.

— Nu, nu cred. Pur şi simplu noi am refuzat să vedem adevărul. Iar adevărul este că pe americani – scuzaţi termenul – îi doare în fund de… noi.

Cât îl priveşte pe ministru, acestuia mai că i se citea pe faţă că se întreba ce caută el în situaţia asta insuportabilă.

Consecinţele nu se lăsară aşteptate. WALL STREET JOURNAL rezuma pe prima pagină evenimentele acestor ultime patru zile. Sub titlul metaforic „Ping-Pong”, cotidianul financiar din New York făcea cronologia catastrofei:

„Dolarul a mai căzut cu zece puncte în cursul zilei de ieri.”

„Volcker anunţă închiderea schimburilor.”

„Redeschiderea pieţei.”

„Dolarul cade din nou cu şapte la sută.”

„Bursa recuperează cinci puncte în cursul dimineţii. Dar scade din nou la închidere.”

„Aurul este evaluat la o mie de dolari uncia.”

Ce este de făcut? întreabă bancherii. Este sfârşitul partidului lui O’Reilly sau începutul gloriei sale? Bugetul lui Reagan s-a născut mort. Baker, la rândul său, decide închiderea pieţei. Terenurile şi valorile imobiliare ating preţuri nemaivăzute. Miniştrii de finanţe se insultă de-a lungul şi de-a latul planetei. Senatul american este stigmatizat de preşedintele german al Bundesbank. Italia urlă şi face scandal în urma declaraţiilor unui membru al Congresului. Un ministru francez ocărit de televiziunea americană. America Latină cere credite de la FMI. Dar de ce? Deoarece datoriile lor sunt deja anulate. La Tokyo, lumea se bate în faţa băncilor unde mii de investitori vor să cumpere aur. Aprovizionarea marilor oraşe portuare în dificultate. Vapoarele nu mai descarcă marfa, aşteptând ea exportatorii să fie asiguraţi că navlosirea lor nu va fi plătită în bani fără valoare. Comerţul internaţional este virtual oprit. Volker ameninţă: pentru douăzeci şi patru de ore el impune rata dobânzilor de la cincizeci la şaptezeci la sută şi dacă nu este suficient preconizează să treacă rata de scont de la zece la douăzeci la sută. Speculaţii de bursă nu vor avea câştig de cauză, afirmă el.

Interviul unuia dintre cei mai mari industriaşi americani şi erou al războiului din Vietnam, Marc Chenault, poate da o idee despre virulenţa, chiar despre violenţa căreia i-a dat naştere această

criză. Hart Meyers, trimisul special la Dallas l-a intervievat pe industriaşul american:

„Domnule Chenault, sunteţi preşedintele unuia dintre cele mai puternice grupuri de afaceri din vestul şi sud-vestul ţării noastre. Cum apreciaţi declaraţiile ministrului francez care îi acuză pe oamenii noştri politici şi chiar şi pe dumneavoastră, industriaşii, că daţi dovadă de lipsă de curaj în această afacere?

— Ţara noastră este confruntată cu o criză despre care, eu şi prietenii mei, am prevenit de mult timp Washingtonul că se va petrece. Dar forma pe care avea s-o ia nu era previzibilă. Trebuie deci să reflectăm cât de cât înainte de a reacţiona dacă vrem să ne comportăm ca nişte oameni civilizaţi şi nu ca nişte găini care se zbat după ce li s-a tăiat gâtul, aşa cum se petrece în altă parte, după cum puteţi constata. Este evident că într-o adevărată democraţie o mulţime de oameni cumsecade, ca cei care se străduiesc să menţină pe linia de plutire Statele Unite, cea mai mare ţară din lume, au opinii divergente în legătură cu ceea ce este de făcut. Dar vă pot asigura că noi, americanii, vom face ceea ce este necesar şi că în mod sigur nu avem nevoie de lecţii din partea unui ministru străin, mai ales din partea aceluia. Ce fel de lecţii putem primi noi din partea unui stat al cărui guvern nu este măcar în stare să-şi scoată din încurcătură proprii militari pe care i-a trimis să scufunde un vas civil? Băieţilor ălora le place atât de mult să fie regulaţi de alţii încât au cerut Noii Zeelande să le trimită câteva mii de tone de unt în plus ca să prelungească plăcerea.

XXIX
HEADLINE

FRANCE-SOIR, TIMES: „Am fost minţiţi!”

LE MONDE: „Scandal la televiziunea franceză!”

„Chenault, miliardarul electronicii, erou al războiului din Vietnam, îi acuză pe politicienii noştri că sunt ca nişte găini cu gâtul tăiat, iar Franţa, că retrăieşte *Ultimul tango la Paris*[3]”.

Giancarlo citea toate articolele de ziar sorbindu-şi cafeaua în piaţa La Clemence.

Headline, gen CANARD ENCHAINE: „Când mafia se neliniştește, iese scandal. Au fost văzute două Cadillac-uri blindate intrând pe poarta mică de la Casa Albă. Nimic anormal în asta. Dar reporterul nostru care se afla la faţa locului a avut curiozitatea să ia numerele maşinilor. Iar lucrurile devin hazlii, căci maşinile aparţin lui Don Francisco Carmen Bosco, reputat *capo de tutti le capi* şi lui Mario Jimenez, reputat şef al lui South American Connection. Dragi cititori nu este vorba de o bârfă! Preşedintele ştie ce face. Când se cunoaşte faptul că în Statele Unite drogurile reprezintă o cifră de afaceri de peste trei sute de miliarde de dolari, echivalentul producţiei totale de petrol a OPEC, te apucă tremuriciul. Scăderea dolarului cu douăzeci şi cinci la sută în aceste ultime două zile a făcut ca în rândurile drogaţilor, preţul heroinei să crească cu sută la sută. Poliţia din New York are mult de lucru. Numai în cursul zilei de ieri au fost înregistrate peste două mii de furturi şi atacuri cu mână armată. Primarul New Yorkului cere distribuirea gratuită a drogurilor prin intermediul spitalelor şi a Crucii Roşii, la fel ca şi pentru Los Angeles şi Chicago, pentru a se evita o adevărată revoltă, chiar o rebeliune necontrolată. În alte oraşe garda naţională a fost mobilizată, dar nu e suficient pentru a înăbuşi atacurile. Autorităţile din peste cincizeci de oraşe au ameninţat că vor da ordin să se tragă”.

Headline:

„Preşedintele de la Federal Reserve a anunţat că

[3] Aluzie la scena finală din filmul cu acelaşi titlu, care se încheie cu o sodomizare în care se foloseşte un pachet de unt, (n.t.).

încăpăţânarea speculanţilor va face ea rata dobânzilor să treacă de la şapte şi jumătate la apt şi jumătate la sută şi dacă aceasta nu va fi de ajuns ca să potolească panica absurdă, e gata ca mâine să treacă la nouă şi jumătate la sută. Cu toate că, după miniştrii noştri, această măsură este temporară, această declaraţie a provocat o cădere a valorii obligaţiilor de tezaur eu peste zece la sută, apoi pur şi simplu, oprirea pieţelor. Mai târziu, specialiştii au negociat câteva miliarde la preţuri net inferioare: minus cincisprezece la sută. Crahul din ’29 este cu mult depăşit.”

Headline:

„Trei mii de bănci se află în dificultate şi cer o intervenţie imediată din partea Federal Reserve.” Giancarlo sublinie următorul headline:

„Piaţa la termen a bonurilor de tezaur cade cu douăzeci la sută în ultimele minute. În urma discursului lui Volcker, piaţa la termen a bonurilor de tezaur care urcase, graţie panicii legate de eurodolar de la începutul săptămânii şi străinilor care încercau să-şi plaseze dolarii într-o bancnotă sută la sută USA, s-a întors brusc după anunţul prin care Volcker făcea cunoscut că redresase dobânzile de la Federal Reserve cu unu la sută. Căderea iniţială de la o sută opt la nouăzeci şi patru înaintea unei opriri temporare a pieţei nu a calmat spiritele şi chiar de la redeschiderea pieţei şi după o oarecare dezordine, tendinţa de scădere s-a conturat precis, mergând cu o viteză din ce în ce mai mare spre sfârşit, cursurile atingând optzeci şi patru în negocierile private, în ciuda limitelor de scădere impuse de pieţe.”

Ultimul headline[4]:

„Preşedintele Statelor Unite va vorbi în această seară la ora 20,00.”

Era, fără îndoială, sfârşitul, gândi Giancarlo. Preşedintele era obligat să se amestece. Şi-ar fi dat şi cămaşa de pe el ca să ştie ce se petrece la Casa Albă. Probabil că ambianţa era fabuloasă…

[4] „Headline“ (engl.) – titlu; s-a păstrat termenul englezesc folosit de autori pentru a păstra culoarea, (n.t.).

XXX
CASA ALBĂ

Washington DC. Conferinţă cu secretarul trezoreriei, consilierii preşedintelui şi generalul armatei.

„— Domnule preşedinte, opţiunile noastre sunt limitate.

— Văd. Sau aderăm la politica noastră de a mări dobânzile zi de zi, până ce speculanţii de bursă eşuează şi, în acest fel, ruinăm pe cei care fac depuneri de economii, băncile şi pe toţi cei care au cumpărat obligaţiuni, inclusiv Statul, cu speranţa că situaţia va înceta, ori îi ruinăm dintr-odată schimbând dolarii actuali cu cei noi la valoarea de zece la unu şi în felul ăsta admitem că senatorul O'Reilly are dreptate.

— Politica şi orgoliul nu fac casă bună, domnule preşedinte.

— Dar comerţul nu se poate opri fără să creeze revolte în întreaga lume. Pentagonul ne anunţă că în peste o sută douăzeci de ţări e declarată mobilizare generală, declarată oficial contra rebeliunilor, dar adevăratul motiv…

— Ştiu, nu am făcut şi noi acelaşi lucru? Ca şef al Partidului Republican, domnule preşedinte, avem o mică şansă să restabilim situaţia dacă optaţi pentru emiterea noii bancnote. Lumea a Treia va înceta dintr-odată să ne mai atace, banii negri lichizi ai Mafiei, care vor fi arşi literalmente, vor servi să redresăm situaţia băncilor noastre aflate în dificultate, iar noi vom putea profita de ocazie ca să mărim aproape toate preţurile la serviciile publice, ca poşta, metroul, fără ca oamenii să-şi dea seama. La urma urmelor, un timbru poştal de douăzeci şi cinci de centime nu poate coborî la zero douăzeci şi cinci. Se va vinde la preţul de cinci centime noi, adică o creştere de peste o mie la sută.

— Şi oamenii care fac economii?

— Vor fi cu mult depăşiţi de funcţionari care vor primi salarii mai mari, mai ales în serviciile publice.

— Mai mulţi bani cheltuiţi, mai multe afaceri, eh? murmură preşedintele.

— Noi suntem un popor care priveşte spre viitor. Tinerii lupi din industrie sau din finanţe nici nu se sinchisesc dacă tata-mare

este ruinat iar tatăl e lefter: un om care va fi înlocuit de către fiu. Se poate conta pe atracţia câştigului, replică secretarul trezoreriei.

— Vreţi să riscaţi ca să puteţi întoarce dezastrul în favoarea voastră; adăugă consilierul Jones.

Preşedintele se întoarse spre cei doi oameni din stângă sa.

— Voi avea sprijinul ziarului dumneavoastră şi al canalului dumneavoastră de televiziune?

— În ceea ce mă priveşte, răspunse cel mai bătrân dintre ei, cred că nu mai este o altă soluţie, domnule Preşedinte.

— În tot cazul trebuie să facem ceva definitiv. Voi da garanţii în acest sens colegilor mei, adăugă cel mai tânăr. Trebuie să acţionăm repede.

— Generale?

— Îi puneţi la punct pe ruşi.

— Cum aşa?

— Gata cu datoriile din Lumea a Treia, gata cu ura împotriva noastră, gata cu şantajul din partea celor cărora nu li se mai dă cu împrumut.

— Dar şi ruşii vor beneficia de asta, răspunse preşedintele.

— Desigur, la început toată lumea va beneficia, în afară de bogaţii care ne deţineau datoriile, în primul rând japonezii. Dar imediat după aceea, dacă cineva vrea să împrumute de la noi, mi se pare că va trebui să se arate extrem de gentil ca să împrumute bani de la ţara noastră, căci nu va mai fi posibil nici un şantaj, domnule preşedinte.

Secretarul trezoreriei îi tăie vorba generalului.

— Colaboratorii mei nu cred că această situaţie poate să dureze. Toţi sunt de părere să lăsăm să se consume acest foc de paie şi să aşteptăm, domnule preşedinte.

— Dragul meu, jumătate din Washington e plin de bancheri, oameni de finanţe şi de afaceri care n-au putut deveni preşedinţi la firmele lor. Toţi au o trăsătură comună: o dorinţă latentă de răzbunare pe cel care a fost luat preşedinte în locul lui şi o parte din această răzbunare constă în a câştiga mulţi, mulţi bani. Nu vă puteţi încrede în nici unul dintre colaboratorii dv. La ora actuală, toţi sunt plecaţi pe o altă planetă care se numeşte Wall Street, cartierul City din Londra şi Geneva. Colaboratorii dumneavoastră vor să facă ca criza să dureze ca să poată profita de pe urma ei, dragul meu.

— Ia te uită, e chiar nostim, acum că mă gândesc la asta,

Henry, James şi George se află toţi trei în Europa în acest moment.

— Vedeţi!

— Trebuie neapărat ca cineva să vadă ce se petrece acolo.

— Toţi trei? Ca să fie mai siguri, fără nici o îndoială! Domnule senator, serviciile noastre ne-au semnalat că peste trei sute de „experţi", consilieri şi colaboratori apropiaţi ai oficinelor guvernamentale au plecat, nu mai târziu de ieri, în Europa şi Hong Kong. Haita e plină de sânge pe bot. Nimic nu-i va linişti. Îşi dau seama că le stau la îndemână nişte averi colosale.

— SEC îi va pune pe cruce la întoarcere, mormăi senatorul. Voi veghea personal să fie urmăriţi în justiţie pentru utilizare de informaţii confidenţiale. Legea este foarte strictă.

— O mie cinci sute de oameni eminenţi din Washington? glumiţi! Mai întâi, care informaţii confidenţiale? Ziarele sunt pline de ele de. La prima până la ultima pagină.

— Trebuie opriţi.

— Asta da! Şi noi suntem cei care trebuie s-o facem. Dar cum?

— Trebuie să-i pedepsim.

— Să lăsăm deoparte răzbunarea ca să ne putem concentra asupra hemoragiei...

— Ruşii sunt...

— Să-i lăsăm pe ruşi. Jubilează ei acum, dar în curând vor pricepe că dezastrul este valabil şi pentru ei.

— La o mie cinci sute de dolari uncia? Pentru ei este o şansă!

— Poate.

Preşedintele făcu o grimasă, vrând-nevrând.

— Poate asta înseamnă şi înfrângerea lor. Trebuie să poată cumpăra ceva cu dolarii lor şi pentru moment aproape nimeni nu mai poate cumpăra ceva...

— Aşteptând, crapă de foame dacă se apucă să vândă aurul pe care-l au cu o mie şase sute ca să evite rebeliunea, iar noi fixăm preţul aurului la trei mii şase sute înainte de a da deoparte două zerouri. Înseamnă că-şi vor fi vândut aurul cu o reducere de şaizeci lă sută.

Secretarul trezoreriei înţelese că preşedintele luase deja o decizie. O hotărâre care reducea la zero tot ceea ce sărmanul om învăţase la şcoală, tot ceea ce se străduise el să distrugă timp de douăzeci de ani şi, cu acelaşi prilej, dacă această decizie va fi executată, el şi toată şcoala lui de economişti aveau să fie

acoperiţi de ruşine în istorie. Manualele de economie îi vor arăta, pe el şi pe colegii lui, ca pe un exemplu care nu trebuie urmat.

— Sunt surprins, domnule preşedinte, dar ăsta e cuvântul, surprins.

— Întotdeauna morţii au aerul că sunt surprinşi, replică tăios generalul.

Secretarul trezoreriei avu o tresărire.

— Mulţumesc, generale, dacă dv. aţi înţeles asta, atunci au înţeles-o şi „ceilalţi”, completă preşedintele, ai cărui ochi nu se desprindeau de cei ai secretarului trezoreriei.

— Bine, domnilor, peste două ore convoc presa. Să ne rugăm Atotputernicului Dumnezeu ca asta să nu declanşeze al treilea război mondial.

— Ah, explodă generalul, fără bani? Ce război?

Preşedintele râse scurt.

— E adevărat, generale. Uitasem de ultima dumneavoastră estimare pentru bugetul destinat apărării.

XXXI
PIAŢA LA CLEMENCE

Giancarlo fu tulburat din gândurile lui de Jerry care-i dădu o ceaşcă de cafea.

— Vrei să încercăm să răscumpărăm acum?

Giancarlo făcu o mutră care nu exprima câtuşi de puţin marea satisfacţie pe care o încerca cu adevărat.

— La cursul de închidere de optzeci şi patru?

— Ai pe hârtie mai bine de o sută cincizeci de milioane de dolari. Negociind cu băncile care au agenţi de schimb cu ochii pe ele, îi putem propune la optzeci, chiar la şaptezeci şi cinci în unele cazuri.

— Nu mai mult?

— Da, poţi şi mai mult dacă vrei să ai necazuri: o comisie de anchetă, blocaj de fonduri, etc. Acum toată lumea negociază la şaptezeci şi opt – optzeci. Deci eşti un tip simpatic, nu prea rău. La şaptezeci devii un ticălos care trebuie ucis. Priceput?

— OK, începe, voi da ordin bancherilor mei să te lase s-o faci.

— Ce facem cu banii?

— Cumpărăm aur.

— La o mie de dolari?

— La orice preţ. Monede, dacă este posibil.

— Bine, dacă se poate.

— Cum?

— După părerea mea, băncile vor fi închise în seara asta.

— Băncile se închid în fiecare vineri seara.

— Da, numai că nu vor deschide săptămâna viitoare. Vor emite noul dolar pe care l-au tipărit anul ăsta, la un curs de zece la unu.

— Atunci, înseamnă că n-am câştigat nimic?

— Vei avea cincisprezece milioane de dolari noi.

— Dar asta e tot ce am folosit!

— Alţii nu vor avea norocul ăsta.

Giancarlo dădu din umeri, îl privi pe prietenul său care sorbi ultimele picături de cafea din ceaşcă.

— Tu ai făcut la fel ca mine? întrebă Giancarlo.

Jerry îşi îndepărtă uşor ceaşca de la gură:

— Eu sunt un broker, prietene. Unul adevărat. Trăiesc din ordinele clienţilor bogaţi. Unii sunt capabili, alţii sunt incapabili. Dar indiferent ce ar face, mă mulţumesc cu comisioanele mele. Da Giani, un adevărat agent de schimb. Nu unul din prostuţii ăia care cred că e mare învârteală să te ţii de ceea ce face clientul… Toţi ăştia o încurcă până la urmă şi ştii de ce? Beneficiază de informaţii privilegiate şi acest lucru se pedepseşte de către lege. Nu ai decât să te gândeşti ce s-a întâmplat cu ultimii mari şefi: o sută cincizeci la zdup în mai puţin de un an. Dar nu asta e cel mai rău lucru. Cel mai rău lucru este că, pur şi simplu, poţi să înnebuneşti. Închipuie-ţi ce mi s-ar fi întâmplat dacă i-aş fi ascultat pe toţi clienţii mei cei mai buni. Foarte şmecherul rege al zahărului îmi dă ordin să cumpăr două mii de contracte de aur, ceea ce vrea să însemne că la ultima lui călătorie la Washington i s-a confirmat că dolarul avea să cadă. În aceeaşi zi, regele presei îmi cere să vând bonuri de tezaur totalizând o sumă colosală, ceea ce vrea să însemne că secretarul comitetului de consilieri ai lui Baker, care este cumnatul lui, i-a suflat la ureche că rata dobânzilor urma să crească, ceea ce ar duce automat la creşterea dolarului. Care din ei are dreptate? Probabil amândoi, dar în momente diferite. Eu nu voi cunoaşte niciodată aceste momente. Eu n-aş putea face altceva decât să mizez ca un nebun mai întâi pe scăderea dolarului apoi, panicat de reacţia celuilalt, aş răscumpăra şi uite aşa cât e ziua de lungă. Crede-mă, proştii care fac treaba asta sunt repede ruinaţi. Şi cea mai mare parte a curtierilor rămân fără un sfanţ – totul e relativ, desigur – la sfârşitul vieţii.

— Dar tu ce faci cu bănuţii pe care-i economiseşti? întrebă Giani.

— Câteva milioane băgate într-un trust, tablouri într-un seif, vreo douăzeci de diamante ca să pot pleca repede cu ceva în buzunar, o fermă în Argentina pentru cazul în care… şi trei timbre rare pe care le pot ascunde într-o carte poliţistă.

— Dar cu banii care se află în bancă?

Jerry suspină.

— Tare-ţi mai place să înghesui oamenii cu întrebări, nu?

— Deci?

— Deci am făcut ce ai făcut şi tu.

— Şi ştii ce voi face acum?

— Mda. Eu unui plec cât se poate de repede, poate chiar în seara asta, cu o gagică care de ani de zile visează să mă aibă

doar pentru ea. Direcţia Punta del Este cu diamantele ascunse în cur, timbrele într-o carte poliţistă şi o valiză foarte grea. Şi ai face bine să mi te alături. În doi vom putea să apărăm mai bine proprietatea. Îţi aduci aminte cea care este alături de a ta?

Pe buzele lui Giancarlo flutură un surâs:

— Cred că ai dreptate. Dar înainte de asta, trebuie să trec musai pe la Londra să iau ceva.

Jerry se ridică brusc în picioare:

— Am stat prea mult timp împreună. Şi cu toate că n-ai comis nici un delict în Statele Unite, ai câştigat prea mult. Vânătoarea de vrăjitoare nu va întârzia să înceapă. Pentru moment nu ştiu de unde să înceapă, dar tu, eu şi acel „ceva” care te aşteaptă la Londra ar putea cât se poate de bine să constituie începutul logic al unei inchiziţii. Simt deja fumul rugului... Şi un frumos şi îmbătător fum verde!

Giancarlo se uită la ceas. Nu-i mai rămăsese timp decât ca să treacă pe la Creditul Elveţian să ia cheile seifului său din Uruguay, să regleze ultimele operaţiuni şi să încheie ultimele transferuri ca să-şi pună pe picioare noua viaţă.

Mâine la prima oră va fi la Londra, unde-l aştepta Eloisa. Asta era tot ceea ce conta. La ora zece va fi acasă în Chester Terrace, la 10,30 va pleca de acolo cu Eloisa la Sao Paulo şi cascadele de la Iguasu, frontiera va fi uşor de trecut, apoi va traversa în taxi Paraguayul ca să ajungă în Uruguay care va fi, probabil sfârşitul călătoriei pentru Eloisa, pentru el şi pentru o bună parte din cele o sută cincizeci de milioane de dolari în aur care ajunseseră acolo înaintea lor.

XXXII
ELOISA

Pentru a treia oară în acea dimineaţă, Eloisa dădu. La o parte colţul perdelei. Cele două maşini se apropiaseră; prima aştepta lângă uşa casei, cealaltă la vreo câteva sute de metri de casă. Eloisa zărise nişte oameni în fiecare maşină. Unul dintre cei din cea mai îndepărtată tocmai ieşise din maşină şi venea în susul străzii. Nu mai putea fi nici o îndoială: era un filipinez.

Păcat, gândi Eloisa. Ar fi dorit atât de mult să-l ţină pe Giani în braţe, să-i arate cât de mult îl iubeşte. Să se folosească de tot ce ştia ea ca să şteargă ultimele şase luni din viaţa lor. Se simţea în stare să-l facă să înţeleagă adevărata ei dragoste, cea pe care i-o oferise într-o anume seară de vară la vila lui de Arano. Acea iubire pe care O'Reilly nici nu şi-ar fi putut-o măcar imagina. Dar această iubire nu era oare puerilă în comparaţie cu ceea ce făcuse ea pentru Giani? Oare nu mai degrabă din dragoste pentru Doamna Marcos? O străbătu un fior. Îşi dădea seama de unde venea acea melancolie: şi Giani se putea gândi la D-na Marcos. Atunci îşi retrăi violul. Se vedea stând peste corpul senatorului şi contemplându-i sexul. În fond, acela fusese scopul vieţii ei şi sfârşitul unui fragment din ea.

Îşi dădea seama că nimic din educaţia pe care o primise nu o pregătise pentru mai mult decât ceea ce făcuse. Îşi îndeplinise misiunea iar acum nu mai rămăsese nimic. Viaţa ei trebuia să se sfârşească. Până aici o programase D-na Marcos, nu şi pentru mai departe. Aici se oprea drumul ei.

Se duse spre baie. Astăzi trebuia să fie frumoasă. Foarte frumoasă şi asta foarte repede, căci Giani putea să ajungă mai devreme...

Cincisprezece minute mai târziu, îşi mai dădu o dată cu ruj ca să retuşeze conturul buzelor, îşi dădu cu un strop de parfum după ureche şi îşi îndreptă fusta cu palmele.

Era gata.

Giancarlo se uită la ceas. Era ora zece. Deja zărea primii arbori din parc. În cinci minute va fi acasă. Eloisa îi va deschide uşa, iar el nu-i va da răgaz nici o secundă ca să protesteze. Nu va avea

timp decât să-şi pregătească geanta de voiaj, cea pe care o purtase ea când se întâlniseră prima dată şi peste trei ore vor fi unul lângă altul în avionul de Rio. După aceea va avea tot timpul la dispoziţie ca să dramatizeze fuga. Va trebui să fie convinsă că erau căutaţi, ca nu cumva să se gândească să fugă şi să-l părăsească. În urma celor petrecute, era convins că ea îl detesta şi îi va trebui mult timp ca să-i arate cât de mult o iubeşte, ca s-o facă să uite şi să-i ierte vorbele grele pe care i le spusese în Italia. Hăituiala care va urma, avea să-i unească pentru totdeauna.

Giancarlo se uită pe fereastra portierei. Acum, taxiul mergea pe strada din exterior şi trecea prin faţa casei lui înainte de a coti la dreapta ca să intre pe aleea din faţă, de la intrare. Uşa casei se deschidea şi Eloisa ieşea pe scări. Era splendidă. Părul ei lung şi buclat îi cădea în valuri pe umerii acoperiţi de o bluză albă... Dar de ce nu îmbrăcase un montou?

Eloisa cobora treptele încet şi se îndrepta spre mica alee care mergea de-a lungul străzii în contrasens.

— Opreşte, urlă Giancarlo la şoferul taxiului.

Tocmai se pregătea să sară din maşină, când Eloisa renunţă să mai traverseze şi o luă pe mijlocul aleii, în aceeaşi clipă, o maşină neagră se desprinse de lângă trotuar şi acceleră. Îngrozit, Giancarlo văzu cum maşina ia viteză şi abia avu timp să strige, când mica pată albă care era Eloisa se întorcea cu faţa spre vehicolul care se năpustea spre ea. Eloisa ridică un braţ ca şi cum ar fi salutat pe cineva şi fu aruncată în aer ca o marionetă, apoi se zdrobi de macadam...

Giancarlo, lipit de fereastra portierei taxiului, continua să ţipe, mâinile sale băteau nebuneşte în portieră şi nu reuşea deloc să priceapă ce se petrecea. Eloisa dispăruse de pe stradă iar pe alee nu mai era nimic. El nu mai era în taxi, capul i se bălăbănea de la stângă la dreapta şi de sus în jos, în căutarea unei realităţi. Preţ de o clipă îl străfulgeră gândul că şi el era mort.

XXXIII
TREZIREA

Soneria continua să ţârâie. Zăpăcit, Giancarlo îşi privi mâinile. Nu mai erau agăţate de fereastra taxiului ci de balustrada scării care ducea în salonul lui. Îl apucară frisoanele. Vântul care spulbera zăpada din parc, îi biciuia faţa şi în acelaşi timp, sunetul soneriei, strident, nemilos, îl împiedică să se concentreze. „Vin îndată, ce dracu!”.

Se năpusti spre intrare, apucă clanţa şi deschise uşa atât de năprasnic încât aproape că o smulse din ţâţâni.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce este, ce…?

Giancarlo se opri brusc. Doi ochi mov, imenşi, îl priveau.

— Bună ziua! Îmi pare tare rău că vă deranjez aşa devreme tocmai într-o sâmbătă dimineaţa dar avionul meu a aterizat tot aşa de devreme şi nu prea ştiam unde să mă duc ca să treacă timpul. Şi apoi, D-na Preşedintă m-a sfătuit insistent să vin direct la dumneavoastră acasă.

Tânăra se opri din vorbit. Pe faţă i se citea limpede că nu înţelege atitudinea italianului care părea complet aiurit. Apoi Eloisa începu să roşească.

— Scuzaţi-mă, cred că am făcut o gafă. Mai bine. Plec şi mă întorc mai târziu.

— Domnişoară!

— Da?

— Spuneai că tocmai ai ajuns?

— Într-adevăr asta am spus.

— De unde?

— De la Manilla, bineînţeles.

Fata începu să se uite la el într-un fel ciudat.

— Dar avionul de Manilla soseşte sâmbătă?

— Tocmai asta am spus şi eu.

— Dar azi e vineri.

— Doar dacă avionul de Manilla n-a dat timpul înapoi, altfel vă pot asigura că azi e sâmbătă toată ziua. Cred că am să revin mai târziu!

— Ştiu că vi se pare puţin ciudat, dar îmi puteţi spune în cât suntem azi şi în ce lună?

— Sâmbătă, 30 martie, răspunse fata care se întreba dacă nu cumva avea de-a face cu un nebun.

Neliniştită, Eloisa îi propuse:

— Cred că e mai bine să vin mai târziu.

— A! Nu, asta în nici un caz, răspunse Giancarlo trăgând-o pe Eloisa în vestibul.

— Tu, pe tine te păstrez. Prietena noastră comună nu s-a înşelat. Nu va şti niciodată cât îi sunt de recunoscător... Zău...

Giancarlo aruncă o privire rapidă spre micuţa tavă de argint pe care stăteau de obicei invitaţiile din fiecare săptămână. Nu era decât una singură, bogat gravată cu blazonul lui Lord Seligman.

În timp ce o împingea pe fată pe scări în sus, Giancarlo spuse:

— O ultimă întrebare, domnişoară, înainte de a vă invita să faceţi o baie caldă. Aveţi cu ce să vă îmbrăcaţi pentru o serată elegantă?

Mirată, Eloisa se întoarse spre el:

— Vreau să spun că abia am avut timp să-mi pun câteva rochii de vară în sacul ăsta de voiaj ca un cârnat şi... pentru o serată s-ar putea să fie puţin cam...

Giancarlo o împinse din nou în susul scării care ducea la camera de oaspeţi. Începu să vorbească repede:

— Nu-ţi fă griji din pricina asta. Mai întâi ai să faci o baie bună şi ne ocupăm de asta mai târziu.

— La urma urmelor, îşi spuse Giancarlo cu glas tare, alegerile prezidenţiale au loc abia în noiembrie 88. Data apoteozei!

— Vezi tu, draga mea copilă, una peste alta, „ei" vor face ceea ce am visat eu că vor face, singuri singurei, ca nişte mari oameni ce sunt. Dolarul va scădea faţă de francul elveţian. De la 1,70, dolarul va coborî zglobiu la 1,50 până atunci şi după aceea şi mai mult încă, dacă... Obligaţiunile de stat, o catastrofă! Deci presiunile asupra japonezilor... Ah ce spectacol frumos! O micuţă combinaţie ici, o alta colo, vor juca toţi ping-pong într-o canoe şi...

Se opri la jumătatea scării şi, înainte de a continua, se uită la fata care-l privea complet uluită:

— Poate chiar un mic brânci... Te-ai prins? Un bold şi un balon uite-aşa de mare... tot nu te prinzi? Nu? Nu-i nimic. Vom şti să fim suficient de vulgari ca să reuşim.

Şi începu să urce din nou scările mormăind:

— Timpul, mititico, timpul e cel ce contează. Şi nu le mai

rămâne mult. Iar timpul, mititico, este cheia şansei şi a averii!

CUPRINS

I MANILLA.....5
II LONDRA.....17
III STANFORD-PRINGLE.....21
IV CEALALTĂ REGULA A JOCULUI.....30
V CHESTER TERRACE.....33
VI CHIVAS REGAL.....37
VII CONTRACT LA UN PAHAR DE BOURBON.....48
VIII CELĂLALT CONTRACT.....62
IX WASHINGTON DC.....74
X WASHINGTON, TREI SĂPTĂMÂNI MAI TÂRZIU.....90
XI IUNIE-IULIE. ITALIA.....98
XII CALMUL.....114
XIII ÎNTOARCEREA.....122
XIV PLECAREA LA GENEVA.....126
XV UN AGENT DE BURSĂ COTAT CU TREI STELE.....131
XVI MATTEL, CAZE, O'REILLY.....139
XVII VIZITE PERSONALE.....154
XVIII CALA DI VOLPI, MISIUNEA CONTELUI DE ARANO 163
XIX INTEROGATORIILE TIA MARIA.....172
XX O CĂLĂTORIE FULGER LA GENEVA.....177

XXI WASHINGTON ÎNTREBAREA SENATORULUI.....180
XXII.....186
URECHI INDISCRETE.....186
XXIII DESPĂRŢIRILE.....192
XXIV TREPTELE SENATULUI.....202
XXV REPORTAJUL SENZAŢIONAL AL LUI MATTEL.....206
XXIV PING-PONG.....211
XXVII WASHINGTON, SUPORTERII LUI O'REILLY.....216
XXVIII PARIS. TF 1, JURNALUL DE LA ORA 20,00.....219
XXIX HEADLINE.....227
XXX CASA ALBĂ.....229
XXXI PIAŢA LA CLEMENCE.....233
XXXII ELOISA.....236
XXXIII TREZIREA.....238
CUPRINS.....240

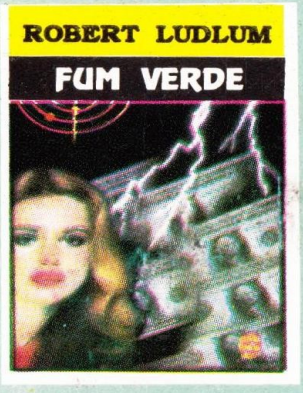

Un conte italian, un adevărat moştenitor al lui Machiavelli şi al lui Cassanova, împreună cu fascinanta lui complice hotărăsc să dea cuvintelor adevăratul lor sens şi declanşează una dintre cele mai mari operaţiuni speculative la bursă ale secolului nostru...

„.... Şi cu toate că nu ai comis nici un delict în Statele Unite, ai cîştigat deja prea mult. Vînătoarea de vrăjitoare nu va întîrzia să înceapă. Pentru moment, nu vor şti de unde să înceapă cercetările, nici de la cine anume... Dar simt deja în aer mirosul fumului de rug... Un fum verde, frumos şi îmbătător, chiar aţîţător..."

Cartea scrisă de ROBERT LUDLUM antrenează cititorul într-un vîrtej nebun, din apartamentele D-nei Marcos, din Filipine, pînă pe culoarele tăcute ale marilor bănci, din culisele Congresului american pînă la obscurele manevre ale Federal Reserve...

Un thriller în care perversitatea, ambiţia şi laşitatea se îngemănează pentru a duce la prăbuşirea unui edificiu financiar, cel occidental. Lucru valabil acum opt sau nouă ani.

Vis, coşmar, ficţiune sau profeţie?

Lei 3900

ISBN 973-96992-0-0